کتاب پېژندنه:

کتاب نوم:	يو اځې شوی
لیکوال:	ایف سکاټ فیټزګیرالډ
ژباړن:	طارق نجیب
ډیزاین چارې:	عبدالهادي اثر
خپرندوی:	مازیګر کتاب پلورنځی
چاپ کال:	۱۳۹۴ل/2015م
چاپ شمیر:	۱۰۰۰
خپرونو لړ:	۲۲

د چاپ حقوق خوندي دي

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

هغه چاته چې زړه مې غواړي ډېر څه ورته ډالۍ کړم!

خپل ګران او قدرمن ورور:

- ډاکتر شمس نجیب ته -

ط. نجیب

له ملګرو مننه:

ښاغلی مبارک خاموش، چې ژباړې ته یې هڅولی یم.

ښاغلی سید عباس هاشمي، چې مینه یې د قدر وړ ده.

ښاغلی جلال خان صدیقي، چې د ژباړلو لپاره یې دا کتاب را ډالۍ کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غربي جزیره کې د جې ګیټس بې مانۍ تل د روښانه څراغونو، نڅاګانو او د هغې فوق العاده کرکټر باره کې ګونګوسیو یو بې ساری محفل ګنهل کېده. خو ګیټس بې یوشتمن ځوان چې تل د سلګونه خلکو ترمنځ یوائې، د یو شي په لټه او منتظر معلومېده خو هیچا سره ددې پوښتنې ځواب نه و.

د هغې د ژوند ګرد جنې سطحې لاندې یو اوږد راز پروت و چې تر لاسه کول یې شاید امکان نه درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیلیزه

د لوی څښتن تعالی ډېر شکر ګزار یم، چې زه یې ددې جوګه کړم دا کتاب وژباړم او خپلو افغانانو او پښتو ژبې لپاره خدمت وکړم. وړاندې تر دې چې د ناول باره کې څه ووایم، اړینه بولم د هغه شخصیت قدردانی او یادونه وکړم چې د ادبیاتو په ډګر کې یې تر هر چا ډېر هڅولی یم. ډاکټر شمس نجیب چې په لومړي ځل یې ناول لوستو ته اړ کړم، د پښتو ادبیاتو ډګر ته مې لاره پیدا کړه او نن دې حد ته راورسیدم چې تاسې ته د مینې ډک ناول (زه ګناهګاره نه یم) وژباړم.

دا ناول د اردو ژبې نامتو لیکوالې آغلې عمیرا احمد لیکلی دی. چې د ناول له کیسې څخه د اردو یوه مشهوره ډرامه هم جوړه شوې ده. دا ناول (زه ګناهګاره نه یم) زما د ژباړې دریمه هڅه ده او د ملګرو په غوښتنه

او هڅونه مې وژباړه.

ددې ناول کیسه دوه برخې لري، چې په ماضي کې د یوې انجلۍ په ژوند او څلورویشت کاله وروسته د همدې انجلۍ د لور په ژوند راڅرخېږي. د کیسې لوبغاړی پر ځای ددې چې د ریښتیا په لټه کې شي، تېروتنه کوي او پاتې ټول ژوند د پښیمانۍ او خفګان سره لاس او ګریوان وي.

انجلۍ هم په هرچا بې باوري کیږي خو د خدای ج اسره له ځان سره ساتي. د ژوند تر پایه څه کوي، څوک ملامته وي او ددوی دواړو تر منځ د بې باورۍ دیوال ولې ودریږي. ددې پوښتنو ځواب به درته خپله دا کتاب ووایي.

په پای کې د یوې خبرې یادونه اړینه بولم هغه دا چې هر کله تر یو کار او پرېکړې کولو وړاندې څو ځله فکر وکړئ، هغه چې تاسو به یې وکړئ سم به وي او په راتلونکي ژوند کې به د پښیمانۍ پیتی په اوږو نه وړئ.

په درنښت
طارق نجیب کاموال

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوائې شوی

د څښتن تعالی له درباره ډېر شکرګزار یم چې ما ته یې د دې ناول د ژباړلو توان راکړ.

د ناول باره کې درته لږ څه وایم؛ دا د امریکا نامتو لیکوال ایف سکاټ فیټزګیرالډ لیکلی، که څه هم دا ناول ۹۰ کاله وړاندې په ۱۹۲۵ م کې لیکل شوی، خو بیا هم د شلمې پیړۍ د امریکا تر ټولو غوره او د انګلستان دوهم غوره ناول نومول شوی او په ۱۹۲۵، ۱۹۵۰ او ۱۹۹۰ کلونو کې پرله پسې چاپ شوی. په اخبارونو او مجلو کې یې ځانته ځای پیدا کړی.

په دې ناول کې د امریکا له جګړې وروسته اوضاع او یوه ټولنه د شتمنۍ او مقام له ویرې د ناکامۍ سره مخ شوې، خو لیکوال د دې هر څه نه ډېر په ځانګړي ځای او مهال کې د ګیټس بي د خپلو خوبونو ویرجن لټون کې دا هر څه ځای پر ځای کړي دي.

لیکوال فیټزګرالډ د خیال او ریښتینتوب تر منځ ټوله پیز ټکر را په ګوته کړی دی.

خپلې موضوع ته راځم، تر ډېره د پښتو ژبې ناولونه په یوې ځانګړې موضوع لکه حماسي، عشقي، پولیسي او داسې نورو باندې راڅرخي، کیسه یې تر ډېر حده جالبه او لوستونکي پرې اسانه پوهېدلای شي.

په دې ناول کې لیکوال خپله کیسه د الف نه تر یا پورې نه رسوي بلکې د کیسې هره برخه بیله درته مخې ته ږدي او لوستونکی هڅوي چې خپله فکر وکړي او ځان وپوهوي.

په لومړي سر کې د لوستونکو فکر خپلوا که پرېږدي چې کیسه هر لورې ته بوتلای شي، خو هغه څه چې لیکوال یې ویل غواړي، شېبه وروسته یې درته روښانه کوي.

که څه هم زه د پښتو ادبیاتو مسلکي نه یم خو تر ډېره ورسره اشنایي لرم، او غوښتل مې د پښتو ژبې لیکوالان د ناول لیکلو یوې بلې بڼې سره بلد شي او لوستونکي هم د ناول هرې برخې د باریکۍ پام کې نیولو سره د کیسې یو بشپړ انځور جوړ کړي.

په پای کې له ټولو افغانانو ورونو هیله کوم چې خپل راتلونکی د پوهې په رڼا روښانه کړي، چې د سیالانو سیال شوو.

په درنښت
طارق نجیب

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی څپرکی

زما د وړوکتوب په حساس کلونو کې به پلار ماته نصیحتونه کول چې تر ډېره به يې زما مغزو کې انګازې کولې. هغه به ويل، کله چې هم په چا باندې نيوکه کوې بس دا په ياد لره چې په دې نړۍ کې ډېرو خلکو هغه څه نه درلودل کوم چې تاسره وو.

هغه به ډېر څه نه ويل، خو مونږ به ډېر وخت په داسې موضوعګانو سره بحثونه کول. خو دهغو ټولو خبرو نه د هغې يوائنی مطلب زما پوهول ؤ. په پای کې به دې ته مايل شوم چې ددې هر څه قضاوت راتلونکي ته پرېږدم او کله چې به زما صبر پای ته ورسيد، نو په دې به پوه شوم چې دا هر څه يو حد لري.

تېر منې چې کله له ختيځ نه راغلم نو دا احساس مې کاوه چې دا ټوله نړۍ ثابته ده او د تل لپاره معنوي پاملرنې ته اړتيا لري، ما نور بې مقصده چکرونه نه غوښتل چې د هر انسان زړه يې خپل حق بولي، يوائې ګيټس بې، د کوم شخصيت باره کې چې ددې کتاب پاڼې تورې شوي دي، زما ددې عکس العمل نه يوه استثناء وه.

که چيرې شخصيت د بدن د حرکاتو يوه نه ختميدونکې سلسله وي نو بيا په هغې يو ډېر ښايسته څه موجود وو. د ژوند د وعدو لپاره يو ډېر لوړ حساسيت، چې د هغه پيچيده ماشين نه يې تشبيه کولای شو چې په زرګونه مايله لرې زلزله حس کولای شي. دا يې د هيلو لپاره يوه فوق العاده ډالۍ وه. يو عشقي تياری چې تر اوسه ما په بل کوم شخص کې نه وو موندلې او کيدای شي راتلونکې کې يې هم ونه مومم. خو ګيټس بې په اخره کې سم راووت؛ يو څه چې ګيټس بې يې ښکار شو، يو څه الوده ګردونه دهغې د خوبونو په لاره پراته ول چې د لنډ مهال لپاره يې زما د ژوند د ناکامه خوښيو لاره هم وتړله.

په منځنۍ لويديځ ښار کې زمونږ کورنۍ د دريو نسلونو را په ديخوا وتلې نوم لري. د ځان باره کې به يو څه ووايم؛ زمونږ د هارډ ويېرعمده سوداګري زما د نيکه ورور پيل کړې وه چې وروسته زما د پلار په واک کې شوه. ما تر اوسه داسې تره نه دی ليدلی خو زه هم غواړم د هغې په څېر و اوسم، دهغې انځور اوس هم زما د پلار په کارې دفتر کې ځړيدلی دی. زه د نيو هيون پوهنتون نه په کال **۱۹۱۵** م کې فارغ شوی وم.

په ځای ددې چې منځنی لويديځ ښار د نړۍ ارامه مرکز وي، خو د نړۍ يوې زړې څنډې په څېر ښکاريده. ما پرېکړه وکړه چې ختيځ برخې ته لاړ شم او هلته د بانډ سوداګرۍ زده کړم ځکه هر څوک چې ما پيژندل د بانډ په سوداګرۍ کې بوخت وو، نو فکر مې وکړ که زه پکې هم ورګډ شم نو څه به وشي؟

زما ترونو او خاله ګانو به ماته داسې لارښوونه کوله لکه چې په لمړي ټولګي کې مې داخلوي. په اخره کې به يې ويل ولې بانډ سوداګري شروع کوې او بيا به يې ويل، هو بيخي سم انتخاب دې کړی. پلار مې تر يو کاله پورې ماته پيسې جمع کولې، خو بيا يو څه وخت وروسته د تل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره ختیځ ته راغلم.. د تل لپاره ! فکر مې لږ دوام وموند.

خبره اوس په دې نوي ښار کې د کوټې پیدا کول وو، تر څو پکې و اوسیږم، زه د پراخه چمنونو او ښایسته ونو وطن نه دلته راغلی وم. په دفتر کې یو ځوان راته وویل چې په خوا کې ښارګوټي کې یو ځای کوټه ونیسو، نور ما د خدای نه څه غوښتل؟ هغې یو وړوکی موسمي کور پیدا کړ، د میاشې ۸۰ سینټه غوښته. په اخرو شپو کې یې له دفتره زما ملګري ته وویل شو چې واشنګټن ته لاړ شي نو زه مجبوره شوم او کور مې یوائځې ونیو. ما یو سپې هم درلوده خو یو څو ورځې وروسته هغه هم وتښتید. او یوه زړه ښځه هم وه چې د کور صفایي او اشپزي به یې کوله. زه د یوې ورځې لپاره یوائځې وم، سهار مې یو کس ولید چې زما نه یو څو ورځې مخکې دلته راغلی و، په سرک ورسره ودرېدم.

- ته دې غربي کلي ته څنګه راغلې یې؟ هغه په ناهیلۍ پوښتنه وکړه.

ماورتـه وویـل: زه نـور یـوائځې نـه یـم ! زه یـو لارښـود او دایمـې اوسیدونکی شوم.

هغه به کله ناکله د ګاونډیانو په اړه خبرې کولې چې څنګه ورسره ژوند تېر کړو.

د لمر راختلو سره او په ونو کې پاڼو یو ځل بیا د زرغونېدو په حال کې داسې لکه فلمونو کې د ونو پاڼې زرغونېدل په تیزۍ ښایي، ما هم هماغه فکر کاوه چې ژوند یو ځل بیا د اوړي نه پیل شو.

ما سره دویلو لپاره ډېر زیات کتابونه وو او ورسره ښه صحت هم و چې باید یوه شېبه مې د لوستلو پرته نه وی تېره کړې. د بانکې سستم او پانګه اچونې بیمې کتابونه مې اخستي وو، د لرې نه د سرو او سپینو زرو سیکو په څیر له ورایه پړقیدل خو په دوی کې دننه راز نه یوائځې لیکوال خبر و.

دا خو هسې د چانس خبره وه چې ما په داسې یو بیګانه ځای کې یو کور په کرایه کړی و. دا ځای د شمالي امریکا په داسې یو نري او ګډوډ ټاپو کې پروت و چې یو سر یې تر نیویارکه رسیدلی و، د ښار نه شل مایله لرې دا ټاپو په دوه هګۍ ډوله ټاپوګانو چې د یوې جزیرې پواسطه سره بیل شوي وو پراته وو.

زه هم غربي هګۍ ډوله ټاپو کې پروت وم. زما کور د ټاپو په اخري سر کې و، د سمندر شور نه یوائځې ۵۰ متره لرې، د دوه لوړو بنګلو تر منځ چې شاید دولس زره نه تر پنځه لس زره پورې د سیزن کرایه وي. یو اړخ ته اوږد برج، مرمرین د لامبلو حوض او ۱۲ هکتاره ځمکه کې یو چمن او بڼ پروت و. دا د ګیټس بي ماڼۍ وه او ریښتیا ما خو لا تر اوسه ګیټس بې نه پېژنده. په دې ماڼۍ کې په دې نوم یو ښاغلی اوسېده. زما کور بدرنګه کور و خو وړوکې و او په بره پروت و، د سمندر اوبه او د ګاونډي نیم چمن ترې هم ښکاریده.

د خلیج نه بلې غاړې سپین ښایسته څراغونه په اوبو کې ځلیدل او د اوړي تاریخ د هماغه ماښام نه پیل شو چې زه ډوډۍ خوړلو لپاره د ټام بکنین کور ته لاړم. ډیزي زما لرې خپلوانو کې راتله او ټام مې د کالج دورې نه پیژنده او د جګړې نه وروسته مې یوائځې دوه ورځې هغې سره شیکاګو کې تېرې کړې وې.

د هغې خاوند یو نامتو پولو لوبغاړی و او که وواېو چې ملي څېره وه. یو د هغه اشخاصو نه چې د هغوی محدود لیاقت داسې یو ځای ته ورسیږي چې پایله کې هر څه مخ په ښکته روان شي. د هغه کورنۍ ښه شتمني درلوده، د کالج په مهال یې هم پیسو ته چندان اهمیت نه ورکاوه. خو اوس هغه شیکاګو نه راغلی دی او دلته په ختیځ کې په څنګه فیشن ژوند تېروي؟ ستاسو ساه ګانې به بندې شي، لکه د مثال په ډول، هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

به د پولو لپاره واړه بالونه د شیکاګو نه راغوښتل، په دې حقیقت به سترګې پټول وي چې مونږ دوایو چې زمونږ په نسل کې دې یو څوک دومره شتمن شي.

دوی ولې شیکاګو ته راغلي وو، په دې زه خبر نه وم. بې له کومې وجې یې یو کال فرانسه کې تېر کړ او بیا دلته راغلل او د شتمنو سره د پولو لوبې کوي او خپل ساعت تېروي. ډېزي راته په ټیلیفون ویلي و چې دلته مونږه پاخه راغلي یو، خو زما پرې یقین نه وو. زه د ډېزي زړه نه نه وم خبر خو ټام راته معلوم و چې په یوځای کې ډېر وخت نه پاتې کیږي.

یو ماښام نری باد لګیده، د ټاپو ختیځې برخې ته د یو زوړ ملګري او لرې خپلوان چې ما ډېره پیژندګلوي هم ورسره نه لرله، لاړم. دا مانۍ چې ما څومره فکر کاوه د هغې نه ډېره ښایسته وه، چې د خلیج بلې لورې نه به سپینه او سره ښکاریده. چمن د سمندر د غاړې نه شروع او تقریبا څلور سوه متره تر کوره او بیا پکې ښوونه رانغښتل شوي وو، د چمن شاخوا خښتې نه جوړ پیاده رو او په منځ کې تاکونه هم وو. د کور مخه د ماسپښین باد په لور خلاصه وه او ټام د آس زغلولو جامې اغوستې، چاکې پښې برنډه کې ولاړ و.

هغه د کالج دورې نه بدل شوی و، متکبر انداز، غټه خولۍ او دوه تاره ویښته په تندي کې، یو دیرش کلن سړی و. دوه ځان ستایونکې سترګې یې په مخ کې له ورایه ښکاریدې. د ښځو په څېر آس زغلونکي جامو یې هم هغه مغروره څیره نه شوه پټولای. هغې یو ډبل اواز درلوده چې د خبرو پر مهال غیر اخلاقي لهجې په څیر څرګندیده. کرکه او چاته په ټیټه سترګه کتل ورته د پلار نه پاتې وو. په کالج کې هم ډېرو ورنه له دې کبله کرکه کوله.

"داسې فکر مه کوه چې په دې باره کې زما پرېکړه نهایي ده، ځکه یو

له تا نه او تاسو ډېرو نه پیاړوې یم" هغې به دا خبره ډېرو ته کوله. مونږ په یوه ټولنه کې راغټ شوي وو خو زه هیڅ د هغې په څېر نه وم.

مونږ د یو څو شېبو لپاره برنډه کې خبرې وکړې.

- دلته مې ډېر ښه ځای پیدا کړی. هغه سترګې په بې صبرۍ هاخوا دیخوا اړولې. د برنډې اخر سر پورې یې بوتلم او بیا یې په مودبانه لهجه وویل؛ دننه به لاړ شو !

دننه کړکۍ نیمه خلاصې وې، نری باد د کړکیو نه راننوته او کوټه کې دننه پردې چې د یو کونج نه بل کونج ته اوږدې شوې وې د سمندر د اوبو په څېر څپې یې وهلې. یوائینی شی چې په کوټه کې ساکن و هغه یو کوچ چې دوه جینکۍ پرې بې خاره پرتې وې. هغوی دواړو سپینې جامې اغوستې وې. زه باید د یو څو شېبو لپاره ولاړ وی او د پردو اوازونه او په دیوال نښتي تصویر ننداره مې کړې وی. ټام شاتنۍ کړکۍ بنده کړه. کوټه کې ارامي شوه، پردې، قالینې او دوه پیغلې په ورو په فرش راښکته شوې.

هغه کشره یو څه نااشنا ماته ښکاره شوه. هغه په صوفې سر تر سره پرته وه، پرته د کوم حرکت، زنه یې بره خواته لکه یو څه یې چې پرې ایښې وي او نه غواړي وغورځي. هغې زه د سترګو په کونج کې وکتم خو هیڅ ځان یې راباندې پوه نه که. ما خو له ځان سره هغې نه ښښنه هم وغوښتنه تر څو زه یې مزاحم شوی نه یم.

هغه بله انجلۍ ډېزي وه، هغې د راپاڅیدو کوښښ کاوه، صوفه کې کیناسته او یوه وړه زړه راښکونکې خندا یې وکړه، ما هم وخندل او کوټې ته وردننه شوم.

- زه د خوښۍ نه بې هوشه کیږم.

هغې بیا وخندل، زما لاس یې یوې شیبې لپاره ونیو، زما په لور یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکتل او بیا داسې لکه ماته چې وایي په دنیا کې د بل هیچا په لیدو دومره خوشاله شوې نه ده. هغې په غیر مستقیمه توګه ماته هغه جینۍ راوپیژنده چې بیکر نومیږي. ما اوریدلي و چې د ډیزي په ورو خبرې دې لپاره کوي تر څو خلک ځان خواته مایل کړي.

په هر حال د اغلې بیکر شونډې وخوځیدې او ماته یې پخیر راغلی د سر په خوځولو وویل. یو ځل بیا د معذرت ټکی زما په زړه کې تیر شو.

ما یو ځل بیا ډیزي ته وکتل، هغې په خوږ او ورو غږ زما نه پوښتنې کولې. دا هغه غږ و چې غوږونه ځان سره بره ښکته کوي، د هغې غږ د خبرو یوه سلسله ده یانې که وانه وریدل شي نو بیا به هیڅکله وانه وریدل شي. د هغې مخ خفه معلومیده خو ښایسته او سپین و، ځلیدونکې سترګې او سپینه خوله، خو د هغې په غږ کې یو شوق پروت و، که څوک یې پروا کوي نو په مشکله به هغه غږ هیر کړای شي.

ما هغې ته وویل چې دلته راتګ نه مخکې یو څو ورځې شیکاګو کې پاتې شوم او څومره خلکو ورته خپلې مینې رالیږلې دي،

- هغوي ما پسې خفه ول؟ هغې د خوښۍ نه وویل.

- ټول ښار بې خونده وو، ټولو خلکو د موټرو شاتني ټیرونه د خفګان له کبله تور کړي ول او یو اوږد مهال خفګان ټول ښار په سر اخستی و.

- څومره ښایسته ! راځه چې بیرته لاړ شو. ټام ! او بیا یې بې ربطه وویل، «راځه زما ماشوم وګوره !»

- زه به ډېر خوښ شم.

- هغه ویده ده. هغه درې کلنه ده. تا تر اوسه نه ده لیدلې؟

- نه !

- ښه نو ته یې باید وګورې.

ټام چې په کوټه کې یې په بې صبرۍ قدم واهه، زما خواکې ودرېد او

زما په اوږه یې لاس راکیښود:

- نن سبا څه کې بوخت یې؟

- زه د بانډ سړی یم.

- چا سره؟

- ما خو د دوی نوم ندی اوریدلې.

بحث پای ته رسولو په څېر یې وویل: زه دې په دې خبره ناکراره کړم.

ما هم په لنډه توګه ځواب ورکه

- خبر به شې. که دلته پاتې شې.

- زه همدلته پاتې کیږم، غم مه کوه. هغه په یو څرک کې ډیزي ته او بیا ماته وکتل لکه د یو څه باره کې چې خبرداری ورکوي.

- زه به د خدای کم عقل یم چې بل ځای کې اوسیږم.

په دې وخت کې آغلې بیکر وویل؛ بالکل....

زه یې په خبره حیران شوم، دا د هغې لمړی حرف و چې د خولې نه یې راووت او په ریښتیا چې څومره زه حیران شوم هغومره هغه هم حیرانه شوه. هغې اسویلی وویست، ستوماني یې وباسله او په ځای ودریده.

- زه ستړی یم، خدای خبر زه د کله نه په دې صوفه پرته یم؟ هغې په ګیله من انداز وویل.

- ماته مه ګوره ! درته مې وویل چې نن ما سپښین به لاړ شو نیویارک ته. ډیزي ورته وویل.

- نه. ډېره مننه ! هغې یو څو تازه انګور میز د پاسه قاب نه راواخیستل؛ زه اوس د ټریننګ په حال کې یم.

کوربه ورته وویل:

- ته بالکل په ټریننګ کې یې. ټام خپل ګیلاس په میز کیښود: هغه څه چې تا تر سره کړي زما نه ډېر لرې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما بیکر ته وکتل چې هغې به کوم داسې کار کړی وي، هغې ته کتلو نه مې خوند اخیسته. نرۍ وه، وړې سینې او راوتلی بدن درلود ،ه لکه تر اوسه د هیڅ کوم سړي لاسونو نه وي لمس کړي، خپل بدن یې د اوږو نه شاته غورځولو و ، لکه د عسکري ښوونځي زده کونکي په څېر، چې د هر چا توجه یې ځانته راجزبوله. د هغې خړ رنګه سترګو یو ځل بیا زما په لور وکتل خو دا ځل مودبانه او د یو څو پوښتنو سره، ښایسته مخ کې یې د خفګان نښې هم ښکاریدې. ما ته داسې ښکاره شوه چې ما پخوا چیرته لیدلې ده او یا مې ددې کوم انځور لیدلی دی.

- ته په غربي جزیره کې اوسیږې؟، زه هلته څوک پیژنم.

- زه هلته هیڅوک...

- ته باید ګیتهس بي وپیژنې.

- ګیتهس بي ! کوم ګیتهس بي؟" ډیزي ځان پوهول غوښتل.

وړاندې تر دې چې زه ووایم هغه زما ګاونډي دی، د ډوډۍ لپاره اواز وشو. ټام په غیر طبیعي ډول زما په اوږه لاس کیښود او زه یې له ځان سره روان کړم. هغوی دواړو لاسونه یو د بل په کوناټو ایښي او مونږ ورپسې ګلابي رنګه برنډې ته لاړو. د برنډې مخه د لمر غورځیدو ته وه، په میز باندې د څلور شمعو رڼا نري باد څپانده کولې.

- دا شمعې ولې ایښې دي؟ ډیزي نیوکه وکړه او په خپلو ګوتو یې مړې کړې.

- په راتلونکې دوه اونیو کې به د کال اوږده ورځ وي. هغې په خوښۍ ټولو ته وکتل؛ آیا تاسو د کال اوږدې ورځې ته انتظار کوئ او بیا ورپسې خفه یې؟ زه خو یې انتظار کوم او چې تیره شي بیا ورپسې خفه یم.

- مونږ باید یو پلان جوړ کړو. بیکر اسویلې وکښ، په میز کیناسته

داسې لکه د خوب تیاری چې نیسي

- سمه ده، څنګه پلان به جوړ کړو؟ خلک څنګه پلان جوړوي؟ ډیزي زما په لور داسې وکتل چې د خوښي رایه به ورکړم، وړاندې تر دې چې زه ځواب ورکړم، د هغې سترګې به خپلې وړې ګوتې شوې.

- وګوره ! ژوبل شوه.

مونږ ټولو وروکتل، د ګوتې بند یې شین او تور شوی و.

- دا تا ژوبل کړه، ټام ! زه پوهیږم چې تا داسې نه غوښتل خو ژوبله دې کړه، دا هغه څه و چې ما د یو غټ سړي سره واده کولو نه تر لاسه کړل، یو غټ، لوی وحشي سړي نه...

«- دا د وحشي لفظ په ما ډېر بد لګیږي، که څه هم په ټوکو کې وي. ټام د خبرو منځ کې راټوپ کړل.

- وحشي... ډیزي بیا تکرار که.

کله کله به ډیزي او بیکر په یو ځای خبره کوله، دا به د هغوی طنزیه خبرو یوه بیلګه وه چې د هغوی د سپینو جامو او ښایسته سترګو په څیر یوه نمونه وه. هغوی دواړو زه او ټام په خپله مودبانه ساعت تیرۍ کې شریک کړي وو. په دې پوهیدلې چې لږه شیبه وروسته به ډوډۍ وخوړل شي او دا ماښامنۍ به پای ته ورسیږي. دا ځای د غرب نه بیخي بیل و، دلته به ماښام شیبه په شیبه ډېر زر پای ته رسیده.

ما د موضوع بدلولو لپاره د پرمختګ باره کې خبرې شروع کړې خو ټام پکې ځان راځای کړ او د څومره کتابونو نومونه یې واخیستل او لګیا شو. د هغې په خبرو کې بې ځایه دلایل تر سترګو کیدل. په همدې وخت کې د ټیلیفون غږ راغی، د مزدورانو مشر دننه لاړ تر څو ټیلیفون ته ځواب ورکړي، ډیزي زما په لور راکږه شوه:

- زه به درته یو کورنې راز ووایم، د مزدورانو د مشر د پوزې باره کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، غواړې چې پوه شې؟

- زه خو راغلی یم چې ستا خبرې واورم!

- ښه نو دا د مزدورانو مشر چې و په نیویارک کې یې د نقرې پاکولو کار کاوه چې دوه سوه کسانو ته د نقرې پاکولو دنده یې لرله. هغې به سهار نه تر ماښامه کار کاوه، تر دې چې پوزه یې پکې داسې شوه.

یوه شیبه وروسته لمر د هغې ځلیدونکي مخ ته مخه ښه وویل. د هغې غږ زه مجبورولم تر څو بې ساه اخستلو د هغې خبرو ته غوږ شم. د لمر رڼا د هغې د مخ نه داسې په نه زړه روانه وه لکه مازیګر کې یو ماشوم د لوبو کوڅې نه وروسته خپل کور ته روان وي.

د مزدورانو مشر دننه راغی او ټام ته یې په غوږ کې څه وویل، ټام لږ غوندې نا خوښی شو، خپله څوکۍ یې په زوره شا ته کړه او پرته د څه ویلو دننه لاړ. د ټام نه شتون لکه ډیزي چې ناخوښه کړه، ډیزي زما په لور راکړه شوه، د هغې غږ لکه سندره چې وايي، راته وویل:

- زه ډېره خوښه یم چې ته دلته راغلی یې. تا ماته یو ګلاب... یو په زړه پورې ګلاب را یاد کړ، همداسې نده؟

هغې بیکر ته د تایید لپاره وکتل.

- یو په زړه پورې ګلاب؟

دا خو سمه نه وه، زه هیڅ د ګلاب په څېر نه وم. هغې پرته د فکر کولو دا وویل، د هغې په بدن کې یو نا کراره خوځښت را منځته شوی و، لکه زړه یې چې غوښتل بهر راووځي او هغه پټې خبرې ټولې ووايي. بیا یې ناڅاپه لاسپاک په میز کېښود او دننه لاړه.

ما او بیکر یو بل ته په سترګو کې وکتل، ما څه ویلو ته ځان تیار کړ خو هغې د خبردارۍ په توګه په شونډو ګوته کېښوده، ----شش...

یو ورو غوندې پس پسک دننه نه اوریدل کېده او بیکر دروازې ته

غوږ ورنږدې کړ تر څو څه واوري.

«- هغه ګیټسبي چې تا نوم واخسته، هغه زما ګاونډي دی.

- ته خبرې مه کوه، زه دا خبرې واورم، چې څه شوي؟

- ولې څه خبره ده؟ ما ترې وپوښتل

- ته دا وايې چې نه یې خبر؟ ما فکر کاوه چې ټول به خبر وي. حیرانه شوه

- زه نه یم خبر!

- ټام نیویارک کې یوې ښځې سره لاره لري.

- ښځې سره لاره لري؟ ما د ځان پوهولو لپاره خبره تکرار کړه، بیکر یوائځې سر وخوځاوه. ما غوښتل چې ځان پوه کړم خو د بوټانو ټک ټک سره هغوی دواړه راووتل.

- داسې وخت نه شي تېریدې؟ ډیزي مکرجنه ژړا پیل کړه.

د یو څو شېبو لپاره مې بهر ته کتل:

- ډېر عشقي موسم دی او یوه سندره ویونکې مرغۍ مې هم ولیده، ډېر خوږ غږ یې و، عشقي وو کنه ټام!

- ډېر عشقي» هغې په ناخوښۍ دا وویل، بیا یې اوږده کړه؛ که ډوډۍ نه وروسته رڼا وه نو لاړ به شو د آسونو ځای ته.

دننه نه یو ځل بیا د ټیلیفون زنګ راغی، ډیزي سر د نا په خوځولو د ټام د آسونو خبره هم پای ته ورسیده، اصلا ټولې خبرې تیت شوې. د پنځه دقیقو لپاره د شمعې لمبې په حرکت وې او ما هم د شمعې په رڼا کې سترګې خښې کړې وې. زه نه پوهیدم چې ډیزي او ټام د څه باره کې فکر کوي. د څو شیبو لپاره حالات د پوښتنو نه ډک ول.

د آسونو خبره بې موخې منځ ته راغلې وه او بیا ځلې یاده هم نه شوه. ټام او بیکر پاڅیدل او کتابتون ته روان شول. ډیزي هم پاڅیده او زه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپسې ورروان شوم. د څو دهلیزونو نه تېر بهرنۍ برنډې ته ورسیدو. په توره تیاره کې چې د لرې نه یوائځې رڼا ښکاریده، په لرګینه څوکۍ څنګ په څنګ کېناستو.

هغې خپل مخ دواړه لاسونو کې ونیو، د هغې په مخ کې ځورونکي احساسات ښکاریدل، ما فکر وکړ چې د وړې لور باره کې ترېنه پوښتنه وکړم خو بیا مې مناسبه ونه ګڼله؟

هغې ناڅاپه وویل: مونږ یو بل ډېر نه پیژنو کنه، نیک؟. که څه هم نږدې خپلوان یو خو ته زما واده ته رانغلې.

- زه د جګړې نه نه وم ستون شوی.

- دا خبره دې منم خو زه ډېره ستونزه کې وم او په هر چا بې باوري وم.
د هغې خفګان پر ځای و، زه منتظر وم خو هغې نور څه ونه ویل. د هغې د لور نه پرته بل راسره د خبرو کولو لپاره نه و.

- لور به دې خبرې کوي، او ګرځي راګرځي که نه؟"

- هو ! هغې ماته وکتل،یوه خبره درته وکم نیک ! ته خبر یې چې هغه پیدا شوې وه ما څه ویل، غواړې درته ووایم؟

- ولې نه.مهرباني !

- د هغې د پیدا کیدو لا یو ساعت نه وو پوره او خدای خبر ټام چیرته و. زه د ډېرو ګډو وډو سوچونو سره راپاڅیدم او نرسې راته وویل چې انجلۍ پیدا شوې، ما سر کیښود او ښه مې وژړل. ما ویل سمه ده چې انجلۍ ده، هغه به هم یوه کم عقله وي. کم عقلې جونې هسې هم په دې دنیا کې ډېرې دي، یوه وړه ښایسته کم عقله ! هر څوک هم دا فکر کوي او هغه ډېر پر مختللي خلک هم. د هغې سترګې راډکې شوې. د ناخوښۍ خندا یې وکړه؛ زه څومره مغلقه یم، خدایه زه څومره مغلقه یم !
د هغې غږ مات غوندې شو، زه یې اړ کړم تر څو خپل پام ترې بل ځای

ته یونسم. زه یې نا کراره کړم او دا مانیامنې ماته یو چل غوندې ښکاره شو تر څو زما احساسات پکې راوپاروي. زه انتظار وم، هغې ماته وکتل، د هغې په مخ کې هماغه د پیغلتوب غرور پټ و. په داسې یوه راز نه ډکه ټولنه کې هغې خپل او د ټام شتون فرضي ګڼل.

په توره کوټه کې سور رنګه څراغونه لګیدلي، ټام او بیکر د یو کوچ په دواړه څنډو ناست او بیکر ورته په لوړ غږ ناول لوسته. په کوټه کې د هغې غږ انګازې کولې داسې لکه څوک چې سندرې زمزمه کوي. د سرو څراغونو رڼا د ټام په بوټانو کې ځلیدله او د بیکر د خزان د پاڼو په څیر زیړ ویښتان یې روښانه کړي وو، د هرې ورقې په ختمیدو یې په خپلو نازکو ګوتو ورقه بل لورې ته اړوله. کله چې مونږ راننوتو د خپل چپ لاس په اشاره یې مونږ ته د چپ وویل.

- په راتلونکې کې به جریان ولري. دا یې وویل او مجله یې د میز په سر وغورځوله. خپل لاسونه یې د زنګنونو په سر کیښودل او پاڅیده.

- لس بجې دي او اوس به دا ښه انجلۍ لاړه شي او ویده به شي.

- جورډن بیکر به سبا ته په ټورنمنټ کې لوبیږي ډیزي وویل.

- ښه...ته جورډن بیکر یې؟

زه اوس پوه شوم چې هغه ماته څنګه اشنا ښکاریده. ما د هغې باره کې ډېرې کیسې اوریدلې وې، په دې کې بې خونده او بحراني کیسې هم وې خو ماته یوه هم نه وه یاده.

- ښه شپه ! ! هغې په نرم غږ وویل. ما اته بجې راپاڅوه !"

- که ته پاڅیږې نو !

- بالکل پاڅیږم ! ښه شپه ښاغلې نیک کیروې، بل وخت بیا ګورو !

- بالکل به ورسره وګورې !. ډیزي د هغې خبره تایید کړه. فکر کوم یو واده تیار کړو، دلته بیا کله کله راځه، زه غواړم تاسو دواړه په زوره سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ځای کړم. تاسو دواړو به کاټني پسخانه کې بند کړم او یوه کښتۍ کې به مو سمندر کې خوشې کړم، بس دغه شان ساعت تیري به وکړو.

- ښه شپه، ما خو هیڅ وانه وریدل. بیکر زینو ته په ختو کې وه. شیبه وروسته ټام وویل.

«هغه ډېره ښه انجلۍ ده، هغوی باید دلته یوائې نه وه پرېښې.

- چا باید نه وه پرېښې؟» ډېزي په پوښتنیز ډول وویل.

- د هغې کورنۍ !

«د هغې کورنۍ کې یوه سل کلنه ترور ده، خو څه نیک به یې خیال ساتي کنه، که څنګه نیک؟ هغه به ټول اوړی د رخصتۍ په ورځو کې دلته راځي.

- زه فکر کوم کور کې اوسیدل به ورته ښه وي. ټام او ډېزي یوې شیبې لپاره د سترګو په کونج کې یو بل ته وکتل.

- هغه د نیو یارک ده؟ ما زر وپوښتل

- هغه د لیوز ویلي ده. زمونږ دواړو ماشومتوب یو ځای تیر شوی دی، زمونږ ښایسته ماشومتوب...

- تاسو دواړو خو برنډه کې زړه خواله سره وکړه. ټام وویل.

- رېښتیا ! زما خو څه نه یادیږي. ډېزي ماته وکتل، ما به پکې څه ویلي و. یو څو شیبې وروسته مې د تلو تکل وکړ. هغوی راسره تر دروازې راووتل، ما خپل موټر چالان کړ، ډېزي په تادۍ راغږ کړ:

- لږ ودریږه !

- ما نه هیر شوي و چې تا نه پوښتنه وکړم، مونږ اوریدلي و چې تا کوژده کړې ده. ټام هم د هغې خبره تایید کړه.

- هو مونږ درې کسانو نه اوریدلي دي، دا باید سم خبر وي.

زه پوهیدم چې دوي ولې دا خبرې کوي. ختیځ ته راتلو سره دا خبره

ما پورې تړل شوی وه. ما داسې انګیرله چې زما په راتلو به ډېزي غیږ کې ماشوم او خوشاله زما مخې ته راشي، او ټام خو نیو یارک کې نورو ښځو سره لاره درلوده.

ګرمي نیمایي ته رسیدلې وه، د هغوي کور نه راووتم. د لارې په سر د پټرولو پمپ سرو او شنو څراغونو روښانه کړی و. کله چې خپل ځای ته ورسیدم، موټر مې د خپل وړوکي کرایي کور په موټر تمځای کې ودراوه او بهر راووتم. د یوې شیبې لپاره د کور مخې چمن کې ناست وم. باد خپل زور ازماوه، ونو هم خپل مقاومت ښوده خو تر منځ یې پاڼو چغې سورې وهلې. زه یوائې نه وم. پنځوس شپیته متره لرې د ګاونډي د بنګلې په کوټه کې یو کس ولاړ و. په ځیر مې ورته وکتل، خپل دواړه لاسونه یې د پطلون په جیبونو ننباسلي وو. د هغه د دریدو انداز نه داسې ایسیدله چې همدا ګیتس بي وي.

ما غوښتل هغې ته ورغږ کړم. آغلې بیکر د ډوډۍ پر مهال د هغې نوم اخیستی و، ما غوښتل ځان ورسره معرفي کړم. خو ما ورغږ نه کړ. هغې جیب نه لاسونه راوویستل او د تورو اوبو په لور یې اشاره وکړه، زه ترې لرې وم خو زه پوهیدم چې هغه ریږدیده. ما هم د هغې په اشاره اوبو ته وکتل خو د یو شین څراغ پرته چې د اوبو هغه بله خوا و، نور هیڅ نه تر سترګو کیدل. ما یو ځل بیا ګیتس بي ته وکتل، خو هغه تللی و او زه یو ځل بیا د شور نه ډکه تیاره کې یوائې پاتې شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم څپرکی

د نیویارک او غربي جزیرې تر منځ لاره کې د رېل پټلۍ او خام سرک د پخوا زمانو انځورونه راښودل. دا سیمه تقریبا ټوله تشه وه. دې ته د ایرو دره ویل کېده. په ریښتیا هم لکه یو صنعتي ځمکه، د بټیو لوګو نه ډکه، هر ځای کندې او نه ختمیدونکې د ایرو او لوګو نه ډکه هوا وه. دوړو او ستړیا نه ډک مخونه یې وو، چې مزدورانو به په ګرانه یو بل پیژندل او په خپلو کارونو به بوخت ول. په خوا کې تیریدونکو مسافرو به تر نیم ساعته د ایرو درې زړه بوږنونکې سیمې ننداره کوله. دلته یو وړوکی د رېل تمځای هم و، په همدې ځای کې می د ټام او د هغه یاره هم لیدلې وه.

که څه هم ټام ماته د هغې باره کې ډېر څه ویلي و خو ما بیا نه غوښتل چې ورسره وګورم. یو ماسپښین له ټام سره په رېل موټر کې نیویارک ته روان شوم. د ایرو درې ته په رارسېدو سره یې په روانه کې رېل موټر نه ټوپ کړه.

- راځه راپسې، زه غواړم زما جینۍ سره وګورې.

ما فکر کاوه چې یو ښه ځای ته مې بوځي خو د یکشنبې ماسپښین و، بل څه پلان مې نه درلود، که نه ټام سره زه چیرته راتلم.

زه ورپسې شاته روان وم، د رېل پټلیو نه لږ لرې د سپینو کټارو نه ور تېر شو، هلته یو ودانۍ وه، چاپیره ترې د زېړو خښتو وړوکی دیوال هم و، د درې دوکانونو نه یو د هوټل دپاره و چې ټوله شپه به خلاص و، یو خالي و او دریم د موټرو ګراج (جورج بي ویلسن، د موټرو پیرل او پلورل)، زه ټام پسې همدلته ورننوتم. دننه ماحول ډېر ګډوډ و، یو زوړ فورډ موټر په کونج کې ولاړ و چې دوړو یې رنګ ورک کړی و. په دې کې د اپارتمان څښتن دفتر نه راووت، خپل لاسونه یې سره موښل. هغه سپین، کمزوری، بې پروا او یو څه ښایسته و. هغې مونږ ولیدو، راروان شو، آبي سترګې یې له ورایه ځلیدې.

- سلام ویلسن، کاروبار څنګه دې؟ ټام ورته خوشالۍ نه په اوږه لاس کیښنود.

- شکایت نشم کولای، کله راباندې موټر خرڅوې؟ ویلسن لکه قناعت چې یې تر لاسه نه کړ.

- راتلونکې اونۍ ته، زما سړي پرې کار کوي.

- کار یې ډېر ورو ندی روان؟ دا ولې؟

- نا هغه سست ندې، که ته داسې فکر کوې نو زه به یې په بل چا وپلورم. ټام ورته په ارامه ځواب ورکه.

- زما د خبرې مقصد دا نه و، ما یواځې غوښتل وایم... ویلسن د خبرې صفایي ورکوله، د هغې غږ همداسې پسې ورک شو او ټام ګراج کې هاخوا دیخوا کتل. لږ شیبه وروسته زینو کې د ټک ټک غږ سره یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیرش کلنه ښځه رابښکاره شوه، هغه لږه چاغه وه، توربخن لباس یې پر تن و، خو ښایسته ښکاریده او ډېر په ناز هم راروانه وه. هغې نرۍ موسکا وکړه، د خپل خاوند خوا ته داسې تیره شوه لکه هیڅوک چې نه وي ولاړ، ټام سره یې د لاس سترې مشي وکړه، په سترګو کې یې ورته وکتل. ما سره یې هم په دوه ګوتو سترې مشي وکړه او راکتل یې هم نه، په خپلو شونډو یې ژبه تیره کړه او بیا یې خپل خاوند ته وکتل، په نرمه لهجه یې ورته وویل:

- څوکۍ خو راوړه، چې یو څوک خو پرې کیني.

- هو ولې نه. ویلسن خبره واوریده او رهي شو، د ویلسن ښځه ټام ته ورننږدې شوه.

- زه غواړم درسره وګورم، زمونږ پسې بل ریل موټر کې راځه! ټام ورته په غوږ کې وویل.

- سمه ده! هغې سر وخوځاوه او لرې ودریده، په دې کې جورج ویلسن هم دوه څوکیو سره رابښکاره شو.

د جولایي ځلورمه نیټه وه، مونږ ورته لاندې په سرک ولاړ وو، یو ماشوم ریل پټلۍ باندې ناهیلی ناست و، پیشو یې غیږ کې نیولې وه.

- ډارونکی ځای دی کنه؟

- ډېر بد ځای دی.

- هغې ته دا ښه ده چې دا ځای پریږدي.

- ولې د هغې خاوند څه اعتراض نلري؟

- ویلسن؟ هغه فکر کوي چې میرمن یې نیویارک ته خپلې خور کره ځي. هغه بیړا دی، بیچاره په دې هم نه دې خبر چې هغه ژوندی دی.

زه، ټام او د هغې جینۍ درې واړه نیویارک ته روان شوو، د ویلسن

ښځې نرۍ تنګ کارټني لباس په تن و چې پلن کوناټي او د بدن هر اندام پکې له ورایه ښکاریده. سټیشن کې یې یو اخبار او یوه رنګینه مجله هم رااخېسته، او بل دوکان نه یې آیس کریم او یو څه خوشبوی هم رااخېسته.

- زه غواړم ددې سپیانو نه هم یو واخلم، زه غواړم یو ځان سره کورته یوسم، یو وړوکې کوکری، ډېر خوند کوي.

زوړ سړي ټول سپي په پنجره کې بند کړي وو.

- کومې نمونې لرې؟ آغلې ویلسن ورنه وپوښتل

- هره نمونه راسره شته، ستاسو کوم پکار دی، آغلې؟

- زه غواړم پولیسي سپې واخلم، زه پوهیږم هغه نه لرې.

زوړ سړي پنجرې ته په ځیر وکتل، لاس یې ورننویسته او یو کوکری یې د څټ نه راونیو.

- دا خو پولیسي ندی. ټام وویل.

- نه پولیسي ندی خو د همغې په څېر به وي. زوړ سړي په ناهیلۍ ځواب ورکه.

- ریښتیا هم څومره ښایسته دی. دا په څو دی؟ آغلې ویلسن وپوښتل.

- همدا سپی؟ دا په لس ډالره دی. "سړي په خوښۍ ځواب ورکه. آغلې ویلسن تری کوکری واخېسته، په ملا یې ورته لاس ووهه بیا یې وپوښتل.

- دا نر دی که ښځه؟

- دا سپې؟ دا خو نر دی. سړي وویل.

- بس مردار سپی دی، دا واخله پیسې او لس دانې پرې نور واخله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټام يې خبرې ورختمې کړې. لږ وړاندې چې لاړ ما وویل،

-صبر وکړئ، زه همدلته ښکته کیږم.

-نه، ته دلته نه شې ښکته کېدای. د مارټل زړه به خفه شي که څنګه مارټل؟

-اووه...، ما خپلې خور کیټرین ته ټیلیفون کړی، هغه هم اپارتمان ته راځي، هغه خو مې تا لپاره راغوښتې ده. مارټل د مشورې په څېر وویل.

-ښه زه به ډېر خوښ شوی وم خو..."ټام په خپله خبره کلک ولاړ و، زه مجبور ورسره لاړم، عجیبه غوندې اپارتمان و، وړه کوټه، وړه اشفزخانه او وړوکی تشناب او هر څه تنګ تنګ. په دې ځای کې مې په خپل ژوند دوهم ځل لپاره شراب وڅکل بلکې په زوره راباندې وڅکل شول، ما بیا هم کوښښ وکه تر څو له دې ځای نه لاړ شم خو ټام او کیټرین پرېنښودم. ټام خو اغلې ویلسن(مارټل) سره بلې کوټې ته لاړ، کیټرین راسره خواکې کیناسته، زما په اوږه یې لاس کېښود، یوه پښه یې زما غېږ کې کېښوده.

-ته هم غربي جزیره کې اوسېږې؟

-هو !

-ښه... یوه میاشت وړاندې هلته یو محفل ته تللې وم، هغه محفل یو سړي جوړ کړی و، ګیټس بې نومیده، ته یې پېژنې؟

-هو، زما ګاونډي دی.

-ښه، خلک وایې د کایسر جرمني وراره یا بل څه خپلوان دی، ځکه دومره ډېرې پیسې لري.

-رېښتیا...

هغې سر وخوځاوه. کوټه د لوګو نه ډکه وه. هر ځای د شرابو بوتلونه،

یو نیم کس به ته بل به رانغوته، بیا هغه څه وشول چې کېدونکې ول. که څوک یې د ژوند خوند بولي او که څوک یې د لوی ګناه په څېر ارزوي. نیمه شپه وه، د ټام او اغلې ویلسن غږونه رالوړ شول.

-زه به یې نوم اخلم، ډېزي...ډېزي...ډېزي...

ټام د غوسې نه په سوک ورته پوزه ووهله، هر ځای وینې پرتې وې، اغلې ویلسن بد رد ویل. زما شپه همداسې په بې خوبۍ تېره شوه. بهر راووتم او د څلورو بجو رېل ته کیناستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ریم څپرکی

د ګرمۍ په شپو کې د ګاونډي د کور نه د تیزې موسیقۍ غږونه راتلل. د هغې د کور په شنو چمنونو کې انجونې، هلکان، سړي او ښځې د پتنګانو په څیرد شمپین شرابو بوتلونه په لاس کې نیولي وو تلل راتلل.د ماسپښین مهال کې به ځیني میلمنو د سمندر غاړو کې یو نفري کښتۍ ځغلولې او څوک به د ساحل په غاړه لمر ته په شګو سر چپه پراته وو ، لنډه دا چې هر چا څه غوښتل هغه یې کول. د ګرمۍ شنبې او یکشنبې رخصتیو ورځو کې به دا محفل د سهار د نهو نه پیل تر نیمې شپې پورې دوام موند. د دوشنبې په سهار به اضافي صفاکاران راوبلل شول تر څو د تېرې شپې ورانکارۍ ترمیم، د چمنونو نه چټلي صفا کړي، لنډا دا چې دا کور یو ځل بیاد پخوا په څیر صفا او د راتلونکې اونۍ میلمنو ته تیار وي.

د هرې جمعې ورځ به پنځه غټ کارټنه نارنجان او لیموان د نیویارک نه راوړل کېدل او دوشنبه به همدغه د نارنجانو او لیموانو پوستکو

ډېرې د کور مخې ته پراته وو. هلته داسې یو ماشین و چې د یوې بټنې په فشار کولو سره به یې یو اځې نیم ساعت کې تر دوه سوه لیموانو نه جوس جوړاوه او دا بټن تر دوه سوه ځله ډېر د اشپزانو د مشر له خوا کیکاږل کیده.

هر دوه اونۍ وروسته به یو ډله خلک د کافي اندازه رنګ ډبو ، رنګینه څراغونو سره راتلل تر څو د ګیټس بې کرسمس ونه پرې سینګار کړي.

د محفل پر مهال به د میزونو په سر هر رنګه خواړه، نیمه پخ شوې سورخي غوښه، د فیلمرغ غوښې نه نیولې تر رنګینه سلادونو پورې هر څه ایښودل شوي وو ، خلکو به په خپله خوښه هر څه راخیستلای شوو. منځنی صالون د موسیقۍ ډلې ته ځانګړی شوی و ، ډېری میلمانه به پیغلې وې چې د شرابو ګیلاسونه به یې لاس کې نیولي و ، یوې بلې خوا تلل.

شاوخوا اووه بجې د موسیقۍ ډله راورسیده، ورسره شپیلۍ، واړه غټ ډولونه، دوه درې قسمه ستارونه او د سندرو لپاره هر رنګه الات موجود و.ځینې نور د سمندر غاړې لمبلو نه وروسته په زینو بره روان وو ، تر څو جامې بدلې کړي، نویو میلمنو خپل موټر پارک کول. هر ځای خنداګانې او د مستۍ چغې وهل کیدې. بهر چمن کې میزونو باندې رنګارنګ میوې ایښودل شوې وې، هلک او جینۍ چې په لمړي ځل به یې یو بل همدلته لیدل، په یو کونج کې ناست یو بل سره خبرې کولې او خنداګانې به یې کولې.

د لمر پرېوتو سره څراغونه ورو ورو روښانه کیدل، سازکونکو هم نرمې سندرې پیل کړې، خنداګانې پسې زیاتیدې. خلک لا راروان وو ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول راغلي خلک یوائې کوربه ته نه بلکې یو بل ته هم نا اشنا وو، محفل نو نور شروع شوی و.

هیڅوک مې نه پېژندل، بې موخې یوې بلې خوا ګرځېدم. خو بیا مې هم هڅه کوله تر څو کوربه پیدا کړم. دوه درې کسانو نه مې پوښتنه وکړه خو هغوی برندې برندې راته کتل او اوږې به یې پورته اچولې. چمن کې میزونو باندې ایښودل شویو میوو خواته لاړم، دا یوائېنی ځای چیرته چې یوائې دریدل بې موخې یا یوائې نه ښکاریدل.

زه همدلته ولاړ وم، چې دننه نه آغلې جورډن بیکر په مرمرینو زینو کې ودریده، لږه په شا لاړه او بیا یې چمن ته بې خونده نظر وکتل.

- ښه راغلاست به ورته ووایم که نه، خو بیا هم یو څوک خو مې پیدا کړ چې ورسره پیژنم.

- هیلو ! ما په زوره ورغږ کړ او د هغې خواته وروان شوم.

- ما فکر کاوه چې ته به همدلته یې. ماته یاد ول چې ته همدلته اوسیږې او دلته به راځې. هغې زما لاس ونیو لکه چې وایې کوربه توب دې نور زه کوم. دوه جینکۍ د آغلې بیکر خواته ودریدې، ورته یې وویل:

- وبخښه... تا ونه ګټله !"اغلې بیکر تیره اونۍ کې د ګولف پایلوبه بایللې وه.

د جورډن بیکر نرم لاس زما په لاس کې و، دواړه زینو نه راښکته او د چمن په لور لاړو، څوکیو کې کیناستو، خوا کې درې سړي او دوه جینکۍ هم ناستې وې، دوی د ګیټس بي باره کې وویل چې ګیټس بی نه غواړې هیڅا سره ستونزه ولرې. یوې جینۍ وېلې چې هغې کوم څوک وژلې. یو بل پکې ویل چې د جګړې په موده کې د جرمنیانو جاسوس و، هر چا د ګیټس بي باره کې خپل نظر ورکاوه او د محفل په هر کونج کې د

هغې باره کې پس پسک روان و.

- راځه ووځو."بیکر راته په غوږ کې وویل، ما هم دا غوښتل ځکه نیم ساعت مې هسې تېر شو. مونږ پاڅیدو، هغې ویل راځه کوربه پیدا کړو. هغې ویل تر اوسه یې ګیټس بي سره نه دي لیدلي، زه هم نور بې صبره شوی وم.

مونږ د ګیټس بي په لټه شو، هغه برنډه کې نه و، دننه هم نه تر سترګو کیده، کتابخانې ته لاړو، دننه د ګونګې سترګو والا یو پوخ عمر کتابخانې مشرې په غاړه لرله، یوه شیبه مو کتابونو کې تیره کړه.

ښه شیبه ووته، زه لا بیکر سره وم، زما ساعت لږ تېر شو، بیرته بهر راووتو، ما هم ځان سره وړوکي ګیلاس شمپین شراب راخیستي و، یو سړي راته د لرې وکتل او موسکی شو او خواته مې راغی.

- ستا څیره راته اشنا ښکاري، د جګړې په موده کې ته په پنځمه فرقه کې نه وې؟ هغه ډېر په مودبانه لهجه رانه وپوښتل.

- ولې؟ هو... زه په اته ویشتم پیاده ځواک کې وم.

- زه شپاړسم کې وم، د ۱۹۱۸ جون میاشتې پورې. زه پوهیدم چې ته مې چېرته لیدلی یې.

یوه شیبه مو د فرانسې ځینو زړه بوږنونکو سیمو باره کې خبرې وکړې. خبرو کې یې راته دا هم وویل چې همدلته اوسیږي او یو ښایسته موټر هم لري، او سهار ته یې پکې د چکر وهلو بلنه هم راکړه.

- غواړې راسره پکې چکر ووهې؟

- کله؟

- هرکله چې ستا زړه وي، زوړیاره ! همدا مهال مې ترې د نوم پوښتنه کوله چې بیکر راغله او موسکۍ شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ساعت دې تیر دی نو. هغې وویل.

- مخکې نه بهتره. ما یوځل بیا خپل نوي ملګري ته مخ واړوه.

- دا محفل ماته غیر عادي ښکاري. ما لا تراوسه کوربه نه دی لیدلی، زه هم هلته او سیږم.

ما خپلې جونګړې ته اشاره وکړه،

- او دا سړی، ګیټس بي نومیږي ماته یې بلنه راکړې او اوس خپله نشته.

د یوې شېبې لپاره هغې ماته داسې کتل لکه چې پوه شوی نه وي.

- زه ګیټس بي یم ! هغه ناڅاپه وویل

- څه؟ اوه... ډېره بخښنه غواړم ! ما ورپسې زر وراضافه کړه.

- ما فکر کاوه تاسو ما پیژنئ، زوړ یاره ! زه ویریږم لکه چې یو ښه کوربه ثابت نه شوم. هغه موسکی شو، یانې هر څه یې درک کړي و، دهغې موسکا کې چې ډېر کم خلک یې لري یو راحت بخښونکې راز پروت و، چې تراوسه به مې خپل ژوند کې څلور پنځه ځله لیدلې وي. د هغې عمر څه د پاسه دیرش کاله و. د هغې هره خبره د خوند او ادب نه ډکه وه. که چیری یې ځان راته معرفي کړی هم نه وای نو کیدای شي زه ورنه ډېر متاثره شوی وای، د خولې نه راوتلې هره خبره یې د احتیاط نه ډکه وه.

یوه شیبه تېره نه وه چې د کارکونکو مشر راغی او ګیټس بي ته یې غوږ کې وویل:

- شیکاګو نه ټیلیفون دی.

هغه سر لږ ټیټ کړ، بښنه یې وغوښته.

- هر څه ته چې مو اړتیا وي، ویلی شې، زوړ یاره ! وبښئ زه لږ

وروسته بیا راځم.

هغه چې لاړ زر مې مخ بیکر ته واړوه، تر څو خپلې حیرانتیا باره کې ورته ووایم. ما فکر کاوه چې ګیټس بي به یو چاغ او ځان ښودونکی سړی وي.

- هغه څوک دی؟ ته خبره یې؟

- هغه بس یو سړی دی چې ګیټس بي نومیږي.

- هغه د کوم ځای دی؟ هغه څه کار کوي؟

- اوس نو تاته ښه موضوع په ګوتو درغله، یو ځلې یې راته چا ویلې و چې اکسفورډ کې یې درس ویلی دی. هغې دا خبرې په پیکه موسکا کولې. د هغه ماضي شخصیت ماته تت غوندې ښکاره شو خو بیا یوه شېبه کې بدل هم شو، ځکه هغه وویل.

- خو زه پرې باور نه لرم. بیکر وویل.

- ولې باور نه کوې؟

- زه نه یم خبره، بس زه فکر کوم چې هغه اکسفورډ ته هیڅ تللی ندی. هغې په خپله خبره ټینګار وکه.ددې نه ماته د هغې بلې انجلۍ خبره رایاده شوه چې ویلې یې؛ زما په فکر څوک یې وژلي. زما په فکر کې نورې پوښتنې هم راوټوکیدې. ما به د ګیټس بي باره کې دا خبرې په اسانۍ منلې وی ایا دا هر څه د منل کیدو وړ هم و، لږ تر لږه زه په دې خپلې نا څه تجربه ویلی شم چې ځوان خلک داسې نه کوي چې د یو نا معلوم ځای نه راشي او په داسې ځای کې دیره شي.

- په هر حال هغه ډېرې ستر محفلونه جوړوي. جورډن بیکر وویل. هغې موضوع بدلول غوښتل.

- او زما داسې محفلونه ډېر خوښ وي، وړو محفلونو کې دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شخصیت ساتنه نه کیږي

د ډول نه یو غټ ډنګ پورته شو او وروسې سندرغاړې چغې شروع کړې، ویل یې د ګیټس بي په غوښتنه سندره وایي او بیا یې نور څه وویل تر څو خلک مست کړي، سندره یې پیل کړه.

ما یو ځل بیا ګیټس بي ولید، مرمرینو زینو کې یواځې ولاړ او هرې یوې ډلې ته یې بیا بیا کتل. هغه تازه ښکاریده، لنډ ویښته لکه هره ورځ یې چې مشین کوي، څیره یې زړه راښکونکې وه. ما ته خو داسې ګناهګار سړی ښکاره نه شو. سندره چې ختمه شوه، ځینو ښځو د سړیو په اوږو سرونه ایښي، ځیني جینکۍ د هلکانو په غیږ کې د خوښۍ نه بې حسه پرتې وې.

- بښنه غواړم! د ګیټس بي د کارکونکو مشر ناڅاپه زمونږ مخې ته ودریده..

- آغلې بیکر! بخښنه غواړم، ښاغلې ګیټس بي غواړي تاسو سره یواځې وګوري.

- ما سره؟ بیکر په حیرانۍ وپوښتل.

- هو آغلې!

هغه په ورو پاڅیده، ما ته یې وکتل خپلې وریځې یې په حیرانۍ پورته واچولې او سړي پسې د بنګلې په لور روانه شوه. ما ولیدل د هغې د شپې لباس پرتن و، د هغې په هر خوځښت کې یوه خوښي او خوند پروت و داسې لکه ښایسته سهار کې چې په لمړي ځل یې د ګولف په چمن باندې قدم وهل زده کړي وي.

زه یواځې وم، تقریبا دوه بجې وې، دننه لاړم، شا خوا مې وکتل د ډېرو ښځو خپلو میړونو سره لانجې روانې وې.

د کتابخانې مخې ته ولاړ وم. دننه نه ګیټس بي او بیکر یو ځای راووتل. ګیټس بي ورته راوتو کې څه ویل خو ډله خلکو ګیټس بي ته خدای پامانۍ لپاره نزدې راغلل او خبره یې نیمایي کې پاتې شوه.

د جورډن بیکر ډله هم جورډن ته منتظر وو او غږونه یې ورته کول، تر څو یو ځای بیرته لاړ شي. هغې ویل

- ما ډېر څه په زړه پورې واوریدل. زه څومره وخت دننه وم؟ ما ته یې غوږ کې وویل.

- نیم ساعت، ولې؟

- ډېر په زړه پورې خبر دی، خو زه یې درته نه وایم، ځوروم دې پرې. هغې اسویلې وویست.

- مهربانې وکه راشه، ما سره وګوره... کتابچه...د آغلې هاروډ په نوم... د هغې بیره وه، په نیمایي خبرو یې پوه نه شوم.

که څه هم ما په لمړي ځل په دې محفل کې ګډون کړی و، خو زه تر ډېره ناوخته هلته پاتې شوم. زه د ګیټس بي د اخرني میلمنو د جملې نه وم، کوم چې د هغه شاوخوا راټول شوي وو. ما وغوښتل تر څو هغې ته روښانه کړم او بښنه ترې وغواړم چې هغه ما نه و پیژندلې.

- ذکر کول یې اړین نه دي، هیڅ خبره نه ده زوړ یاره! هغې په ډېرې لیوالتیا ببښنې نه منع کړم. د بیا ډاډ راکولو لپاره یې خپل لاس زما په اوږه کیښود.

- او هیر دې نه شي، سبا سهار چکر ته وځو. یو ځل بیا د کارکونکو مشر راښکاره شو، خپله زنه یې د هغې اوږې ته نزدې کړه،

- فیلاډیلفیا غواړي تاسو سره خبرې وکړي، ښاغلیه!

- سمه ده، یوه دقیقه کې درځم، هغوي ته ووایه زه بیرته راځم... ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه.

- ښه شپه.

- ښه شپه. هغه موسک شو ، ښه شپه، زوړ یاره... ښه شپه !

زینو نه راښکته شوم، ومې کتل چې محفل لا ختم نه دی. دروازې نه تقریبا پنځوس متره لرې، لسګونه موټرې ګډ وډ ولاړ دي، څراغونه یې روښانه دي، خلکو یو شور ماشور جوړ کړی و ، د سړک غاړې لښتې کې د یو نوي ماډل موټر مخکې ټیر پروت و او موټر کوږ ولاړ و ، لسګونه خلک ترې راچاپیر وو ، د ځینو موټرچلونکو لاره چې بنده وه هغه ځای نه به یې چغې وهلې او هارنډونه به یې وهل او یو غالمغال یې جوړ کړی و.

یو سړي چې اوږده چپنه یې اغوستې وه، موټر نه راښکته شو ، په سرک ودرید او موټر ته یې په ځیر وکتل.

- وګورئ، دا خو په لښتي کې غورځیدلی. هغه خلکو ته ویل، خلک موټر چلونکي ته په غوسه وو.

- که موټر نه شې چلولې خو مه چلوه، د شپې پرې چل زده کوې. هغه بل ویل

- خودکوشي دې کوله. ښه ده چې یو ټیر ترې وتلی دی. موټر چلونکې ویل،

- موټر زما دې خو ما نه چلوه. ځینې نور هم خپلو موټرو نه راښکته شوو ، پیغلو د ډېر شرابو څښلو او اوږدو سینډلو له کبله سم دریدل هم نه شوکولای. د موټرو هارنډونه وو چې یو بد حال یې جوړ کړی و.

په دې کې یو بل اوقي غوندې راغی، دواړه لاسونه یې په تشو کیښودل، ویې پوښتل؛

- څه خبره ده؟ تیل پکې ختم شوي دي؟ دوه درې کسانو موټر ته

اشاره وکړه، هغه یوځل د موټر بیل شوي ټیر ته اوبیا بره وکتل لکه د اسمان نه چې راپریوتی وي. بیا یې وویل چې موټر چالان کړو او په شا به یې بوځو ، یو ورته وویل؛

- ټایر یې نشته نو څنګه یې شاته بوځې؟ اوقي بیا وویل.

- خو ځئ یوه هڅه خو به وکړو. په دې کې د شور او هارنډونه نور هم زیات شوو. زه هم د صحنې نه ووتم، یو ځل مې شاته وکتل، د ګیټس بي کور د سپوږمۍ په رڼا کې د محل په څیر ښکاریده، دهغې په کور کې عجیبه ناڅاپي خاموشي خوره شوې وه، خپله زینو کې ولاړ و او خلکو ته یې د خدای پامانۍ لپاره لاسونه خوځول.

❊❊❊

ډېر وخت به مې کار کاوه. سهار وختي به کار ځای ته تلم. راسره کار کونکي مې هم یواځې په لمړي نومونو پیژندل. د غرمۍ ډوډۍ به مې هغوی سره په یو بیروباري هوټل کې خوړله، څه د غرمې ډوډۍ وه خو بس کوفته شوې غوښه، جوش کړي الوګان او قهوه به وه. جرسي ښار کې مې یوې جینۍ سره یارانه هم جوړه کړې وه خو د هغې ورور منځ کې خنډ شوی و ، د جولای په میاشت کې په رخصتۍ لاړه، ما هم پړی پرې سست کړ.

نیویارک ښار مې یو څه خوښ شوی و ، زه به اکثره پنځم واټ لاره باندې پیاده تلم، په لاره به مې خیال کې یو څو ښځې ځان سره ملګرې کړې او خپل تصور کې به د هغوی ژوند ته ورننوتم. کله کله به په خیال کې همدې ښځو پسې د هغوی کورونو پورې لاړم، هغوی به کور ته ننوتو نه مخکې راوکتل او موسکۍ به شوې. دا هر څه زما د یواځیتوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکارندوی وې، د نورو کار کونکو هم زما په څیر حال و، تر ډېره به هسې د کړکۍ مخې ته ولاړ وو، بیا به تیر مازیګر د ډوډۍ په بهانه له کار ځایه راووتل او د خپل ژوند دردونکې شیبې به یې ضایع کولې.

یو څه وخت لپاره مې جوړېدن بیکر سره هم نه و لیدلی. بیا مې د ګرمۍ نیمایي کې ولیدله. په لمړي سر کې ماته ځان داسې غوړه مال ښکاریده، چې هغې سره یو ځای لاړ شم ځکه هغه د ګولف لوبې اتله وه او هر چا پیژندله. خو دلته یو څه نور وو، په حقیقت کې زه میین نه وم، د خلکو پر وړاندې د هغې سلوک داسې مغرور غوندې و. جوړېدن بیکر به اکثره د هوښیارو خلکو نه ډډه کوله. ځاني بې اعتباره وه. هغې داسې هیڅ نه شو زغملای چې د هغې پکې تاوان وي. زما په فکر خپل احساسات نه ښکاره کوي. دنیا والو ته یې خپلې بدغونې موسکا سره خپلو غوښتنو او ځان ښودونکې بدن ته قناعت ورکاوه. خو ما ته یې هیڅ فرق نه کاوه. بې اعتباري داسې شی نه دی چې یو سړی دې پرې ښځه ملامته کړي. ما دا هر څه هغه وخت درک کړه کله چې مونږ یو ځای د یو محفل نه راتلو او هغې موټر چلاوه. په لاره کې یې د مزدورانو خواکې موټر دومره نږدې وځغلاوه چې د هغې سړي کورتۍ زمونږ د موټر بانټ باندې ولګیده.

- دا څنګه موټر چلوې؟ یا خو باید ډېر احتیاط وکړې او یا هیڅ موټر ونه چلوې.

- زه احتیاط کوم!

- دا څنګه احتیاط دی؟

- ښه... نو دا نور خلک دې احتیاط کوي.

- دا نو څنګه خبره شوه.

- هغوی احتیاط کوي او زما موټر مخې ته نه راځي، او د یو ټکر کیدو لپاره باید دواړه خواوې بې احتیاطه و اوسي. هغې خپله خبره باندې ټینګار کاوه.

- کیدای شي تا هم د ځان په څیر کوم سړي سره وخت تیر کړی وي.

- زه امید لرم چې هیڅکله نه، بې پروا خلک مې ډېر بدې شي، نو ځکه خو ته راباندې ګران یې.

د هغې خړ رنګه سترګې په سرک وې، خو هغې زمونږ دواړو اړیکې ته نوم ورکړ. د یوې شېبې لپاره مې فکر کاوه چې زه پرې میین شوی یم. خو زه هر کله په ارامه مغزو فکر کوم او زما دننه قانون زما د خواهشاتو لپاره د خنډونو په څیر کار کوي. په اونۍ کې یو ځل به مې ورته لیکونه هم لیږل او لاندې به مې ورته لیکل، (په مینه... نیک)

هر یو کس په ځان کې دننه یو حقیقي ښه والی ګوري او زما دا ؤ.

زه د ګوتو په شمېر ایماندارو خلکو د جملې نه یم، تر کوم حده چې ماته ځان معلوم و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلورم څپرکی

د جولايي میاشت سهار نهه بجې وې، د ګیټس بې ښایسته موټر زما د کور په دروازه په تیزۍ رانتوته او درې غبرګه هارنډونه یې شروع کړه. دا لمړی ځل و چې هغه زما خواته راغی که څه هم ما یې یواځې دوه محفلونو کې برخه اخستې وه. ماته یې خپل موټر کې د چکر وهلو بلنه هم راکړې وه.

- سهار په خیر. زوړ یاره ! د غرمې ډوډۍ به نن ماسره خورې او زه فکر کوم یو ځای به لاړ شو. د هغه هر یو انداز د یو بې جوړې شخصیت څرګندونه کوله. د هغې دغه خاصیت په متواتره توګه د هغې محتاط خوی له کبله چې د بې کرارۍ په شکل کې پروت و، ماتیده. خپل موټر کې ناست و، هغې ځای نه یې په خوښۍ راکتل،

- ښایسته دی کنه، زوړ یاره؟ تا مخکې دا نه و لیدلی؟"هغه د موټر نه راښکته شو، یواځې ما نه بلکې هر چا لیدلی و، طلایي زیړ رنګ، د نکل پواسطه روښانه شوی، دواړه خواوو ته پلن شوی او اوږد شوی اود

هر چا نظر راښکونکې پرانستی موټر و.

په تېره میاشت کې مې ورسره څلور پنځه ځله لیدلي و، هغه لږ غږېده، زما په لومړي ځل لیدلو، هغه د نه تعریف کیدونکې ځانګړتیاو ښتن و، خو وروسته زما په اند لږ تت شوی، اوس هغه یو ساده سړی، زما ګاونډي د یو محل ښتن و.

او بیا د زحمت نه ډک چکر پیل شو، ګیټس بې خپلې خوږې خبرې پیل کړې، د خبرو په منځ کې به یې خپل ورون په څپېړه هم وهه. هغې په منځ کې دا خبره راواچوله؛

- ګوره زوړ یاره ! زما باره کې ستا څه نظر دی؟ په هر حال ما غوښتل د پوښتنې ځواب ته عمومیت ورکړم، لږ فکر کې شوم. وړاندې تر دې چې ځواب ورکړم.

- ښه.. زه به درته ځان باره کې یو څه ووایم. زه نه غواړم زما باره کې کوم غلط نظر ولرې. نو هغه لکه چې د خیالي تهمتونو نه خبر و، کوم چې به ډېرې وخت د هغه محفلونو پرمهال خلکو خپلو منځو کې پرې بحثونه کول.

- په خدای زه به درته رېښتیا خبره وکړم، منځني لویدیځ کې زه د شتمنې کورنۍ ځوی یم. اوس ټول مړه دي. بیا امریکا ته راوستل شوی وم، خو خپل تعلیم مې اکسفورډ کې تر سره کړ ځکه زما ټول نیکونه تعلیم یافته وو. تعلیم کول زمونږ د کورنۍ یو دود دی.

هغه ماته مخ راواړوه او ویل یې؛ زه پوه شوی وم چې ولې جورډن بیکر په دې باوري وه چې هغه دروغ وایي. هغه اکسفورډ کې تعلیم کولو خبره ډېره په تیزۍ وکړه او یا یې بېخي تېره کړه، داسې لکه مخکې یې هم دا خبره مزاحم شوې وه او په دې بې باورۍ کې د هغه ټولې خبرې تیت

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې.

- د منځني لوديځ د کومې برخې يې؟ما ترې سمدلاسه وپوښتل.

- سن فرانسسکو.

- ښه...

- زما د کورنۍ ټول غړي مړه شوو نو ځکه ټوله شتمني ماته پاتې شوه."د هغې غږ کې ريښتينولي وه، داسې لکه د کورنۍ ټول غړي ناڅاپي د لاسه ورکول يې اوس هم ځوروي. يوې شيبې لپاره شکي شوم لکه زما پښه چې کشوي خو هغې ته يو ځل کتلو سره مې قناعت تر لاسه کړ.

- هغې نه وروسته زه د يو ځوان راجا په څير د اروپا په ټولو هيوادونو کې ګرځيدم او د سرو زرو، غوره ډول ياقوت، لويو لوبو ته تلل، يو څه رسامي او دا هرڅه زما د ځان لپاره ول او کوښښ می کاوه تر څو د پخوا نه راپاتې خفګان پرې هېر کړم.

د هغه په خبرو زما باور نه و، ځکه مې ځان هغه پسې خندا نه راقابو کړ.

- بيا نو جګړه پيل شوه، زوړ ياره. دا نو زما لپاره يوه هوسايي وه او د زړه نه مې غوښتل چې پکې مړ شم، خو بيا ماته ښکاره شول چې دا خپل خوږ ژوند تېر کړم. جګړې ته په ورتلو سره لومړی بريدمن شوم. د ارګونا په ځنګل کې چې زمونږ ليوا کې څومره سلا وه، ما راواخسته او همداسې پرې مخکې لاړم، زمونږ او دښمن تر منځ يواځې نيم مايل فاصله وه، هلته پياده عسکر نه شو ورتلای. هلته مونږ دوه ورځې او شپې پاتې شوو، مونږ ۱۳۰ عسکر او شپاړس ليوس ټوپکې وې. او کله چې پياده ځواک راغی نو د دريو جرمني فرقو ټول عسکر وژل شوي وو.

نو بيا يې ماته د تورن رتبه راکړه او هر يو متحد دولتونو ماته مډالونه راکړه اوله کې د هغه خبرې راته دروغ ښکاريدې خو اوس يې راته خوند راکاوه. هغې خپل جيب ته لاس کړ او يو ګلابي رنګ او سپينيزه ټوټه يې زما ورغوي کې کېښوده.

- دغه مډال د مونټي نګرې حکومت له خوا راکړل شوی دی.

زه حيران شوم، دغه شی خو په ريښتيا هم فوق العاده او اصل ښکاريده. ګرد چاپيره د دايرې په شکل پرې ليکل شوي ول، (مونټي نګري نيکولس ريکس).

- هغه بل مخ يې وګوره !

- تورن جي ګيټس بي، د فوق العاده کارنامو لپاره. ما ولوستل.

- دلته يو بل شی دی چې زه يې له ځان سره تل ساتم، د اکسفورډ د ورځو يادابښت، چپ لاس ته ولاړ سړي نوبل جايزه ترلاسه کړې وه.دا يو انځور و، بې شميره ځوانانو سپورټي لباس په تن و، عکس کی ګيټس بي هم و، خو وړوکي او ځوان ښکاريده او يو د کرکټ بيټ يې لاس کې نيولی و.

اوس دا هر څه ماته ريښتيا ښکاره شول، د هغې په کور کې مې د پړانګانو څرمنې ليدلي وې، الماری کې د ننه ياقوت او لعلونه يې راته هم ښودلي وو. د هغه زړه ناکراره او مات شوی ښکاريده.

- نن در نه يوه غټه غوښتنه لرم. هغه وويل، خپل يادګاري عکس يې جيب کې ننويست.

- نو ما فکر وکه چې ته بايد زما باره کې پوی شې، زه نه غواړم زما باره کې داسې فکر وکړې چې زه هيڅ شی وم يا يم، زه د نااشنا خلکو ترمنځ راګير يم، نو ځکه کله دلته کله هلته، زه غواړم خپل تېر خفګان

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې هیر کړم. نن ما سپین‌بین به زما خفګان نه خبر شي.

- غرمې ډوډۍ کې؟

- نا ما سپین‌بین، زه خبر شوی یم چې ته آغلې بیکر سره کله کله چایو ته وځې.

- ته دا ویل غواړې، یانې ته آغلې بیکر سره مینه لرې؟

- نه زوړ یاره ! زه میېن نه یم. خو آغلې بیکر به تا سره د موضوع په اړه خبرې وکړي.

زه هیڅ پوی نه شوم چې د (موضوع په اړه) خبرې نه د هغه مطلب څه و ، خو زه د لیوالتیا نه ډېر وارخطا شوم. ما آغلې بیکر ددې لپاره نه وه بوتلې چې زه ورسره د ګیټس بې باره کې خبرې وکړم. زه ډاډمن وم چې د هغې غوښتنه به په زړه پورې وي خو شیبه وروسته زه په دې پښېمانه وم چې ما ولې د هغه ګنه ګوڼې کور کې پښه ایښې وه. هغه نور هیڅ ونه ویل، مونږ د ایرو درې نه تېرېدو کې و ، یو نظر مې آغلې ویلسن هم ولیده. موټر ډېر په سرعت روان و ، د هوایي پل سره تېرېدو کې یو موټر سیکل ډوله شی زمونږ د موټر مخکینۍ کونج سره یوځای شو ، یو ترافیکي پولیس پرې سپور و.

- سمه ده زوړ یاره ! سرعت به لږ کم کړو. خپلې بټوې نه یې سپین کارت راوویست او د پولیس مخې ته یې ونیوه. پولیس هم سترګې ځیر کړې،

- ښه تا سو یې، بل ځل به مو پیژنم، ډېر وبخښئ، ښاغلې ګیټس بې ! پولیس وار سره سر وخوځاوه، خپله ترافیکي خولۍ یې په احترام لږه ټیټه کړه او خپله مخه یې ونیوله.

- دا څه و ؟"ما وپوښتل.

- کمشنر سره مې یوځل ښه کړې و او اوس راته هر کال د کرسمس کارت رالیږي.

د پل نه ښار دا سې ښکاریده لکه په لومړي ځل چې ورته ګوري او د دنیا ښایست همدې ښار کې راټول شوی دی. کله چې د بلیک ویلې جزیرې نه تېرېدو ، یو لیمو ډوله موټر زمونږ خوا کې تېرېده ، موټروان سپین موټر چلونکی لباس پر تن و ، شاته درې ستایلش توریان او ورسره یوه جینۍ ناسته وه. ما په زوره وخندل، هغوی مونږ ته دا سې بد راکتل لکه د هغوی د موټر سیالي چې مو ورخرابه کړې وي.

غوریدونکې غرمه وه ، د ګیټس بې د غرمنۍ اراده وه. یوځای ته ورننوتو ،

- ښاغلې کیروې ! دا زما ملګرې ښاغلې وولف شیم دی.

یوه شیبه مې وولف شیم سره خبرې وکړې. ګیټس بې هم بل خوا تللی و ، بیا راغی.

- دیخوا وګوره ، زوړ یاره ! نن سهار مې لکه چې په غوسه کړې او بیا یې هم هماغه موسکا وکړه.

- زما راز او پټ شیان نه خوښیږي. زه پوی نه شوم چې ته ولې ماته د یو ملګري په څېر هر څه روښانه نه وایې، ولې دا هر څه آغلې بیکر پورې تړې؟

- اوه...دا سې څه خاص خبره نشته ، آغلې بیکر یوه لوبغاړې ده او ته پوهیږې هغه به هیڅکله دا سې کوم کار تر سره نه کړي چې هغه غلط وي.

ناڅاپه یې خپل لاسي ساعت ته وکتل، پاڅید ، زه یې وولف شیم سره پرېښودم

- هغه چاته زنګ وهي ، راځي. وولف شیم دا وویل او هغه پسې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاته کتل.

- ښه سړی دی کنه؟ ښایسته هم او ځوان هم.

- هو...

- هغه... اکسفورډ کې درس ویلی.

- ښه...

- د اکسفورډ کالج نوم خو دې اوریدلی کنه؟

- هو... نوم مې اوریدلی.

- د نړۍ نامتو کالجونو نه یو دی.

- ګیټس بي د څه وخت راهیسې پیژنې؟ ما ترې وپوښتل.

- یو څو کاله کیږي. هغه په قناعت بخش ډول ځواب راکه؛ هغه سره مې د جګړې وروسته وپیژندل او ملګری مې شو. یو ساعت خبرې مې ورسره کړې وې او ما پیژندلی وچې کره نسل سړی دې پیدا کړی.ما ځان سره وویل؛ که دومره دې خوښ وي، نو کور ته یې بوځه او خپلې خور او مور سره یې معرفي کړه.

- زما تا ته خیال دی، ته زما د لستوڼو تڼیو ته ګورې ما یې تڼیو ته نه کتل خو اوس یې ورته زما پام که،

- خالص انساني غاښونو نه جوړې دي.

- ښه...«ما له نړدې وکتل،» ډېر ښه سوچ دې کړی دی.

- هو... خپل لستوڼي یې بډ وهل.

- هو... ګیټس بي د ښځو باره کې ډېر احتیاط کوي، هغه د خپل ملګري ښځې ته هم نه ګوري. په دې وخت کې ګیټس بي هم بیرته راغی. ښاغلي وولف شیم خپله قهوه وڅښله او په یوه جټکه کې پاڅید.

- ما خپله ډوډۍ وخوړه، تاسو دواړه ځوانان ما ته اجازه راکړئ.

- څه ناوخته دی درباندې؟" ګیټس بي ترې بیخونده لهجه کې وویل. ښاغلي وولف شیم د دعا په څېر خپل لاسونه پورته کړه.

- ته ډېر موادبه یې او زه د یو بل نسل پورې اړه لرم. ته همدلته کېنه، خپلو لوبو باره کې وغږیږه، پیغلې انجونې او... او...زما لپاره، زه خو پنځوس کلن یم، زه به اوس څه تاسو سره ځان برابروم. مونږ ته یې لاس راکړ، خپله نمونه یې پوزه یې کش کړه او لاړ. زه حیران شوم لکه چې ما د هغه باره کې څه بد ویلې ول.

- هغه کله کله ډېر احساساتي کیږي، دا ورځې اوس د هغه د احساساتي کیدو دي.

- څوک دی هغه، په هر حال، فلمي لوبغاړی دی؟

- نه

- د غاښونو ډاکټر دی؟

- څوک؟ وولف شیم؟ نه هغه قمارباز دی. هغه زړه نازړه شو او بیا یې په ارامه پسې اوږده کړه،

- دا هغه سړی دی چې د ۱۹۱۹ کال نړیوالې لوبې یې فیکس کړې وې.

- لوبې یې فیکس کړې وې؟ ما د هغه خبره تکرار کړه. زما ښه یاد شي چې ۱۹۱۹کال کې داسې څه پیښ شوي ول. یوه شېبه وروسته مې ترې بیا وپوښتل.

- هغه دا کار څنګه کړی و؟

-" بس هغه موقع نه ګټه اخستې وه.

- نو بیا یې پولیس ولې نه نیسي؟

- هیڅوک یې نه شي نیولای، زوړ یاره ! هغه ډېر هوښیار سړی دی. ما ټینګار وکه او د ډوډۍ پیسې ما ورکړې، خدمتګار چې زما باقي پیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړې، ما ولیدل چې ټام بکنن هم د کوټې نه راووت. ما ګیټس بې ته وویل.

-زه ورځم یو چاته باید سلام ووایم.

کله چې ټام مونږ ولیدو، زمونږ خواته په تیزۍ راروان شو.

-ته چېرته وې؟ ډیزي وارخطا وه، تا تر اوسه ټیلیفون نه و کړی.

-دا ښاغلې ګیټس بي دی، ښاغلې ټام بکنن.

دوی په لنډه توګه سره لاسونه ورکړل. د ګیټس بي مخ کې نا اشنا غوندې شرم راڅرګند شو.

-ته چېرته وې. په هر حال، دومره لرې ډوډۍ خوړلو ته څنګه راځې؟ ټام رانه وپوښتل.

-ښاغلي ګیټس بي سره ډوډۍ خوړلو ته راغلې وم.

ما ګیټس بي ته وکتل خو هغه تللی و.

***

د اکتوبر میاشت، ۱۹۱۹کې جورډن بیکر د پلازه هوټل په څوکۍ ناسته خپله کیسه یې شروع کړه:

-د یوځای نه بل ځای ته پیاده روانه وم، ما ته به چمن کې ګرځېدو خوند راکاوه. ځکه زما بوټان د انګلستان نه وو، چې په پوخ سرک به اکثره ښویدل، د ټولو نه غټ چمن هغه وخت کې د ډیزي في په کور کې و، هغه اتلس کلنه وه یواځې دوه کاله مانه مشره وه. د لیوزویلې د ټولو نه نامتو جینۍ وه. سپین لباس یې پر تن و، یو سپین سپورټي موټر یې هم درلود، په ټوله ورځ کې یو ټیلیفون زنګ راغلی و، یو څو هیجاني ځوان افسران د کیمپ نه راغلي وو. هغوی غوښتنه کړې وه تر څو ډیزي سره په یواځې وګوري.

کله چې د هغې کور نه تېرېدم، د هغې سپین سپورټي موټر د سرک غاړه کې ولاړ و او هغه یو تورن جنرال سره موټر کې ناسته وه چې ما لا تراوسه نه و لیدلی. د یو بل خبرو کې داسې ورک وو چې ماته یې هیڅ پام نه و تر څو زه پنځه فوټه ورنږدې شوم.

-سلام جورډن، مهرباني وکه راځه! هغې ناڅاپي وویل،

هغې غوښتل ما سره خبرې وکړي، ځکه د هغې ټولو همزولو کې ما نه ډېره متاثره وه. هغې ما نه وپوښتل که ریډ کراس سره کار کول غواړې، نو زه یې کارورسمولای شم. هغې ما سره خبرې کولې او ښاغلې افسر د ډیزي خولې ته کتل.

آفسر ورته په داسې انداز کې کتل چې هره پیغله غواړي یو څوک ورته داسې وګوري. ما ته هم عاشقانه غوندې چاپیریال ښکاره شو، ځکه تر اوسه مې هغه صحنه یاده ده. د هغې نوم ګیټس بي و چې بیا مې تر څلورو کالو پورې ونه لید. که څه هم ما هغه شپه محفل کې ولید خو ما فکر نه کاوه چې دا دې هماغه سړی وي.

دا مهال نو ۱۹۱۹کال و، راتلونکې کال لپاره مې څلور رسامۍ هم کړې وې او ټورنمنټ کې مې هم برخه اخستې وه، نو ما به ډېرې وخت ډیزې سره نه لیدل. د هغې باره کې وحشي افواګانې خپرېدې، د ژمي یوه شپه ډیزي خپل سامانو نه ټولول تر څو نیویارک ته لاړه شي او خپل میین افسر ته خدای پاماني ووایي، مور یې پرېنښوده چې لاړه شي، خو بیا تر څو اونیو پورې یې د کور هیڅ غړي سره خبرې نه وې کړې. بیا یې افسر سره ونه کتل او په سیمه کې هم هاغه ځوانان پاتې ول کوم چې د عسکرۍ جوګه نه وو او هسې خوشې ګرځیدل.

خو راتلونکې مني پورې بیرته خوشاله شوه، لکه د پخوا په څېر خوشاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جګړې اوربند نه وروسته مې واوریدل چې نیو اورلیون کې یو چا سره کوژده کړې، خو بیا د یې د جون په میاشت کې د شیکاګو نه ټام بکنن سره واده وکړ. هغې ډولۍ پسې سلګونه خلک خپلو شخصي موټرو کې راغلي وو او واده لپاره یې د ملباک په نوم د یو هوټل هال هم نیولی و. د واده نه یوه ورځ وړاندې ورته ټام بکنن د ملغلرو یو هار چې درې سوه پنځوس زره ډالره ارزښت یې درلود، ډیزي ته ورکړ.

زه د ناوې ملګرې وم، واده خلکو ته ډوډۍ ورکولو نه نیم ساعت وړاندې د هغې کوټې ته ورغلم. هغه د خپل ګلابي لباس په څېر ښایسته په خپل کټ کې بې خوده پرته وه. هغې یو لاس کې د شرابو بوتل او بل لاس کې یو خط نیولی و. هغې په ورو وویل،

-ماته مبارکي راکړه، تر اوسه مې شراب نه دي څښلي، خو اوس ترې ډېر خوند اخلم.

-څه خبره ده؟ ډیزي.. زه ویریدلې وم او زه ویلی شم چې ما تر اوسه داسې جینۍ نه وه لیدلې. هغه کټ کې کېناسته او د غاړې هار یې وشکوه او د ملغلرو دانې په فرش تیت شوې،

-دا لاندې ویسه، د چا چې وي هم غې ته یې ورکړه او ورته ووایه ډیزي خپله پریکړه بدله کړه.. ډیزي خپله پریکړه بدله کړه. هغې په ژړا پیل وکړ، هغې ژړل او پسې ژړل یې. زه ووتم او د هغې د مور مزدوره مې پیدا کړه. مونږ دواړو دروازه بنده کړه او هغه مو په یخو اوبو ولمبوله. هغې د ماشومانو په څېر لا خط لاس کې نیولی و، خط یې ځان سره تشناب ته هم یوړ او د لمبلو وخت کې یې لاس کې کلک نیولی او زبیښل شوی و، هغې هغه وخت خپل موټې خلاص کړ چې پوی شوه خط د اوبو سره ټوټې شوی دی او نور د لوستو وړ ندی.

خو هغې نور هیڅ ونه ویل، یو څه یخ مو د هغې په تندي کیښود او کالي مو ورته بدل کړل. نیم ساعت وروسته کوټې نه راووتو، د ملغلرو هار یې غاړه کې پروت او پېښه نوره پای ته رسیدلې وه.

راتلونکی سهار پنځه بجې یې ټام بکنن سره واده وکړ، پرته د کومې لړزې نه، جنوبي سمندر خواته یې درې میاشتینی سفر پیل کړ.

کله چې بیرته راغلل نو ما هغوی دواړه په سانتا باربره کې ولیدل. ما تر اوسه داسې ښځه نده لیدلې چې خپل خاوند سره داسې چلند کوي، که چیرته به هغه د کوټې نه هم بهر وتلو نو هغه به بې کراره کیده او پوښتل به یې؛ ټام چیرته لاړ؟ تر هغې چې به ټام کوټې ته راننوت نو د هغې حالت به همداسې و.

ډیزي به په شګو کې ناسته او ټام به ورته غېږ کې سر ایښی و، ډیزي به یې سترګې موښلې او هغې ته به یې په خوښۍ کتل. دا وخت د اګست میاشت وه.

راتلونکی اپریل ډیزي وړه لور وزیږوله او یو کال د پاره فرانسې ته لاړل. دوی مې بیا کینز او بیا وروسته ډې ویلي کې هم ولیدل، بیا وروسته شیکاګو ته راغلل. لکه څنګه چې ته خبر یې ډیزي شیکاګو کې ډېره مشهوره وه. که څه هم هلته شتمن او وحشي ځوانان ول خو ډیزي پکې خپل عزت وساته دا ځکه چې ډیزي شراب نه څښل او دا ډېره ګټوره وي چې د شاو خوا شرابیانو منځ کې څوک شراب ونه څښي. او ډیزي هم کوم هلک سره یارانه نه وه جوړه کړې.

نو دا دی شپږ اونۍ وړاندې یې د ډېرو کلونو وروسته د ګیټس بي نوم یو ځل بیا واوریده. هغه وخت چې ما درنه د ګیټس بي پوښتنه وکړه، تا ته یاد شي؟ غربي جزیره کې ګیټس بي پیژنې؟ کله چې ته لاړې، ډیزي زما کوټې ته راغلې وه، زه یې له خوبه پاڅولې وم او ما نه یې پوښتلي ول.

-تاسو د کوم ګیټس بي باره کې خبرې کولې؟ زه نیمه ویده وم. هغې خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نا اشنا غږ کې دا سې څه ویل لکه په دې نوم سړی یې چې پیژنده. ګیتس بې هماغه افسر و چې پنځه کاله وړاندې یې د هغې په سپورټي موټر کې ورسره خوا په خوا لیدلی و.

کله چې جوړډن بیکر کیسه وا وروله نو مونږ پلازه هوټل نه نیم ساعت وړاندې راوتلي وو. لمر هم یو اځې د جګو ودانیو په څوکو کې ښکاریده او د ماشومانو غږونه لکه په چمن کې د چیمچارانو په څېر،

-دا خو ډېر عجیبه تصادف و. ما وویل

-خو دا هر څه تصادفي نه دي

-ولې نه

-ګیتس بې دا کور ځکه اخستی چې ډیزي مخامخ د اوبو هاغاړه اوسیږي

دا یو اځې ستوري نه ول چې هغې خپلې هیلې او غوښتنې ورښوولې، هغه زما مخې ته یو ځل بیا ژوندی راغی، هغه غواړي پوه شي، که ته چیرته ډیزي ته خپل کور کې د چایو یا ډوډۍ بلنه ورکړې او بیا ګیتس بې هلته درشي.

ددې غوښتنې محبوبیت زه ډېر حیران کړم. هغې پنځه کاله انتظار کړی و او یوه بنګله یې اخستې وه. چیرته چې هغې غوښتل د ستورو رڼا د تصادفي پتنګانو په څېر وویني او یو وخت هغه د یو نا اشنا باغ ته لاړ شي،

-آیا دا اړینه وه چې تا ماته دا هر څه ویلي ول تر څو د هغه دومره وړوکې عرض پوره کړم

-هغه ویریدلی دی، هغه ډېر انتظار کړی دی، هغه فکر کاوه چې ته به یې ونه منې.

ذهن کې مې یوه بله پوښتنه وزیږیده،

-هغې ولې تا ته ونه ویل تر څو دا کار وکړې؟

-هغه غواړي چې خپل کور ورو ښایي او ته د هغه ګاونډی یې. نو ځکه..

بیا یې خلکو ته پوښتنې شروع کړې که څوک ډیزي وپیژني او زه لومړنی کس وم چې هغه وموندلم. ما ورته هماغه وخت وړاندیز وکړ چې زه به یې نیویارک کې کوم هوټل ته بوځم او ته هم هلته راشه هغه راته وویل

-زه نه غواړم هغه هوټل کې وګورم، زه غواړم هم دلته نږدې یې وګورم زما د کور خوا کې. کله چې مې ورته وویل چې ته د ټام ملګری یې او ډیزي ستا خپلوانه ده نو هغه خپله نظریه بدله کړه. هغه ټام دومره خاص نه پیژني، که څه هم هغه به هر وخت د شیکاګو اخبار د دې لپاره اخسته که چیری پکې د ډیزي نوم راڅرګند شي.

نور ماښام شوی و، د یو وړوکي پل لاندې تېرېدو، ما خپل لاس د هغې د شا نه را چاپېر که او د ماښام ډوډۍ مې ورته وویل، نور ما د ډیزي او ګیتس بې باره کې فکر نه کاوه، دا پاک، نرم، محدود شخص چې جهاني شکاکیت سره تړاو لري، کوم شخصیت چې اوس مهال یې ملا زما په مړوند راګیره ده.

-او ډیزي باید خپل ژوند کې څه ولري؟ زما په غوږ کې پس پسک وویل،

-ایا هغه غواړي ګیتس بې سره وګوري؟

-هغه لا نده خبره، او ګیتس بې نه غواړي هغه خبره شي. بس ته ورته د چایو لپاره بلنه ورکړه.

مونږ د ګڼو ونو خوا کې تېر شوو، هغې زما لاسونه کلکول د هغې خفه، سترې او کرکې څیره کې مسکا راغله نو زه ورته نور هم نږدې شوم، دا ځلې د مخ په لور...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم څپرکی

په هغه شپه چې کله غربي جزيرې ته راغلم، د لرې مې وليدل دا سې راته ښکاره شوه چې کور مې اور اخستی دی، دوه بجې به وې، د ټاپو هماغه کونج نه د څراغونو شغلې تر سرکه رارسيدلې وې. په کونج کې راتاو شوم چې و مې ليدل د ګيټس بي کور دی، د سر نه تر بيخ پورې يو سپين پړق و. په لومړي ځل ليدو مې دا سې وانګيرله لکه چې بيا کوم محفل جوړ دی، يا پکې خلک پټ پټونی کوي او ټول کور د لوبو لپاره تيار شوی دی. خو هلته هيڅ کوم غږ نه و. هلته يوائې باد و چې د ونو سره يې ډغرې وهلې. کله چې زه ټيکسي خپلځای ته رارسولم، ومې ليدل چې ګيټس زما په لور راروان دی، خدای خبر د کله نه به يې زما لاره څارله.

- ستا کور خو ډير روښانه ښکاري. ما ورته وويل.
- رېښتيا...؟ هغه خپلې سترګې بنګلې ته واړولې؛ ما خو پکې يو څو

کوټو ته کتل، راځه لاړ شو کاني جزيرې ته، زوړياره ! زما موټر کې.
- ډېر ناوخته دی.
- نو بيا راځه يوه شيبه خپل حوض کې ولامبو. په ټول اوړي کې مې پکې نه دي لمبلي.
- زه ځم ويده کيږم !
- سمه ده.
هغه منتظر و، ما ته يې په ځيونکي نظر وکتل. يوه شېبه وروسته مې ورته وويل،
- ما اغلې بيکر سره خبرې وکړې، سبا ته ډيزي ته زنګ وهم او د چايو لپاره ورته بلنه ورکوم.
- اوه... ښه خبره ده ! هغه په بې پروايې وويل: زه نه غواړم تا ته کومه ستونزه جوړه شي.
- کومه ورځ تا لپاره غوره ده؟
- هره ورځ چې ستا خوښه وي. هغه بيا وويل" زه نه غواړم تا ته کومه ستونزه جوړه شي.
- سبا نه بله ورځ څنګه ده؟
هغه يوه شېبه فکر وکړ، بيا يې بې ميله وويل: زه غواړم د کور مخې چمن دې برابر کړم.
مونږ دواړو د چمن وښو ته وکتل.
- يوه بله وړه خبره هم ده. هغه زړه نا زړه وويل.
- ولې؟ که ته غواړې يو څو ورځې وروسته به يې راوغواړم.
- اوه... دا خبره نه ده. هغه لالهانده غوندې ښکاريده؛
- ما فکر کاوه...دلته ما ته وګوره... زوړ ياره ! ته ډېرې پيسې نه ګټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنه؟

- دومره نه. ددې خبرې په اورېدو لږ ډاډمن شو.

- ما هم دا فکر کاوه، بخښنه غواړم، ته خو ګوري کنه، زه یو وړوکی غونډې تجارت کوم، ته خو پوهېږې کنه، نو ما فکر کاوه چې ته هسې هم ډېرې پیسې نه ګټې...ته بانډونه خرڅوې کنه، زوړ یاره !

- بس خپله هڅه کوم.

- ښه... دا به ستا لپاره ګټوره وي او ستا وخت به هم کم مصرفېږي او پیسې به هم ډېرې وي، دا به زما او ستا ترمنځ وي.

زه اوس پوه شوم، د مختلفو حالاتو تر سیورې لاندې دا مذاکره زما د ژوند یو بحران څرګندوي، خو دا وړاندیز په ښکاره ډول د یو خدمت په بدل کې و. ما سره هم بله لاره نه وه نو د هغه خبرې مې ورپرې کړې.

- زما لاسونه ډک دي، زه درنه ډېر منندوی یم. خو زه د خپل کار پرته نور څه نشم کولای.

- زه درته داسې نه وایم چې ته وولف شیم سره تجارت شروع کړه.

ما هغه په دې وپوهوه چې خپلې خبرې نه نه اوړم. هغه تر ډېره منتظر و او هیله من و چې زه به بیا خبرې شروع کړم، خو بیا لږه شېبه وروسته مجبور شو او په نه زړه کور ته روان شو.

هغه ماسخوتن زما سر لږ غونډې سپک شو او لږ خوشاله هم وم. زه فکر کوم کوټې ته رانټوتو سره په ډوب خوب ویده شوی وم. نو زه نه یم خبر چې ګیټس به کاني جزیرې ته تللی و او که هماغسې ولاړ به یې دخپل کور کوټو ته کتل.

راتلونکې سهار وختي مې دفتر نه ډېزي ته ټیلیفون وکړ او هغې ته مې د چایو بلنه ورکړه.

- ټام ځان سره مه راوله. ما هغې ته خبرداری ورکړ.

- څه...؟

- ټام ځان سره مه راوله.

- ټام څوک دی؟ هغې په معصومه لهجه وویل.

هغه ورځ ډېر تیز باران و، تقریبا د غرمې یوولس بجې به وې چې ډله سړي زما انګړ ته چې باراني کوټونه یې اغوستي وو رانوتل، ګیټس بې مخکې او لس دولس مزدورکاران ورپسې، ګیټس بې خلکو ته لارښوونه وکړه تر څو واښه وریبي او د چمن خواوشا سیمې صفا کړي. هغه بیرته لاړ. ماسپښین دوه بجې وې، د ګیټس بې له خوا د چایو اړوند بې شمېره لوښي راوړل شول. یو ساعت وروسته دروازه په زوره پرانستل شوه او ګیټس بې وړین ټوکر نه جوړه دریشي، نقره یې شرټ، طلایي نیکټایي غاړه کې، ترور دننه رانوت. د هغه رنګ سپین تښتیدلی و او په مخ کې یې د بې خوبۍ نښې له ورایه ښکاریدې،

- هر څه خو سم دي کنه؟ هغه زر وپوښتل.

- هو، ستا خلکو ښه کار کړی دی. چمن یې هم ښه برابر کړی دی.

- کوم چمن؟ هغه زر وپوښتل... ښه... ستا د کور چمن. هغه د کړکۍ نه بهر وکتل، خو هغه ته په کتلو راته داسې څرګندیدله چې هیڅ نه ګوري.

- ډېر ښه ښکاري. هغه بیا په نا اړونده توګه وویل؛ یو اخبار کې ویل شوي چې کیدای شي باران تر څلورو بجو ودریږي، تا هر څه تر لاسه کړي؟ د چایو لپاره خو ټول لوازم پوره دي کنه؟ هغه مې د لوښو خونې ته بوته. بیا مونږ یوځای د خوړو دوکان ته لاړو او هغې نه مو لیموي کیک راواخیست.

- دا به بس وي کنه؟ ما وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو ډېر دی... ډېر ښه دی... زوړ یاره !

تر درې نیمو پورې باران یو څه ورو شوی و، خو بیا هم نرې نرې څاڅکي د پرخې په څېر د ځمکې په لور راروان وو. ګیټس بي په کراره نه شو کیناستی. شپېه وروسته به یې د کړکۍ نه بهر کتل. اخر له ځایه پاڅید او ماته یې په غیر عادي لهجه کې وویل:

- زه ځم نور...

- ولې...؟

- چایو ته هیڅوک نه راځي. ډېر ناوخته شو.هغه خپل لاسي ساعت ته وکتل.

- زه ټوله ورځ انتظار نشم کولای.

- ځان نه ساده مه جوړوه. د څلورو نه خو یوائځې دوه دقیقې تېرې دي.

هغه بیرته غمجن کېناست لکه ما چې په زوره حصار کړی وي، په همدې کې د بهر نه د موټر غږ راغی چې زما د کور انګړ ته راداخل شو، مونږ دواړو خیز کړ. زه بهر ورووتم.

د لغړو ونو لاندې یو موټر رارروان و، ډیزي شاته سیټ کې ناسته وه، درې کونجه یو ډول سنبلي خولۍ یې په سر وه او د همغې ځای نه لیواله موسکۍ شوه،

- په ما ګرانه ! په همدې ځای کې اوسیږې؟ د هغې غږ د باران ټک ټک سره یوځای شو، ما هم خپل غوږونه ورڅک کړل. د زلفو یوه برخه یې لمده تر زنې رارسیدلې وه. ما یې لاس ونیو تر څو موټر نه راښکته کیدو کې ورسره مرسته وکړم.

- ته خو په ما مېین شوی نه یې؟ ماته یې غوږ کې په ورو وویل... نو بیا ولې زه باید یوائځې راشم؟

- دا د کیسل ایکرنټ یو راز دی، خپل موټر چلونکي ته وواېه چې لاړ شي او یو ساعت وروسته درپسې راشي.

- فرډي ! یو ساعت وروسته راشه !

مونږ دننه لاړو، دننه یوه درنده او حیرانونکې صحنه رامنځته کیدونکې وه.

- ښه نو... دا ډېره خندونکې خبره ده !

- څه شی خندونکی دی؟

هغې مخ راواړوه، په کې دروازه هم وټکیده، زه دروازې ته ورغلم، ګورم چې ګیټس بی ولاړ دی، په شاته دروازه بیرته بهر تللی و، رنګ یې مړګونی سپین تښتیدلی لکه هیڅ وینه چې ونه لري. خپل لاسونه یې د کوټ په جیبونو کې ننباسلي او باران لوند خیشت کړی دی. زه مخکې هغه راپسې دهلیز ته راننوت، لا یې زړه نه ښه کاوه چې کوټې ته ننوځي. په زوره مې دننه ولیږه، ما د دهلیز دروازه بنده کړه ځکه باران بیا زور اخستی و.

تر یوې شیبې پورې هیڅ خبرې نه وې شوې بیا مې نرۍ پس پسک واوریده، زه هم دهلیز کې بې موخې ولاړ وم. زه هم دننه ورغلم.

ګیټس بي لا تر اوسه لاسونه جیب کې ننباسلي، دیوالي بخاري د پاسه الماری باندې یې ډډه وهلې ولاړ و. هغې خپلو پښو ته کتل. سر یې راپورته کړ تر څو یو نظر ډیزي ته وګوري. الماری په سر ایښودل شوې ساعت یې سر سره ټکر شو او لاندې راوغورځید، په خپلو لړزیدلو لاسونو یې د نیولو ناکامه کوښښ وکه.

- مونږ مخکې سره لیدلي ول. ګیټس بي ورو وویل، ماته یې یو نظر وکتل او د هغه شونډو د خندا یوه ناکامه هڅه وکړه. د مات شوي ساعت

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړولو هڅه یې وکړه خو بیرته په خپل سم ځای کېښودل شو، بیا هغه کیناست، څنګل یې په صوفه او د زنې لاندې یې لاس کېښود او نیغ کیناست.

- د ساعت ماتولو لپاره بښنه غواړم. هغه وویل.

- زوړ ساعت و. ما ورته په احمقانه لهجه وویل، زه فکر کوم مونږ درې واړه په دې باوري وو چې ساعت په ځمکه غورځیدو سره ټوټه ټوټه شوی و.

- مونږ ډېر کلونه یو بل سره نه دي لیدلي. ډیزي وویل

- راتلونکې نومبر میاشت پنځه کاله پوره کیږي. د ګیټس بی غیر ارادي ځواب مونږ یو ځل بیا د خاموشۍ په لور بوتلو. زه ووتم تر څو دوی ته چای راوړم. چای تیار هلته ایښې و. ګیټس بي غلی ناست و، ما او ډیزي خبرې کولې، هغې په عصبانیت کله ماته او کله ډیزي ته کتل. کله کله چوپتیا هم د هرڅه ځواب نه شي ویلای نو ځکه ما بښنه وغوښته او پاڅیدم.

- ته چیرته ځې؟ ګیټس بي زر وپوښتل.

- زه بیرته راځم.

- مخکې تر دې چې له دې ځایه لاړ شې، تاسره مې کار دی. هغه ما پسې تر اشپزخانې راغی، دروازه یې بنده کړه او پس پسک کې یې خبرې پیل کړې:

- څه خبره ده؟

- ته ډېره غټه سهوه کوې. هغه وویل، سر یې د نه په ډول ښې چپې لور ته اړوه،

- دا غټه سهوه کوې، غټه سهوه.

- هیڅ خبره نده، ته شرمیږې؟" له نیکه مرغه ما ورسره دا هم ورزیاته کړه؛ ډیزي هم شرمیږي... د هغه لکه چې باور رانغی؛

- ډیزي هم شرمیږي...؟

- څومره چې ته شرمیږې، هغومره هغه هم...

- لږ په ورو غږیږه...

- ته د ماشومانو په څېر کارونه مه کوه. ما یې خبره ورپرې کړه: یواځې دا هم نه، ته سپین سترګي توب کوې، ډیزي هلته یواځې ناسته ده... هغه خپل لاس اوچت کړ لکه ماته چې وایي بس دی، ماته یې وکتل او د کوټې دروازه یې په احتیاط پرانسته او یو ځل بیا کوټې ته ننوت.

زه د کور شا دروازه باندې بهر ووتم، په کومه دروازه چې ګیټس بي د ډیزي په راتلو وتلی و، تر څو خپل احساسات قابو کې راولي، هغه خو خپل ټول ځان باران کې لوند کړی و. باران یو ځل بیا ښه تیز شوی و. زه لاړم د خپل کور چمن کې یوې غټې ونې لاندې ودریدم، د هغه ځای نه یواځې د ګیټس بی بنګله ښکاریده. د باران څاڅکي به د ونو پاڼو کې سره یو ځای کیدل او لاندې ورته زه ولاړ وم.

تقریبا نیم ساعت وروسته لمر هم د وریځو تر منځ سر راښکاره کړ. د خوراکي توکو ډک موټر د ګیټس بي کور ته تاو شو، زه فکر کوم چې دې خوراکونو نه خپله ګیټس بي ډېر کم خوري. زه بیرته دننه لاړم، باران ودریدو سره د هغوی پس پسک د هلیز کې هم اوریدل کیده. غږونه ورو ورو د احساساتو سیلۍ سره تیزیدل، خو د باران ودریدو سره ټول کور کې چوپتیا خپره وه. اشپزخانه کې مې تر خپلې وسې لوښي یو بل سره ووهل او څه شور مې جوړ کړ، خو هغوی هیڅ نه اوریدل. هغوی دواړه د کوچ دواړو څنډو کې یو بل ته مخامخ داسې ناست ول لکه د یو چا نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ازموينه اخستل کېږي او د شرم هغه پل اوس له مينځه تللی و.

د ډيزي مخ د اوښکو نه ډک و او کله چې دننه ورغلم نو يو څه په زوره مې ټوخې وکه، نو پوی شول، ډيزي زر پاڅېده او د آينې مخې ته ودريده او د سمال باندې يې خپل اوښکې پاکولې. خو ګيټس بې ترور غوندې ښکاريده، خو په لفظي ډول هغه ځليده، پرته د څه ويلو او يا لاسونو خوځولو نه يې د ويار شغلې رابهر کيدې او دا وړه کوټه پرې ډکيدله.

- اوه... سلام... زوړ ياره! هغه وويل، لکه د څو کالو راهيسې يې چې راسره نه وي ليدلي، ما خو فکر وکه کيدای شي لاسي ستړي مشي هم راسره وکړي.

- باران خو ودريدلی دی.

- ودريدلې؟ کله چې هغه پوه شو چې زه د څه باره کې غږيږم نو پام يې شو چې د لمر وړانګې کوټې ته هم راننوتي دي. هغه د هوا حالاتو پيژندونکي په څېر وويل، ډيزي ته يې مخ واړوه،

- ته دې باره کې څه فکر کوې؟ باران خو ودريدلی.

- زه ډېره خوشاله يم، جی. د هغې ستونی د خفګان او درد نه ډک و. د ډېرې خوښۍ نه يې په غير ارادي ډول وويل.

- زه غواړم چې ته او ډيزي زما کور ته راشئ، زه غواړم ډيزي ته خپل کور وښايم.

- په رېښتيا غواړې چې زه هم درشم؟

- د زړه نه يې وايم، زوړ ياره!

ډيزي بره لاړه تر څو خپل مخ پريمينځي. زما ډېر وروسته پام شو چې هلته به ځان پاک هم نه وي. ما او ګيټس بی لاندې چمن کې د هغې انتظار کاوه.

«زما کور خو ښايسته ښکاري کنه، وګوره! لکه څراغ ښکاري.»

ګيټس بې وويل او زه هم ورسره موافق وم، کور په رېښتيا ډېر ښايسته ښکاريده.

- هو...ښايسته دی.“هغه خپل کور ته بيا بيا کتل.

- يو اځې مې درې کالو کې دومره پيسې تر لاسه کړې تر څو پرې دا کور واخلم.

- ما فکر کاوه تاته دا دومره پيسې د ميراث نه پاتې دي.

- ماته پاتې وې، زوړ ياره! خو ما ټولې پيسې د جګړې له وجې له لاسه ورکړې. د جګړې له ويرې... هغه وويل.

زه فکر کوم هغه په مشکله پوهيده چې هغه څه وايي، کله چې ما ورنه وپوښتل چې څه کاروبار کوي نو د هغه ځواب په زغرده لهجه کې و.

- دا زما شخصي چارې دي. وړاندې تر دې چې خپل ځواب ته فکر وکړي چې دا يو ښه ځواب نه و،

- اوه... زه د ډېرو شيانو سوداګري کوم. هغه ته د خپلې بدځوابۍ احساس وشو،

- لومړي سر کې مې د درملو سوداګري کوله، بيا وروسته د تيلو کاروبار او اوس يو هم نه کوم. هغه ماته په ځير کتل چې ګڼي خفه شوی نه وي.

- زه فکر کوم ته د هغه شپې باره کې خبرې وکې، ما چې درته کوم وړانديز کړی و؟ وړاندې تر دې چې زه ځواب ورکړم، ډيزي دننه نه راووته. د هغې د کميس تنۍ له ورايه د لمر په رڼا کې پړقيدې.

- دا غټ ځای؟ ډيزي په ژړغوني غږ کې وويل.

- ستا خوښ شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ډېر مې خوښ شو، خو زه نه پوهېږم ته پکې څنګه یوائځې او سیږې؟

- زه یې تل په زړه پورې خلکو نه ډک ساتم. شپه او ورځ، هغه خلک چې په زړه پورې کارونه کوي. لمانځونکې خلک...

پر ځای ددې چې بنګلې ته لنډ ورننوځو، مونږ د لاندې سرک د لارې د شا په دروازه دننه ورغلو، ډیزي هم د خوښې نه حیرانه پاتې وه. مرمرینو زینو پورې ورسیدو، د مرغیو پرته بل کوم غږ نه اوریدل کیده. ما فکر کاوه چې دلته دننه د هرې صوفې او میز شاته میلمانه ناست دي، د یوې ځانګړې قوماندې لاندې ټول غلي وي تر څو مونږ تېر شو. مونږ بره لاړو، پر له پسې د خوب خونې وې، هره خونه د ګلابو او سنبلې ورینسمو او په تازه نوي ګلانو سینګار شوې وې. بیا ورپسې د کالو بدلولو خونې، تشنابونو کې دننه ورې کوټې چې د یني ناروغ خلک پکې خپل ورزش هم کولای شي. هغه د یوې شیبې لپاره هم ډیزي نه مخ نه اړوه. زما په فکر ګیټسبي هر څه ددې جوګه کړي و تر څو د هغې ښایسته سترګې پرې ډکې شي او تقریبا هر څه د ډیزي د خوښې وړ وګرځیدل.

ګیټسبي لکه د پخوا یې چې دا هرڅه پلان کړي وو. هغه ډېر خوشاله بریښېده، لکه د ډېرو کلونو موخې ته چې رسیدونکی وي او د خپل هدف تر لاسه کونکی وي. ډیزي هملته ولاړه، ګیټسبي بره روان، هغې ویل لندن کې یو کس لري چې د هر موسم جامې ورته لیږي، یوه یوه الماری به یې خلاصوله او هغې نه یې شرټونه، دریشې، نکټایانې چې د هر یو لپاره بیله بیله الماری وه. بیا د ښځو د جامو الماری شروع شوې، بنډل به یې راخېسته او یو یو به یې لاندې ډیزي په لور غورځاوه. ډیزي هم د خندا نه شنه وه او د یو یو رانیولو هڅه به یې کوله، اخر لاندې ځای

د کالو نه ډک شو او ډیزي پرې سر کیښود او په ژړا شوه.

- دا څومره ښکلې کالي دي، زه ډېره خفه کیږم ځکه تر او سه مې دا سې ښآیسته کالي نه دي لیدلي.

د کور لیدو نه وروسته بهر راووتو، تر څو راته چمنونه او د لمبلو حوض او نوي موسمي ګلونه راوښیي. زمونږ راوتلو سره باران شروع شو.

- که دا لړه نه وي نو ستا کور د همدې ځای نه ښکاري، ستاسو کور مخې ته تل یو شین څراغ بل وي. ګیټسبي وویل.

ناڅاپه ډیزي خپل مړوند د هغې نه راچاپیر کړ خو ګیټسبي د تیرې خبرې باره کې سوچ کاوه، لکه د هغه شین څراغ ارزښت ورته د تل لپاره بې ارزښته شوی وي. هغه یوه لاره چې دوی دواړه یې سره جلا کړي وو او س د دوی ترمنځ یوائځې او به او یو شین څراغ پروت و.

زه ترې هاخوا لاړم، هاخوا د ګیټسبي د ماشومتوب انځور ځوړند و، د بیړۍ تفریحي لباس یې پر تن و. هغه خپل سر شاته بې پروا نیولې و. هغه وخت تقریبا اتلس کلن ښکاریده، ډیزي وویل.

- زما ډېر خوښ شو، ستا دا پیکی! تا خو ماته نه وو ویلي چې تا یو وخت پیکې هم درلود او د تفریح بیړۍ باره کې...؟

- دلته وګوره! ګیټسبي زر وویل، ستا باره کې ډېرې سپینې ورقې تورې شوې دي. دوي خوا په خوا ولاړ انځور ته کتل. ما غوښتل لاجورد باره کې ترې وپوښتم. په دې کې د ټیلیفون زنګ راغی، ګیټسبي خپله غوږۍ پورته کړ،

- هو... ښه... زه اوس خبرې نشم کولای... زه اوس نه شم کولای دې باره کې خبرې وکړم... ما ورته ویلي و یو وړوکی ښارګوټی... هغه باید پوه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وړوکی ښارګوټی څه مطلب لري... ښه، نو هغه زمونږ ندی پکار که ډيټرايټ د هغه نظر وي، د وړوکي ښارګوټي...“

هغه غوږې کيښود.

- دلته راشه، زر... ډيزي کړکۍ کې ولاړه، ويل يې؛ باران اوس هم وريږي. تياره د غرب خواته ډېره ده او دلته سمندر د پاسه ځګن وريځې ګلابي او طلايي ښکاري.

- هلته وګوره... ګيټس بي ورته په ورو وويل،

- زه غواړم هغه ګلابي وريځې راونيسم او تا پکې ونغاړم... ډيزي وويل.

ما غوښتل چې لاړ شم خو هغوی دواړو زما خبره هيڅ وانه وريده. خو کيدای شي دليل يې دا و چې زما شتون د هغوی يوائيوالي لپاره قناعت بخش و.

- زه پوهيږم چې نور څه وکړو؟ ګيټس بی وويل؛ ښاغلی کلپ سپرنګر به راولم چې مونږ ته پيانو وغږوي“ هغه د کوټې نه ووت، پونګ ته يې غږ کړل تر څو کلپ سپرنګر راوغواړي، هغه يوه شيبه کې راغی.

- ستا د تمريناتو مزاحم شوي خو نه يو؟ ډيزي په مودبانه لهجه کې ترې وپوښتل.

- زه ويده وم... زه ويده وم، خو اوس راپاڅيدم.

- کلپ سپرنګر به پيانو وغږوي. ګيټس بي د هغه خبرې ورپرې کړې.

- زه ښه پيانو نه شم غږولای. ډېر وخت کيږي تمرين مې نه دی کړی...“

- لاندې به لاړ شو. ګيټس بي يې يو ځل بيا خبرې ورپرې کړې. هغه يوه بټنه کيکاږله، خړې کړکۍ څراغونو بنديدو سره روښانه شوې، د ګيټس بي موسيقۍ کوټه کې پيانو سره خواکې يوه ډيوه هم بله وه.

هغه اورلګيد راواخست او د ډيزي لپاره يې پرې سګرټ بل کړ او په يو کونج کې ورسره خواکې کيناست. د کوټې فرش باندې يوائې باندينۍ رڼا انعکاس کاوه. کله چې کلپ سپرنګر پيانو غږول شروع کړل، شيبه وروسته په ناخوښۍ د ګيټس بي په لټه شو،

- ګوره زما تمرين نشته، ته ګورې، ما درته وويل چې زه نه شم غږولای. زما تمرين...

- ډېرې خبرې مه کوه... غږوه... ګيټس بي ورته په دريم ځل خبره خوله کې وچه کړه.

کله چې ما ګيټس بي ته د خدای پامانۍ لپاره وويل، د هغه په مخ کې مې د وارخطايې نښې وليدې اګر چې يو شکمن پرکالتوب د هغې په خوشبينه څيره کې راڅرګند شو. تقريبا تر پنځه کالو، د ډيزي خوبونه نيمګړي پاتي شوي وو. دا د هغې غلطي هم نه وه او يا د ګيټس بي د ستر ژوند وهمونه وو، ګيټس بي يې د خپلو نوښتګرو جذبو تر منځ غورځولی و چې د وخت په تېرېدو پکې ورزياتيدل.

هيڅ کوم اور يا تازه والی ددې چلينج نه شي ورکولای چې د يو سړي اروايي زړه تر کومه حده زيرمې ساتلی شي. ما چې کله هغه ته وکتل لږ مې ځان برابر کړی و. د ډيزې لاس يې کلک نيولی و، لکه ډيزي چې ورته غوږ کې څه وايي او د احساساتو ډک زړه يې د هغه په لور کوږ شوی وي.

هغوی دواړو زه هير کړی وم، خو ډيزي بره وکتل او لاس يې راکړ خو ګيټس بي زه بيخي نه پيژندم. ما يو ځل بيا هغوی ته او هغوی ماته وکتل. او بيا زه د کوټې نه راووتم او لاندې مرمرينو زينو کې باران ته يوه شېبه ودريدم او هغوی مې هملته ځانته پريښودل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم څپرکی

جیمز ګیتز یې خپل اصلي نوم و. هغه خپل نوم اووه لس کلنۍ کې بدل کړی و. هغه وخت یې د خپل مسلک شروعات وکړه کله چې ډان کوډي د خپلې تفریحي بېړۍ سره د سمندر طوفاني اوبو تر منځ راګیر شوی و، هغه وخت جیمز ګیتز د ساحل په خواکې د خپل شلیدلي جرسي او د لمبلو لباس کې ګرځېده. ریښتیا هغه وخت یې نوم ګیټسبي شو. هغه یوه کښتۍ له چا نه پور کړې وه او کرایه به یې ورکوله. په هماغه ماسپښین کې یې ډان کوډي د سمندري طوفان نه ژغورلی و. د هغه مور او پلار پردیو پټیو کې کار کوه، خو د هغه خیالاتو دا هرڅه نه شول زغملای او خپل مور او پلار یې هم نه شول قبلولای.

یو کال کې جنوبي ساحل سوپریر ډنډ پورې ورسیده او بیا پنځه کالو پورې ډان کوډي سره پاتې شو. ډان کوډي پنځوس کلن میلونر او عیاش سړی و. یوه ورځ ځوان ګیټسبي د بېړۍ په راشپیل ناست او بره د بېړۍ عرشې ته ګوري، هغه ډان کوډي ته موسک شو، هغه په دې پوه

شوی وچې هغه چاته هم وګوري نو په هغه سړي بیا ګرانیږي. یو څو ورځې وروسته یې ورته نوې آبي رنګه کورتۍ، شپږ جوړه پتلونونه او کښتۍ خولۍ واخستل.

ګیټسبي خپل دهلیز کې ولاړ او د هغه کیسې کولې، هغه ویل،

- هغه ما ته هرڅه رازده کړي وو، څنګه کالي واغوندم او څنګه د یو ښاغلي په څېر عمل او خبرې وکړم.

ګیټسبي ته دا ټولې پیسې ډان کوډي نه په میراث پاتې شوې وې. هاغه وخت کې تقریبا پنځه ویشت زره ډالره کېدل، خو هغې پیسې وانه خستې، د امریکا هر اخبار همدا سر خط جوړ کړی و او مختلفې افواګانې یې خپرولې. چې ګیټسبي سره دا دومره پیسې د کومه راغلې.

هغه ما ته دا هر څه ډېر وروسته وویل. د هغې لنډه دمه چې د اسویلي ویستلو یا د غلط فهمۍ لرې کولو لپاره فکر کاوه. ما ترې ګټه اخسته او د هغه لومړنیو افواګانو باره کې مې فکر کاوه چې یو یې هم سم نه ول.

❊❊❊

په څرګند ډول د ډیزي بهر ته یوائې تلل ټام ځوراوه. نو ځکه د شنبې ورځې د ګیټسبي محفل کې ډیزي سره ټام هم رابښکاره شو. کیدای شي د هغه شتون په دې محفل کې فشار راوړونکی ثابت شو. دا ځل بیا هماغه خلک یا هماغه شان خلک دې محفل ته راغلي ول. خو ما ته یې دا ځل د پخوا په څېر خوند نه راکاوه او یا کیدای شي زه ورسره روږدی شوی وم او یا کیدای شي چې ما ورته د ډیزي د سترګو له مخې کتل او دا په ثابت ډول خفه کونکي وي چې یو څوک د بل په نظر ګورې.

هغوی ما زیګر تېر راورسیدل او مونږ د سلګونو خلکو تر منځ

ګرځېدو ، ډېزي خوښۍ نه وويل،

- دا څومره خوند کوي. هغې غلي غوندې ماته وويل،

- که ته غواړې ما ښکل کړې، ماسخوتن هر مهال غږ کولای شې، زه تياره يم. يوائې زما نوم واخله.

- خوا او شا وګوره ! ګيټس بې ورته وړانديز وکړ.

- زه ګورم، ډېر حيرانونکی چاپيريال دی...

- تـه کولای شې د هغـه چا چې يـوائې نـوم دې اوريـدلی وي دلتـه وګورې.

ټام په مغروره سترګو ورو کتل، ويې ويل،

- مونږ ډېر نه ګرځو. او حقيقت خو دا دی چې زه خو دلتـه هيڅوک نـه پيژنم.

- کيدای شي هغـه ښځه وپيژنې...ګيټس بې د شفتالو ونې لاندې ښځو پـه لـور اشـاره وکـړه، ټـام او ډيـزي دواړو وروکتـل، غيـر حقيقـي احساسات ورسره مل و تر څو د فلم نامتو ستورې په ليدلو يې باور راشي.

- هغه ډېره ښايسته ده. ډيزي وويل.

- او هغه کس چې خوا کې ورسره ناست دی يو نامتو ډايرکټر دی.

ګيټس بې هغوی ټولو ته ورو پيژندل.

- دا ښاغلی بکنن... او دا آغلې بکنن... يوه شيبه زړه نا زړه شو بيا يې وويل: ښاغلی بکنن د پولو لوبغاړی دی...

- اوه... نه، زه نه يم. ټام نيوکه وکړه.

خو حقيقت کې د ګيټس بې په دې خبره ؛ د پولو لوبغاړی. ټام تـه ډېر خوند ورکړ.

- ما تر اوسه دومره فلمي لوبغاړي نه وو ليدلي. زما هغه سړی هم ډېر خوښ دی، څه نوميږي؟ ډيزي وويل.

ګيـټس بې هغـه هـم ورو پيژنده او دا يې ورتـه وويـل چې هغـه د فلم توليدونکی هم دی.

- زه که څه هم د پولو لوبغاړي په څېر نه ښکارم. ټام په خوښۍ وويل.

ګيټس بې او ډيزي نڅا کوله، هغه مې تر اوسه پـه نڅا نـه وو ليـدلې.

بيا هغوی زما کور ته لاړل او هملته تر نيم ساعته زينو کې ناست وو. د ډيزي په غوښتنه زه هملته باغ کې د څوکيدار غوندې ولاړ وم. هغې ويل که چيرته سيلاب يا اور يا بل څه خدايي افت راشي چې لـه مخکې نه مونږ ته خبر راکړې.

ټام هم راښکاره شو ، مونږ ماښامنۍ ډوډۍ باندې ناست وو.

- خفه کيږئ خو نه چې زه هلته نورو خلکو سره ډوډۍ وخورم، هغوی ډېر مزاحيه سړي دي.

مـا وويـل: ورځـه... ډيـزي پـه مهربانـۍ وويـل؛ او کـه چيرتـه د کـومې انجلۍ نه د کور پته اخلې نو ماسره يو وړوکی غوندې پنسل شته.

اخيرنی ځای چې زما ياد شي زه ډيزي سره ولاړ وم، د فلم ډايرکټر او نور فلمي لوبغاړي لا اوس هم د شفتالو ونې لاندې ناست وو. زه هملتـه مخکينو زينو کې ناست وم. زما ملګري هم خپلو موټرو تـه منتظر ول، ماسره يو ځای کيناستل. بهر تياره خپره شوې وه. د ګيټس بې د جامو اغوستلو خونه کې مې يو سيوری وليد ، ورپسې بل سيوری...

- هسې دا ګيټس بې څوک دی؟ په هر حال ټام پوښتنه وکړه.. ماته خو کوم غټ قاچاقبر ښکاري.

- دا دې چيرته واوريدل؟ ما ترې وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- چا نه مې نه دي اوریدلي. ما ته داسې ښکاري. دا ټول نوي شتمن شوي خلک ټول غیر قانوني کارونه کوي، ته خو پوهیږې.
- ګیټس بې هغې ډله کې نه دی.ما په لنډ ډول ورته وویل.
هغه هم د یوې شېبې لپاره غلی و. په ولاړه سترګې غوندې شو، یوې بلې خوا ته کږیده، د پښو لاندې ورو تیږو کرنجار کوه.
- ښه، بیا کیدای شي د ډېرو هڅو جذبه وي چې دا ژوي یې سره راټول کړي دي.
یو نرې شمال د ډیزي پوستین کالر ورپاوه.
- لږ تر لږه د هغه خلکو نه خو ښه دی کوم چې مونږ پیژنو. ډیزي وویل.
- ته خو خوشاله نه ښکارې...
- زه خوشاله وم.
ټام وخندل او ماته یې وکتل.
- ستا د ډیزي مخ ته پام و چې هغه جینۍ ورته ویل په یخو اوبو دې لمبوم.
- ډېری خلک چې دلته راځي، هغوي ته بلنه نه ورکول کیږي، هغې جینۍ ته هم بلنه نه وه ورکړل شوې. هغوی بس په خپل زړه دلته راځي او ګیټس بې دومره موادبه دی چې هغوی باندې نیوکه هم نه کوي.
- زه غواړم چې پوه شم چې هغه څوک دی او هغه څه کوي؟ ټام ټینګار وکړ.... او زه فکر کوم چې زر به ترینه ځان خبر هم کړم.
- زه یې درته همدا اوس ویلی شم؛ ډیزي ځواب ورکه. هغه درمل ځایونه لري، بلکې د ډېرو درملځایونو څښتن دی. هغه هر څه خپله جوړ کړي دي.
لیمو موټر راښکاره شو.

- ښه شپه، نیک! ډیزي وویل.
په هماغه شپه تر ډېره هملته پاتې شوم، ګیټس بې راته ویلي و چې همدلته او سم تر څو هغه وزګار شي. زه هم باغ کې ورته کیناستم. د حوض لمبلو غویمنډ هم پای ته رسیدلی. کله چې هغه زینو کې راښکته کیده، سترګې یې ځلیدونکې او سترې ښکاریدې.
- د هغې محفل خوښ نه شو؟
- بالکل یې خوښ شو.
- د هغې خوښ نه شو. هغه ټینګار وکه، د هغې دلته ساعت تېر نه شو. هغه غلی و او ما د هغې نه ختمیدونکې خفګان باره کې فکر کاوه.
- ځان د هغې نه ډېر لرې محسوسوم. د هغې پوهول به ډېر ګران شي.
- ته د نڅا باره کې خبرې کوې؟
-"نڅا؟ زوړ یاره! نڅا ضروري نه ده.هغه ددې نه کم نه غوښتل تر څو ډیزي لاړه شي او ټام ته په ځغرده ووایي "ما تا سره هیڅکله مینه نه ده کړې" ډیزي باید هغې سره څلور تېر کړي کلونه د خپل ژوند نه وتوړي او په همدې یوه جمله هر څه ورختم کړي. او لږ څه نور یې هم زړه غوښتل او هغه دا چې کله ټام سره معامله ختمه کړي، یو ځل بیا لیوز ویلي ته د ډیزي کور ته لاړ شي او هلته ورسره واده وکړي. لکه اوس وخت چې پنځه کاله وړاندې وي او هیڅ هم نه وي شوي.
- هغه به پوه نه شي.هغه هڅه کوي چې یو څه ځان پوه کړي، مونږ په ساعتونو ساعتونو ناست وو او...
دهغې خبرې نیمایي شوې، همداسې بره او ښکته یې قدم وهه.
- ما به هغې نه ډېر څه نه ول غوښتي.. ما جرآت وکړ؛ ته ماضي نه شې تکرارولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ماضي نه شم تکرارولی؟ سترګې یې ډکې شوې. ولې نه... ماضي تکراریدای شي... زه به هر څه د پخوا په څېر جوړ کړم. هغه به یې ګوري. هغه خپل سر خوځاوه.

هغه به د ماضي باره کې ډېر غږېده او یو څه تېرې شوې تېروتنې یې بیرته سمول غوښتل. هغه ډیزي سره مینه کړې وه. د هغه ژوند د هماغې ورځې نه ګډوډ شوی و. او که هغه یو ځل بیا د سره پیل وکړي او ورو ورو راروان شي نو ورته به خنډین ځای معلوم شي...

... پنځه کاله وړاندې د مني شپه وه، یو ماښام په سرک روان و، د ونو زیړو پاڼو ټول سرک لړلی و او دوی هغه ځای ته لاړل چیرته چې ونې او پاڼې نه وې او سرک د سپوږمۍ رڼا کې ښکاریده، هغوی هملته یو بل ته مخامخ پرته د څه ویلو ودریدل.

د هغه زړه درزا به پسې زیاتیده، کله چې به یې د ډیزي مخ ته کتل. هغه پوهیده که هغه جینۍ یې مچو کړې وی. هغه انتظار کړی و. شیبه وروسته یې مچو کړې وه، د هغې سرې شونډو جنګولو سره لکه د ګل غوټۍ په څېر پرانستل شي او مجسم کول پای ته ورسیږي.

اووم څپرکی

د ګیټس بي پر وړاندې پوښتنې هله راپورته شوې کله چې د شنبې په شپه د هغې کور کې هیڅ کوم څراغ روښانه نه شو، ما لیدل چې ډله ډله کسان خپلو موټرو کې د هغه د کور مخې ته ودریدل او شیبه وروسته به په ناهیلۍ بیرته ستنېدل، زه حیران وم چې هغه به ناروغ وي که څنګه؟ د هغه کور ته لاړم. یو نا اشنا ناظر دروازې ته راغی او ورانکارې غوندې څیره یې درلوده، ماته یې په بدګمانۍ وکتل.

- ښاغلي ګیټس بيي ناروغ دی؟

- نه...لږ ځنډ وروسته یې وویل؛ ښاغلیه !

- هغه مې ډېرې ورځې کیږي نه دی لیدلی، هغه ته وو ایه چې ښاغلی کیرووي راغلی و.

- څوک؟" شډل غوندې انداز کې یې وپوښتل.

- کیرووي...

- کیرووي، سمه ده، زه به ورته وو ایم. په زوره یې دروازه بنده کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ښځینه کاروکونکې ماته ویلي ول چې ګیټس بې یوه اونۍ وړاندې خپل ټول کاروکونکي شړلي او په ځای یې نور راوستي دي. خواړه راوړونکي هلک ویلي و چې هغوی اوس خوراکي شیان هم نه اخلي.

راتلونکې ورځ راته ګیټس بې ټیلیفون وکړ.

- چیرته روان یې؟ ما ترې وپوښتل.

- نه... زوړ یاره !

- ما اوریدلي تا ټول کارکونکي شړلي؟

- زما داسې کسان پکار دي چې اوازې نه خپروي او د کور خبرې بهر نه وباسي، ډیزي به کله کله ماسپښیني دلته راتله. ښه نو دا کاروان سرای د ډیزي له خوا رد شوی و.

- ښه...

- اوس خبره تر رسنیو هم رسیدلې وه. چې ګیټس بې د کومې جینۍ سره اړیکې لري. هغه د ډیزي په غوښتنه ماته زنګ وهلی و. ډیزي غواړي که کولای شې سبا غرمې ډوډۍ ته راشئ. آغلې بیکر به هم راشي. نیم ساعت وروسته ډیزي خپله هم زنګ ووهه تر څو پوه شي چې زه ورځم که نه. یو څه خو روان وو. خو زما باور نه شي چې دومره زر هغوی دا صحنه رامنځته کړي. په ځانګړې توګه هغه صحنه چې ګیټس بې یې تېره شپه یادونه کړې وه.

راتلونکې ورځ ډېره ګرمه وه. په یقیني توګه لکه د اوړي اخري ورځ وي.

د ټام بکنن د کور په دهلیز کې نرۍ باد لګیده. دننه کوټه هم یخه او تیاره وه. ډیزي او جورډن په یو اوږد کوچ باندې پرتې وې لکه د نقره یي

مجسمو په څېر، سپین کمیسونه یې د پکې باد هاخوا دیخوا کول.

- مونږ خو خوځیدی نه شو... هغوی دواړو په یوه خوله وویل.

- ښاغلی تومس بکنن، هغه د پولو لوبغاړی چیرته دی؟ ما وپوښتل، په همدې کې یو غټ او درونډ اواز د هلیز کې واوریدل شو.

ګیټس بې د سرې قالینې منځ کې ودرید او په لیواله نظر یې ځیر ځیر کتل. ډیزي هغې ته وکتل او په خندا شوه، د هغې خوږه او زړه راښکونکې خندا.

- انګازې داسې دي چې ټام ټیلیفون کې خپلې یارې سره خبرې کوي.

جورډن رانږدې شوه او ماته یې غوږ کې وویل. مونږ چپ وو، د ټام غږ هر ځای کې اوریدل کیده.

- سمه ده، زه درباندې خپل موټر نه خرڅوم... ما تاته هیڅ ژبه نه ده درکړې... که ته ماته داسې د ډوډۍ په وخت کې مزاحمت کوې نو... ډیزي بیا پرې شکمنه وه، ما ورته وویل چې رینښتیا هم یو کس سره یې د موټر معامله ده. ټام غوږې اینښی و، د کوټې دروازه یې پرانسته او په چټکۍ کوټې ته راننوت.

- ښاغلې ګیټس بې ! هغه خپل غټ غوښین لاس په ناخوښۍ د ګیټس بې په لور وراوږد کړ.

- زه ډېر خوښ شوم چې تاسو مې ولیدئ...نیک...

- مونږ ته یوه یخه نوشابه تیاره کړه. ډیزي وویل.

همدې خبرې سره ټام ووت تر څو نوشابه راوړي. ډیزي چټکه پاڅیده او د ګیټس بې خواته لاړه، د هغه سر یې د ځان په لور راټیټ کړ او شونډو نه یې ورته مچو واخسته.

- ته پوهیږې چې زه تاسره مینه لرم. هغې په ورو وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تا خو هېر کړي چې دلته یوه بله انجلۍ هم شته ! جورډن وویل، ډیزي په شکمن ډول شاوخوا وکتل،
- خو ته هم نیک نه مچو واخله !
- څومره بې شرمه یې...
- زه هیڅ پروا نلرم. ډیزي وویل. هغه بیرته لاړه او کوچ باندې کېناسته لکه هیڅ یې چې نه وي کړي. په همدې وخت کې نرسې یوه وړه ماشومه انجلۍ لاس نه نیولې کوټې ته راننوته.
- څومره ښایسته ! ډیزي زمزمه یې ډول وویل او خپل غېږ یې پرانسته،
- راشه خپلې مور ته، ته راباندې ډېره ګرانه یې.

ماشومې د نرس لاس پرېښود او د مور غېږې ته ورغله، زه او ګیټس بې ورتېټ شو او وړې سره مو ستړې مشي وکړه. ګیټس بې ماشومې ته په حیرانۍ کتل او زه فکر نه کوم چې د هغه په وړاندې ددې ماشومې شتون د باور وړ و.

- ما خو ډوډۍ نه مخکې کالي بدل کړه. ماشومې په خوښۍ مور ته وویل.
- ځکه چې ستا مور غوښتل چې تا ټولو ته وښايي، ته یو خوب یې... ته یو وړوکی ښایسته خوب...“
- هو...“ ماشوم په معصومه لهجه وویل ؛ جورډن خاله هم سپین کالي اغوستي.
- تاته د خپلې مور ملګري ګران دي؟ ډیزي په همدې خبره ګیټس بې ته وکتل،...ته فکر نه کوې چې هغوي ډېر ښایسته دي.
- پلار مې چیرته دې؟

- هغه د پلار په څېر نه ښکاري کنه ! هغه زما په څېر ښکاري، ددې ویښته او مخ ماته تللي دي. ډیزي بیرته خپل کوچ کې کیناسته، نرسه بیا رامخې ته شوه او د ماشومې لاس یې ونیو.
- راځه... پامې.
- په مخه دې ښه ګرانې ! باسلیقې ماشوم د نرسې لاس نیولی، په بې میله نظر یې شاته کتل او لاړه. همدې وخت کې ټام راستون شو. د شرابو بوتل سره څلور ګیلاسونه د واورو ټوټو نه ډک وو. ګیټس بې خپل ګیلاس ترې واخست.
- په ریښتیا هم یخ دی. هغه وویل.

مونږ په دمه دمه یو ګیلاس وڅښل.

- ما یو ځای کې لوستي و چې لمر هرکال ګرمیږي. ټام په اجتماعي ډول وویل؛ که همداسې وي نو ډېر زر به ځمکه لمر کې وروغورځیږي، یوه شیبه، دا خو سرچپه ده، لمر هم هر کال خپل حرارت کموي. لږه شېبه وروسته یې وویل.
- راځه بهر ته ! هغه ګیټس بې د لاس نه ونیو، غواړم دا ځایونه درته وښایم. زه هم ورپسې ووتم. یو جاله وان په ورو ورو د اوبو خواته روان و. ګیټس بې همغې ته کتل، هغې د اوبو نه هاخوا اشاره وکړه.
- زما کور بیخي تاسو ته مخامخ دی.
- ښه نو ته هلته اوسیږې؟مونږ درې واړو هماغه خوا وکتل. بیا ټام وویل.

د خوړلو خونې کې مو د غرمې ډوډۍ وخوړه، د ګرمۍ له کبله یې ټولې پردې پرتې وې تر څو بهر نه ګرمه هوا رانشي.

- نن ماسپښین مو څه اراده ده، څه کوو ؟ او بیا بله ورځ او بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلونکو لس کالو پورې؟

- دا څنګه خبرې کوې، ژوند خو د مني نه یو ځل بیا شروع کیږي. جورډن وویل.

- خو اوس ډېره ګرمي ده. ډیزي وویل؛ هر څه ګډوډ دي، راځئ ټول ښار ته لاړ شو. ډیزي ټینګار وکړ، ګیټس بي د سترګو کونج کې هغې ته وکتل.

- اوه... ته ډېر ښایسته ښکارې" ډیزي وویل.

د هغوی سترګې سره بیا وجنګیدې او یو بل ته یې همداسې کتل. شیبه وروسته ډیزي خپلې سترګې ټیټې کړې.

- ته همیشه ډېر ښایسته ښکارې. ډیزي بیا خپله خبره تکرار کړه.

هغې ورته ویلي و، چې تاسره مینه لرم او ټام په خپلو سترګو لیدلي وو. ټام حیران و، د هغه خوله وازه پاتې وه. هغه کله ګیټس بي او کله ډیزي ته کتل لکه د ډېر وخت وروسته یې چې پیژندلې وي.

- سمه ده... زه تیار یم چې ښار ته لاړ شو. راځئ، ټول ښار ته ځو. ټام وویل

هغه پاڅید، هغه بیا کله ګیټس بي او کله خپلې میرمنې ته کتل. هغوی یو هم نه خوځیدل.

- راځئ کنه!" هغه لږ عصباني غوندې شو، څه خبره ده؟ که ښار ته ځئ خو راولاړ شئ چې ځو. د هغه لاسونه ریږدیدل، د ځان قابو کولو لپاره یې د شرابو ګیلاس راواخیست. د ډیزي غږ سره ټول راپورته شول.

- همدا اوس ځو؟ او په داسې حال کې؟ دومره وخت خو یو څاته ورکړئ چې یو سګرټ وڅکي. ډیزي د نیوکې په څېر وویل.

- ډوډۍ نه وروسته خو ټولو سګرټ وڅکوه.

- اوه... راځئ خوند واخلئ، اوس ډېره ګرمي ده. ډیزي وویل خو ټام ځواب ورنکړ.

- راځه جورډن" هغوی دواړه بره لاړل چې تلو لپاره ځان چمتو کړي او مونږ درې واړه لاندې د هغوی په انتظار ودریدو. ډیزي د بره نه اواز وکړ

- د څښلو لپار باید یو څه راواخلو.

- زه به لاړ شم ویسکي به راواخلم. ټام دا وویل او دننه لاړ.

ګیټس بي زر ماته مخ راواړوه،

- زه خو دې کور کې هیڅ نه شم ویلای، زوړ یاره!

- هغه ډېره بې احتیاطه غږیږي، د هغه خبرې...ما زړه نا زړه وویل.

- د هغه خبرې د پیسو نه ډکې دي. هغه ناڅاپه وویل.

خبره نو داسې وه.زه به هیڅکله نه وم پوه شوی. دا د پیسو خبره وه... په لوړو ماڼیو کې د چا لور...یوه طلایي انجلۍ.

ټام بیرته راووت. یو لیټري بوتل یې یوه ټوټه کې تاو کړی و، ورپسې ډیزي او جورډن تنګ د ګرمۍ کالي او یوه نرۍ بې لستوڼو چپنه یې په لوڅو متو راخوره کړې وه.

- زما په موټر کې به لاړ شو! ګیټس بي وړاندیز وکړ. هغه په خپل شین رنګه او لمر ګرم کړي څرمني سیټونو باندې لاس تېراوه،

- دا مې باید سیوري ته ودرولی و.

- دا د کمپنۍ نه همداسې جوړ دی؟

- هو...

- ته راشه زما موټر وچلوه او زه به ستا موټر کې ښار ته لاړ شم.

دا وړاندیز ګیټس بي لپاره بې خونده و.

- زه فکر نه کوم دومره تیل به پکې وي. هغه نیوکه وکړه.

- ډېر دي پکې... ټام په زیږه لهجه وویل. هغه د تیلو ستن ته وکتل؛ او که تیل پکې ختم شي بیا به یې یو ځای کې ودروو. د هغه په غیر منطقي دلیل ټول یوه شیبه غلي وو. ډیزي ټام ته کتل چې تندی یې تریو نیولی و او یوه عجیبه غوندې ځیره یې جوړه کړې وه. په دې وخت کې هغه نا اشنا ښکاریده. هغه د ګیټس بي مخې ته تیریده ډیزي ته یې وویل،

- راځه ډیزي! هغه یې له ځان سره د ګیټس بي موټر خواته روانه کړه. راځه په دې نمایشي موټر کې دې ښار ته بوځم.. هغه د موټر دروازه خلاصه کړه، ډیزي خپل ځان د هغې د لاسونو دایرې نه رابیل کړ

- تا سره به موټر کې نیک او جورډن لاړ شي، مونږ درپسې ستا موټر کې درځو. د ټام دوه کسي موټر و، هغه د ګیټس بي خواته روانه شوه، هغه یې د کورتی، راونیو.

زه، جورډن او ټام د ګیټس بي موټر کې کیناستو، ټام موټر چالان کړ او د ټیرونو نه یې یو تریخ غږ پورته کړ، د موټر شاته یوه شنه دوړه جوړه شوه او په سرعت روان شو.

- تاسو دا ولیدل؟ ټام وپوښتل.

- څه شی؟

هغه ماته په ځیر وکتل، چې زه او جورډن باید په دې هرڅه پوه شوي وو.

- تاسو څه فکر کوئ، زه غول یم. همداسې نه ده؟ هغه وویل؛ کیدای شي زه یم خو زه یو بل اړخ هم لرم چې کله کله ماته وایي چې زه باید څه وکړم کیدای شي تاسو باور ونه کړئ خو ساینس..." هغه لږ تم شو او بیا لګیا شو،

- ما ددې ستاسو ملګري باره کې تحقیقات کړي دي، که چیرته زه

خبر وم زه به ډېر ژور تللی وم.

- ستا مطلب دا دی چې ته یو بزرګ یې؟ جورډن په ټوکو ترې وپوښتل.

- څه شی؟ مونږ دواړو وخندل هغه مونږ ته وکتل؛ یو بزرګ؟

- د ګیټس بي باره کې.

- ګیټس بي باره کې؟ نه ما خو داسې نه دي ویلي، ما خو ویل چې ما د هغه د تېر ژوند باره کې پوره څیړنه کړې ده.

- او ته به پوه شوی یې چې هغه اکسفورډ کې درس ویلی. جورډن لکه د هغه خبرې سره چې کومک کوي.

- اکسفورډ کې درس ویلی؟ خوشې چټې لګیا دی!

- هغه خو دا ثابتوي چې اکسفورډ کې یې درس ویلی.

- اکسفورډ، نوی مکسیکو یا کوم بل ځای. هغه کبرجنه لهجه کې وویل.

- واوره ټام! که ته چیرته ځان په هغه بره ګڼې نو بیا دې ولې غرمې ډوډۍ ته بلنه ورکړې وه؟ جورډن وپوښتل.

- زه یې څه کوم، ډیزي راغوښتی و، زمونږ د واده نه وړاندې یې ورسره پیژندل، خدای خبر چیرته...

زمونږ دري واړو طبیعت سم نه و، تریوې شیبې غلي وو.

- دومره تیل دي چې مونږ ښار ته ورسوي. ټام وویل.

- خو دلته نیژدې یو پمپ شته، تیل پکې واچوه، زه نه غواړم لاره کې تیل خلاص کړي او زه دې ګرمۍ کې ځان پوخ کړم. ټام په زوره بریک باندې پښه کیښوده او موټر د ویلسن په نوم ګراج ته ورننوت.

- راشه تیل واچوه، ته څه فکر کوې مونږ دلته د څه لپاره ولاړ یو، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې منظرې نه خوند واخلو؟

- زه ناروغ يم، بيګا ټوله شپه ناروغ وم. ويلسن پرته د خوځيدو نه وويل.

- ولې څه خبره ده؟

- زه بس خراب يم.

- ښه، زه درسره مرسته کوم، په ټيليفون کې خو ښه غږيدې. ټام ورته وويل. ويلسن په ډېره مشکله له ځايه پاڅيد، په زوره زوره يې ساه اخسته. د ټانکۍ سر پوخ يې پرانست، د لمر رڼا کې يې مخ شين ښکاريده.

- زما مطلب دا نه و چې ستا د غرمې ډوډۍ په مهال مزاحمت وکړم، خو پيسو ته مې ډېر سخت ضرورت دى، ما فکر کاوه چې ته خپل زوړ موټر راباندې خرڅ کړې.

- دغه موټر دې خوښ دى؟ تيره اونۍ مې اخستى." ټام ورته وويل.

- ښايسته زيړ موټر دى" ويلسن وويل.

- غواړې چې وا يې خلې؟

- زړه خو مې غواړي، خو زه بايد په نورو موټرو باندې پيسې لاسته راوړم، بيا يې اخستلى شم. ويلسن بې خونده موسکا وکړه. پيسې دې څنګه دا سې عاجل پکار وې؟

- ډېر وخت مې دې ځاى کې تېر کړ. غواړم نور له دې ځايه لاړ شم. زه او زما ميرمن غواړو غرب خواته لاړ شو.

- ستا ميرمن هم ځي؟ ټام ناڅاپي وويل.

- هغه خو د لسو کلونو را پدې خوا لګيا وه..." هغه پمپ ته ډډه وو هله؛ او اوس به راسره ځي که زړه يې ښه وي که بد. زه يې له ځان سره

بيايم.

- زه ستا څومره پور وړى يم؟ ټام ترې په زيږه لهجه وپوښتل.

- زه غواړم له دې ځايه لاړ شم ځکه مې تاته د موټر لپاره ويلي و.

- ستا څومره پوروړى يم؟

- شل ډالره!

بې رحمه تود باد زما مغز راسيزه. ويلسن لکه په دې چې پوه شوى وي ښځه يې بل چا سره يارانه لري او ددې خبر اوريدو سره ناروغه شوى هم و. ما ويلسن او بيا ټام ته وکتل، ټام هم لږ تر لږه نيم ساعت وړاندې د خپلې ميرمنې يارانې باره کې خبر شوى و. زه په دې پوه شوم چې د سړيو ترمنځ هيڅ توپير نشته، لياقت يا مسابقه کې، همدومره بنسټيز او ژور لکه يو روغ او ناروغ.

- هغه موټر به درته درکړم، سبا ما سپښين به يې درته راوليږم. ټام ورته وويل. ما د ګراج نه بهر وکتل او مارټل ويلسن موټر ته په غور سره کتل لکه هغه هيڅ نه پوهيږي يا ناخبره دى چې څوک ورته ګوري، يو بل پسې يې احساسات په مخ کې څرګنديدل.

د هغې احساسات ماته اشنا ښکاريدل لکه ما چې نورو ښځو کې هم ليدلي وي خو د مارټل ويلسن په څيره کې بې موخې ښکاريده تر هغه وخته چې زه پوه شوم، د هغې په سترګو کې کينه کښنه وېره پرته وه. زه خو وايم چې د ساده خيال ګډوډۍ په څېر مغزو کې بلېه ګډوډې نشته. کله چې موټر بېرته روان شو، د ټام احساسات هم له ويرې او حفګان نه ډک و. د هغې ميرمن يوه ساعت وړاندې خوندي وه، خو اوس د هغې د قابو نه وتلې وه. د ډېزې له لاسه وتل او د مارټل ويلسن دا ځاى پرېښودل، دغې غريزي شعور هغه مجبور کړى و تر څو خپل احساسات په غير

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستقیمه توګه د موټر سرعت باندې راقابو کړي.

- هغه د پنځلسمې کوڅې غټ فلمونه ډېر ښایسته دي. د نیویارک ماسپښین مې ډېر خوښیږي کله چې ټول خلک په کورونو ننوځي. هلته څه احساس کونکي غوندې شته، لکه د ونې لاندې ناست او پخې میوې ستا په لاسونو کې راپریوځي.

احساس کونکي لفظ ټام نورهم ناراحته کړ. وړاندې تر دې چې هغه کومه نیوکه وکړي، یوه دوه نفري موټر تم ځای ته راورسیده، ډیزي مونږ ته اشاره وکړه

- کم خوا ځو؟ هغې وپوښتل.

- فلم کتلو ته به لاړ شو.

- ډېره ګرمي ده، تاسو لاړ شئ، مونږ به همدلته خواوشا ګرځو بیا به تاسو سره وګورو. ډیزي وویل.

- د لارې په سر بحث نه شو کولای. ټام په بې صبرۍ وویل. یو غټ ټرک تریخ هارن سره زمونږ خواکې تېر شو، "ما پسې راځئ، د پلازې مخې سنټرل پارک ته. ټام به بیا بیا د هغو موټر پسې شا لید هېنداره کې کتل، هغوی که د بېرو باریا ترافیکي اشارې شاته پاتې شول نو ټام به هم ورو ورو کېده تر څو هغوي بیرته راښکاره شي، زما په خیال هغه داسې فکر کاوه چې هغوی به په ډېره چټکۍ لاندېني سرک باندې ووځي او د تل لپاره به ډیزي له لاسه ورکړي.

خو هغوي ونه تښتېدل. مونږ پلازه هوټل ته ورسیدو. اوږدې او بې خونده مباحثې مونږ تر دې کوټې راورسولو، که څه هم ما د داسې حالاتو نه ډډه کوله. زما لوند نیکر هم داسې د مار په څېر زما په ورونو تاو شوی و، بیا بیا مې بره کش کوه اود خولو څاڅکې یو د بل پسې په

نوبتي ډول زما په ملا کې سره مسابقې کولې. دا وړاندیز د ډیزي له خوا وو چې پنځه تشنابونه به کرایه کړو او په یخو اوبو به ولامبو. هر یو بیل بیل د هغې دا نظر بې ځایه وګڼه. مونږ ټولو په یو ځای د هوټل منشي سره د خونو او تشنابونو کرایه کولو خبرې کولې.

کوټه ښه غټه وه او اوس تقریبا څلور بجې وې، د کړکیو پرانستلو سره اوس هم د باندې نه تود باد راننوته. ډیزي د آینې په لور لاړه، مونږ ته یې شاه کړه او خپلو ویښتو کې یې ګوتې وهلې،

- هغه بله کړکۍ هم پرانیزه. ډیزي پرته شاته د کتلو وویل.

- نورې کړکۍ نشته.

- ښه... نو بیا ټیلیفون وکړئ چې اضافي کړکۍ...

- خبره یوائځې د ګرمۍ نه ځان خلاصول دي. ټام په بې صبرۍ وویل؛ او همدا تا لس چنده حالات خراب کړه. هغه د کېړې نه د ویسکي بوتل راوویست او د میز په سر یې کېښود.

- ولې یې یوائځې نه پرېږدې، زوړ یاره! همدا تا غوښتل چې ښار ته راشو کنه!

د یوې شیبې لپاره چوپتیا خپره وه، ګیټس بې یوه کتابچه د میز په سر وغورځوله.

- دا ستا هغه، څرګندونې دي کنه؟ ټام وویل.

- څه شی دی؟

- دا ټول ستا (زوړ یاره) معاملې، دا دې د کومه کړې؟

- دلته وګوره ټام! ډیزي وویل، آینې نه یې مخ راوګرځاوه. که ته چیرته شخصي څرګندونه کوې نو زه پکې څه نه وایم، زنګ ووهه او یو څه یخ راوغواړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټام غوږې پورته کړ تر څو زنګ ووهي. لاندې صالون کې د سیل غږ اوریدل کیده.

- فکر وکړئ دې ګرمۍ کې څوک واده کوي؟ جورډن غمجنه لهجه کې وویل.

- ما هم د جون په نیمايي کې واده کړی و. یو څوک خو پکې بی هوښه شوی و، څوک و هغه؟ ټام!

- بایلکس. ټام په لنډه ځواب ورکه.

- یو سړی بایلکوسي، بایلکس و که بیلاکس نومیده او هغه کارټنونه جوړول، هغه لکه چې د بایلوکسۍ ټینیسي و.

- او هغوي بیا زمونږ کور ته راوستی و. جورډن وویل؛ ځکه زما کور هملته کلیسا سره خوا کې و. او هغه سړی تر درې اونیو پورې زمونږ کره دیره و. تر څو مې ورته پلار وویل چې باید لاړ شي. په کومه ورځ چې هغه تلو پلار مې هم مړ شو. یوه شیبه وروسته یې بیا وویل؛ د دواړو پیښو تر منځ څه اړیکه نه وه.

- ما هم د بیلوکسي په نوم یو کس پیژنده، هغه د ممفس و !ما وویل.

- هغه یې خپلوان و. ما دهغه ټوله کورنۍ پیژنده. هغه ماته یوه الموني د ګولف ډنډه هم راکړې ده، اوس هم راسره شته.

لاندې صالون کې موسیقي پاته رسیدلې وه، لکه مراسم چې پیل شوې وي. وار په وار د کړکۍ د لارې د خلکو تیز غږونه اوریدل کیدل، یا...یا...یا...او د یو ډنګ سره چغې نورې هم زیاتی شوې.

- مونږ نور بوډاګان کیږو، که مونږ ځوانان وای نو مونږ به هم نڅا شروع کړې وه. ډیزي وویل.

- بایلکس دې یاد دی؟ او تا هغه څه پیژنده ټام !جورډن وپوښتل.

- بایلکس؟" هغه د فکر کولو هڅه کوله، ما هغه نه پیژنده، هغه د ډیزي ملګری و.

- هغه نه و. جورډن یې خبره ورپرې کړه؛ ما هغه مخکې هیڅ نه و لیدلی، هغه خپل شخصي موټر کې راغلی و او هغه ویل چې تا پیژني.
هغه هم لیوزویلي کې رالوی شوی و. جورډن مسکی شوه؛ هغې ماته دا هم ویلي و چې ستاسو د ټولګي نماینده هم و.ما او ټام زر یو بل ته وکتل.

- اوله خبره خو دا وه چې مونږ هیڅ نماینده نه درلود، هسې ګیټس بې ما اوریدلي چې تا اکسفورډ کې درس ویلی؟

- نه..

-آه...هو، زه پوهیږم چې ته اکسفورډ ته تللی یې.

- هو زه هلته تللی یم.

لنډ ځنډ چوپتیا رامنځته شوه او بیا د ټام دروند غږ؛

- ته به هغه مهال اکسفورډ ته تللی وې چې بایلکس نیو هیون ته تللی و.

یو بل ځنډ رامنځته شو، خدمتګار دروازه وټکوله او د یخ سره دننه راننوت او د څو شیبو چوپتیا د خدمتګار د مننې په لفظ سره پای ته ورسیده. دا لړزونکي جزیات باید روښانه شوي وای.

- ما درته ویلي و چې زه هلته تللی وم. ګیټس بې وویل.

- ما ستا خبره واوریده خو زه غواړم چې پوه شم چې کله؟

- په ۱۹۱۹ کال کې یو اځې د پنځه میاشتو لپاره هلته تللی وم، نو ځکه په اسانۍ چاته نه وایم چې ما هلته درس ویلی دی.

ټام شاوخوا وکتل لکه مونږ ته چې وایي دهغه دروغ منځ ته راغلل. ټولو ګیټس بې ته وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د جګړې اوربند نه وروسته یو څو افسرانو ته دا موقع ورکړل شوې وه چې د فرانسې او انګلستان په هر پوهنتون کې درس ویلی شي. ما غوښتل چې پاڅم او هغه یو څو څپېړې کش کړم چې ولې یې ماته دروغ ویلي و، خو اوس مې د هغه په خبرو لږ لږ باور راغلی و. ډیزي بې خونده موسکا وکړه او د میز خواته لاړه.

- ویسکي پرانیزه، ټام !"هغې امر وکړ؛ زه به درته لږ شراب یخ کړم تر څو ځان درته دومره کم عقل ښکاره نشي...

- یوه دقیقه، زه د ښاغلي ګیټس بې نه یوه بله پوښتنه هم لرم. ټام وویل.

- کولای شې... ګیټس بې مودبانه لهجه کې وویل.

- دا ته زما کور کې د څه خنډ رامنځته کولو هڅه کوې؟

- هغه هیڅ فرق نه کوي. ډیزي په مایوسۍ وویل، ته ولې ناندرې رامنځته کوې، مهرباني وکړئ لږ ځان قابو کړئ.

- ځان قابو کړم؟ ټام یې خبره تکرار کړه؛ زه فکر کوم چې یوه ګوښه ځای کې کینم او ښاغلی هیڅ شی، د هیڅ ځای نه راغلی زه پرېږدم چې زما میرمنې سره یارانه جوړه کړي... ښه... که چیرته زما نه دا طمع کوې نو... نن سبا خلک په کورني ژوند او کورني رواجونو باندی ملنډې وهي، بیا کیدای شي داسې وخت راشي چې توریان او سپین به سره خپلو کې ودونه وکړي.

هغه خپلې بې مانا خبرې وکړې او خپل ځان یې د تمدن پر وړاندې خنډ ځای کې یوائې وموند.

- دلته خو مونږ ټول سپین یو. جورډن پس پسک وکړ.

- زه پوهیږم چې زه دومره مشهور نه یم، زه غټ محفلونه هم نه

جوړوم، زه فکر کوم چې ته د خپل کور نه د خوږ شپول جوړ کړه چې یو څه ملګري پیدا کړې. په دې متمدنه نړۍ کې.

زه ډېر په غوسه وم، بلکې ټول په غوسه وو. کله چې هغه خبره پیل کوله نو ما به د هغه تېر ایستلو لپاره مسکا هم کوله، د بدغونی نه تر چالاکۍ پورې یې دا لیږدونه بشپړه کړه.

- زه به درته یوه خبره وکړم زوړیاره! ګیټس بې شروع وکړه، خو ډیزي د هغې په منظور پوی شوه.

- مهرباني وکړئ، مه کوئ. هغې په بې وسۍ د ګیټس بې خبرې ورپرې کړې؛ خیر دی راځئ ټول بیرته کور ته لاړ شو، مونږ ولې کور ته نه ځو؟

- دا خو ډېره ښه خبره ده. زه پاڅېدم؛ راځه ټام! څوک خو څه نه څکي؟

- زه غواړم پوه شم چې ګیټس بې ماته خپله څه وایي.

- ستا ښځه تا سره مینه نه لري. ګیټس بې وویل؛ هغې تا سره هیڅکله مینه نه ده کړې، د هغې مینه ما سره ده.

- ته لیونی شوی یې... ټام یو دم وویل.

ګیټس بی راپاڅیده او په تازه جوش سره یې وویل.

- هغې تا سره هیڅکله مینه نه ده کړې، تا واوریدل؟ هغې صرف ددې لپاره تا سره واده کړی و چې هغه وخت کې زه غریب وم. ماته په انتظار سترې شوې وه. دا یوه غټه تېروتنه وه، خو د هغې زړه کې زما پرته بل هیڅ ته مینه شتون نه لري.

په دې وخت کې ما او جورډن وغوښتل چې لاړ شو، خو ګیټس بې او ټام په دې ټینګار وکړ چې باید پاتې شو. څکه هغوی یو سره هم د پټولو لپاره څه نه و او مونږ ته یې ددې هر څه باره کې د پوهیدو لپاره ځانګړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

حق را کړی و او د هغوی احساساتو نه خبر شو.

- ډیزي! ته کینه! د ټام غږ نور هم را ډډ شو. څه خو شته دی، زه غواړم د هر څه باره کې پوه شم.

- ما درته هر څه وویل، د پنځو کلونو راهیسې دا کیسه روانه ده او ته هیڅ نه یې خبر. ګیټس بې ورته وویل.

ټام ناڅاپه ډیزي ته وکتل.

- ته دې سره د پنځه کلونو راهیسې ګورې؟

- ګورم ورسره نه او نه مونږ یو بل سره لیدلي، خو په دې دومره وختونو کې مونږ یو بل سره په زړونو کې مینه کړې ده.

- اوه...دا هر څه دي. ټام د لاسونو ګوتې سره یو بل کې ننباسلې او په څوکۍ کیناست.

- ته لیونی یې، زه د تیرو پنځه کلونو باره کې نه شم ویلی چې څه شوي. ځکه هغه وخت خو ما ډیزي نه پیژندله. خو لعنت دې پر ما وي که چیري ما ته د هغې سره یو مایل نیږدې هم لیدلی وی او ما پریښې وی، خو دا ټول لعنتي دروغ دي. ډیزي هماغه مهال هم ما سره مینه درلوده کله چې مونږ واده وکړ او اوس هم را سره مینه لري.

- نه... ګیټس بې خپل سر خوځاوه.

- هغې به تا سره مینه کړې وي... خو ستونزه دلته دا ده چې هغه کله کله د خپلو کم عقلو خیالونو په جال کې راګیره او نه پوهیږي چې څه کوي. هغه په ځیر کتیا سره خوځاوه؛ او نور څه پاتي، زه هم ډیزي سره ډېره مینه لرم، کله کله به ترې لرې تلم او ځان نه به مې کمعقل جوړوه خو زه همیشه بیرته ورغلی یم، زما په زړه کې تل مې ورسره مینه کړې ده.

- تاسو پاتې کیږئ...ډیزي وویل، د هغې غږ لړزیدونکې و، هغې

ماته وکتل.

- ته پوهیږې مونږ ولې شیکاګو پریښود؟

ګیټس بې لاړ او ډیزي سره خواکې ودرید

- ډیزي، هر څه پای ته ورسیدل، اوس هیڅ فرق نه کوي، ریښتیا ورته ووایه چې تا ورسره هیڅکله مینه نده کړې او دا هرڅه د تل لپاره صفا کړه. هغه په غلا نظر ټام ته وکتل.

- ولې... څنګه ورسره مینه کولی شم، په ممکنه توګه؟

- دا ووایه چې تا ورسره هیڅکله مینه نه ده کړې. "ګیټس بی ورته وویل، هغه زړه نا زړه کیده، هغې کله ما ته او کله جورډن ته د عرض په خیر کتل او بیا ورته معلومه شوه چې هغه څه کوي او که څه هم هغې هیڅکله دا سې څه لپاره نه تیاری او نه تکل درلود، خو اوس اوبه له ورښه تیرې وې.

- ما هغې سره هیڅکله مینه نده کړې...هغې بې مینې ځواب ورکړ.

- کاپیولانې کې هم نه؟ د ټام سترګې ډکې شوې او زر یې ترې وپوښتل.

- نا...

لاندې سالون نه درز غوبل غږونه اوریدل کیده.

- هغه ورځ هم نا چې پنج بال نه مې په غیږ کې راوستې وې تر څو دې بوټان وچ پاتې شي. د ټام په غږ کې یوه غښتلې نرمي پرته وه؛ ډیزي...؟

- دا سې مه کوه...د ډیزي لهجه ارامه وه او هغه مخکینۍ کینه پکې نه وه. هغې ګیټس بې ته وکتل؛ واخله جی... د هغې لاسونه رپیدل، ګیټس بې ته یې سګرټ ونیو، دهغه د لاس نه سګرټ په ځمکه پریوت،

- ته ډېر څه غواړې، زه درسره اوس مینه لرم، دا تا لپاره بس ندي؟ زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پخوا باره کې هیڅ مرسته نه شم کولای. ډیزي په ژړغوني غږ وویل؛ ما هغه سره هم مینه کړې ده، خو زه تا سره هم مینه لرم.

ګیټس بې لکه سربداله چې شي،

- ته ما سره...هم لرې؟ هغه یې خبره تکرار کړه.

- کیدای شي دا هم دروغ وي. ټام په وحشي لهجه کې وویل؛ هغه ددې هم نه وه خبره چې ته ژوندی یې که مړ. ولې؟ دا ځکه چې زما او ډیزي تر منځ څه شته چې ته به هیڅکله پوه نشې، داسې څه چې مونږ دواړه یې هیڅکله نه شو هیرولای. دې خبرو د ګیټس بې اوضاع خرابه کړه،

- زه غواړم ډیزي سره یوائې خبرې وکړم. هغه ټینګار وکه؛ هغه اوس ډېره وارخطا ده.

- که یوائې هم شم بیا هم داسې نه شم ویلای چې ما ټام سره مینه نه ده کړې، دا به غټ دروغ وي. ډیزي په زړه سوی غږ کې وویل.

- ریښتیا هم دا به غلطه وي ! ټام یې خبره تایید کړه.

هغې خپل خاوند ته مخ واړوه،

-که چیرته دا تا ته څه فرق کوي.

- هرومرو ! ماته فرق کوي او دې نه وروسته به دې لا ډېر خیال ساتم.

- ته پوه نه شوې، ټام !" ګیټس بې وویل، د هغه په غږ کې وارخطايي وه، ته به ددې نه وروسته د هغې خیال نه ساتې، زه یم کنه.

- ته به یې خیال ساتې؟ټام سترګې رابرګې کړې او په خندا شو، هغې اوس ځان قابو کې راوستی و.

- او دا نو ولې...؟

- ځکه ډیزي تا پرېږدي...

- چټیات...

- هغه ما نه پرېږدې ! ټام د ګیټس بې په لور ورکوږ شو؛ داسې هم نه شي کیدای، ځکه د هغې په ګوته ګوتمۍ زما په نوم ده.

-زه نور نشم زغملای، ډیزي په ژړا شوه، خیر دی، راځئ کور ته لاړ شو.

- دا ته یې څوک، په هر حال؟ ټام د خبرو منځ ته راودانګل؛ بس هماغه د وولف شیم یو معمولي ناظر یې. تر اوسه چې زه خبر یم. ما ستا باره کې یو څه تحقیقات کړي دي، سبا نه نور تحقیقات هم کوم.

- همدې کې ساعت تېروه، زوړ یاره ! ګیټس بې وویل.

- زه خبر شوی یم چې ستا هغه ګودامونه د څه لپاره دي" هغه مونږ ته راکتل

- دې او وولف شیم دلته او شیکاګو کې یو څه ځایونه په کرایه کړي دي او په غیر قانوني توګه پکې شرابونه خرڅوي. دا خو یې لا ډېره وړه خبره ده. په لومړي ځل مې قمار خانه کې وکته.

- او دا خبره د څه باره کې وه؟ ګیټس بې موآدبه لهجه کې وویل؛ زه فکر کوم ستا ملګری والټر جیسن به هم خفه وي چې هلته رانغلې.

- او تا هغه کمین کې پرېښود، همداسی نده؟ تا هغه پرېښود او هغې یوه میاشت نیوجرسي زندان کې تېره کړه، خدایه ! د والټر ښېرې تا پسې شه.

- هغه مونږ ته د هیڅ ښې نه و، د ډېرو پیسو شوقي و، زوړ یاره !

- ماته نور (زوړ یاره) ونه وای. ټام پرې ورچغه کړه، ګیټس بې غلی ولاړ و.

- والټر ته هم ځان سره زندان ته کش کولای شوې خو وولف شیم یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله وربنده کړه. دغه پټ تجارتونه خو دې وړه خبره ده، خو ته اوس داسې کارونه کوې چې والتړ یې ماته هم نه شي ویلای.

زما ډیزي ته پام شو، چې په وارخطایې کله ګیټس بې، کله ټام او کله جورډن ته ګوري.

ګیټس بې د ډیزي خواته ورغی، هغې سره یې په هیجاني توګه خبرې کولې، ددې ټولو خبرو نه یې انکار کاوه او ځان یې ورته سپیناوه. خو په ډیزي یې لا منفي اثر غورځوه، نو هغه خپله سلاح وغورځوله او د ماسپښین تیریدو سره د ګیټس بې مړ خوب جګړه هم پای ته ورسیده، هغه د هغه څه چې د حس کیدو امکان یې نه درلود، خپلول غوښتل، په نه زړه یې لا مقابله کوله، په یوې نوې هیلې سره...

- خیر دی ټام! زه نور وس نلرم.

د ډیزي ویرونکو سترګو ویل چې هر تصمیم او هر تشویش چې هغې درلود، اوس له منځه تللی و.

- تاسو دواړه د ګیټس بې موټر کې کور ته ځئ. ټام په خوښۍ وویل او لکه یو غټ جنګ چې یې ګټلی وي؛ ورځئ، هغه به تا نه ځوروي، زه فکر کوم هغه په ځان غره وړوکی غوندې ناز یې نور ختم شوی دی.

ډیزي پسې ګیټس بې ووت، پرته د څه ویلو. لکه د بلاګانو په څېر زمونږ نه وتښتیدل.

یوه شیبه وروسته ټام پاڅید او د ویسکي بوتل یې هماغسې بند بیرته ټوټه کې تاووه،

- غواړې خو نه؟... جورډن...؟ نیک...؟

ما ځواب ورنکړ.

- نیک؟

- څه...؟

- غواړې؟

- نه... هسې زما رایاد شول چې نن زما کلیزه وه.

- کلیزه دې مبارک شه.

زه دیرش کلن وم، زما په وړاندې ویرونکې او د بدشګون ډکه لسیزه پیل شوه. تقریبا اووه بجې وې چې ټام سره د هغه موټر کې زه او جورډن کیناستو او د غربي جزیرې په لور روان شو. ټام په ځان ډېر ویاړې، هغه خوشاله دی او د خبرو منځ کې خاندي هم. د انسان خواخوږي هم یو حد لري او زمونږ د خواخوږۍ اندازه هم پوره شوې وه او مخکینی بحث مو هماغه د رڼا په ښار کې پریښود. دیرش کلن، د یواځې والي یوه لسیزه، یو مجرد سړي ته د پوهولو لپاره همدومره بس وي. خو اوس ماسره خواکې جورډن وه، هغه د ډیزي په څیر نه وه. هغه ډېره هوښیاره وه چې تېر شوي خوبونه د وخت په تېرېدو سره له ځان سره وساتي. کله چې مونږ د تور پل نه تېرېدو، د هغې پرکاله سترې مخ زما په اوږو پروت و.

***

ځوان عبراني مایکل چې د ایرو درې په یو قهوې دوکان کې یې کار کاوه، هغه د صحنې شاهدي ویله. هغه چې کله د جورج ویلسن دفتر ته راغلی و نو هغه ناروغ پروت و. مایکل ورته ویلي ول چې لاړ شي او ارام وکړي یا ځان ډاکټر ته وښایي خو ویلسن نه منله ویل یې چې کار به یې خراب شي.

- ما خپله ښځه بره کوټه کې بندي کړې ده. هغه به سبا نه بله ورځ پورې هملته وي، ترڅو مونږ له دې ځایه لاړ شو. ویلسن خپل ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

مایکل ته ویلي ول. مایکل حیران و، هغوی د څلورو کلونو راهیسې ګاونډیان ول.

په عمومي توګه ویلسن د هغه کسانو د ډلې نه و چې ټوله ورځ به په چوکۍ ناست و، خلکو او موټرو ته به یې کتل. کله چې به ورته چا کوم نصیحت کوه نو بې خونده خندا به یې ورته کوله. هغه د خپلې ښځې سړی و، د خپل ځان سړی نه و.

په طبیعي ډول مایکل ترې پوښتلي ول چې څه شوي خو د ویلسن په هغې هم شک راغلی و چې ولې یې ورنه داسې پوښتنه کړې ده. یو څو نور مزدوران چې دننه راغلل نو مایکل هم د موقع نه ګټه اخیستې وه او تللی و. یو څو شیبې وروسته د اووه بجو نه تیرې وې، د خلکو د خولې خبر شو چې ښځې سره یې شور راخستی و. د ښځې غږونه یې بهر راتلل.

- ما ووهه، له دې ځای مې لاندې وغورځوه، ما ووهه، ته مردارخور بې غیرته انسان...یوه شیبه وروسته آغلې ویلسن تیارې ته راوتلې وه، یو موټر یې لرې لیدلی او پیژندلی یې و، هغې ته یې لاسونه رپول تر څو ودریږي او خبرې ورسره وکړي. خو وړاندې تر دې چې خاوند یې دروازې نه راووځي میرمن یې د موټر لاندې شوې وه.

مایکل ویل د موټر رنګ یې سم نه دی لیدلی، خو لومړي جینایي پولیس ته یې وویل چې شاید شین رنګ یې درلود. او یو بل موټر چې نیویارک ته روان و، خپل موټر یې غاړې ته کړ او د مارټل ویلسن خواته راغی، د هغې ژوند په بې رحمۍ له مینځه تللی و. مخ او نور ټول بدن یې په وینو او خاورو کې ورک شوی و. مایکل او موټر چلونکی لومړي کسان ول چې د پیښې ځای ته رسیدلي وو، دهغې خوله وازه پاتې وه.

***

هغه لږ ورو شو، لاره هم بنده نه وه خو مونږ ورنږدې شو. د خلکو بې سده او مړاوې څیرو لیدلو سره ټام مجبوره شو چې له موټره ورښکته شي.

- راځئ چې وګورو، یواځې ګورو یې.

مونږ د ویلسن ګراج په لور روان شو، ډیر خلک ولاړ ول، دننه نه ؛ اوه زما خدایه... غږونه راتلل.

- لکه چې څه پیښه رامنځته شوې ده. "ټام هیجاني وپوښتل. هغه د ډله خلکو منځ کې ځانته لاره جوړه کړه، زه او جورډن ورپسې دننه ورغلو، دننه یو زیړ څراغ تته رڼا جوړه کړې وه.

آغلې ویلسن کمپله کې او بیا یو څادر کې تاوه شوې دیوال سره خواکې په میز پرته وه. ټام چې مونږ ته یې شاه وه، ورکوږ شو. خواکې پولیس سره یوه کتابچه وه چې شاید یاداښتونه یې اخستل. ویلسن لرې ولاړ او ژړل یې، یو څو کسان ترې چاپیره ولاړ په اوږه ورته لاسونه ږدي او ډاډ ورکوي، خو ویلسن نه څه لیدل او نه څه اوریدل، هغه بس هم دا چغې وهلې؛ اوه...زما...خدایه.ټام سر راپورته کړ او ګراج کې یې شاوخوا کتل.

- ته څه غواړې ملګریه؟ پولیس، ټام نه وپوښتل.

- څه شوي؟ زه غواړم پوه شم.

- یو موټر ووهله او مړه شوه.

- په هماغه ساعت مړه شوه؟ټام یې خبره تکرار کړه.

- ښځې سرک ته منډه کړه، د سپي زوی موټر هم ونه دراه.

- هلته دوه موټرې وې، یو موټر راروان او بل روان و. مایکل پولیس ته وویل.

- چیرته روان و؟ پولیس وپوښتل.

- هر یو په خپله لاره روان و. هغه سړي د مړي په لور اشاره کوله خو لاسونه یې بیرته نیمایي کې راستانه کړل؟ هغې رامنډه کړه او هغه موټر چې نیویارک نه راروان و، د هغه موټر مخې ته ورغله، زما په خیال د موټر سرعت ۷۰، ۶۰ کې و.

- ددې ځای نوم څه شی دی؟ پولیس وپوښتل.

- نوم یې راته نه راځي.

یو باسلیقه تور سړی خوا کې ودرید.

- هغه موټر زېړ رنګ و، غټ زېړ موټر و او نوی هم و.

- ټکر دې خپله ولید؟ پولیس ترې وپوښتل.

- نه...خو هغه موټر زما مخې ته راغی، هلته یې سرعت زیات شوی و. اتیا نوي کې روان و.

- دلته راشه او نوم دې راته ووایه.

یو څه خبرې د ننه ویلسن هم واورېدې.

- تاسو مانه پوښتنه وکړئ چې کوم ډول موټر و، زه پوهیږم چې کوم ډول موټر و. هغه ټام ته وکتل، هغه زر د ویلسن خواته راغی او د هغه مخې ته ودرید او د مټه یې ونیو.

- لږ ځان قابو که... ویلسن، ټام ته په ځیر ځیر کتل.

- واوره! ټام ورته ویل، هغه یې لږ ولړزاوه؛ زه همدا اوس نیویارک نه راغلم، ما درته هماغه موټر راوسته، ما چې درسره خبره کړې وه. هغه زېړ موټر، کوم چې ما سره ماسپښین و، هغه زما نه و، پوی شوې؟ ما

هغه موټر ماسپښین نه دیخوا نه دی کتلی.

یواځې زه او توری دومره نږدې وو چې د هغه خبرې مو واورېدې، خو د پولیس هم لږ شک راغی.

- څه خبره ده؟ پولیس وپوښتل

- ملګری مې دی.ټام، پولیس ته سر ورواړوه خو ویلسن یې لا لاسونو کې نیولی و. دا وایي چې هغه موټر پیژني...غټ زېړ موټر و. پولیس په شکي سترګه ټام ته وکتل.

- او ستا موټر کوم قسم رنګ لري؟

- زما خو آبي دوه کسي موټر دی.

- مونږ همدا اوس نیویارک نه راغلو. ماورته وویل، یو کس چې مونږ پسې راروان و، زما خبره تایید کړه. ویلسن یې لکه د ماشوم راپورته کړ ټام هغه دفتر ته ننویست، په څوکۍ یې کیناوه او بیرته راووت

- یو کس ورشئ او ورسره کینئ. دوه کسه مجبوره او په نه زړه کوټې ته ورغلل. ټام هغوی پسې دروازه بنده کړه او زما خواته راغی او راته یې وویل؛ راځه چې ځو.

ټام له صحنې ځای نه په ورو راووت، خو د پیښې ځای پناه کیدو وروسته په سرعت روان شو. شیبه کې سترګې ډکې شوې او سترګې یې موښلې،

- څه بیغیرته انسان، لږ خو به دې موټر ودرولی و.

***

ټام موټر کور کې ګراج مخې ته ودراوه او دوهم منزل ته یې وکتل، دوه کړکۍ له ورایه ښکاریدې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ډیزي کورته راغلې ده. هغه وویل. کله چې مونږ کورته راورسیدو ، هغه وویل؛ ما باید تر کوره رسولی وی، نیک ! نن شپه مونږ هیڅ نه شو کولای. د هغه خبرو کې بدلون ښکاریده، هغه جدي و. زه به چاته ووایم چې تا ته یوه ټیکسي راوغواړي او تا تر کوره ورسوي او دلته انتظار نه ښه ده، ته او جورډن لاړ شئ که اشپزخانه کې مو څه لګیدل، هغه د کور دروازه خلاصه کړه

- راځه دننه.

- نه خیر ویسې. خو زه به ډېر خوښ شم که د ټیکسي غم دې راته وخوړه. زه بهر انتظار کوم. جورډن خپل لاسونه زما لاسونو کې راکړل

- راځه دننه ځو ، نیک !

- نه، مننه...

زه لږ ناروغ غوندې وم، ما غوښتل یواځې واوسم، خو جورډن یوه شیبه نوره هم تم شوه،

- تر اوسه خو لا نهه نیمې بجې دي. هغې وویل.

په ما دې لعنت وي چې زه دې بیا دننه لاړ شم، ما په یوه ورځ کې ډېر څه ولیدل او ناڅاپه په دې دریځ کې جورډن هم شامله شوه. ما یوه شیبه خپل سر لاسونو کې نیولی ګنګس ناست وم، بیا مې واوریدل چې د کارکونکو مشر یو چاته د ټیکسي لپاره زنګ وهي. جورډن هم تریو تندی دننه لاړه، زه د دروازې په لور روان شوم، هملته به ټیکسي ته انتظار وباسم.

زه شل متره هم لرې نه وم تللی چې خپل نوم مې واوریده او ورسره ګیټس بي د بوټو د منځ نه راووت، زه باید هغه وخت ډېر حیران شوی وم. خو د سپوږمۍ په رڼا کې مې یواځې د هغه ګلابي دریشي ته پام شو.

- ته څه کوې دلته؟ ما وپوښتل.

- بس هم دلته ولاړ وم زوړ یاره !

په یو نظر خو دا ډېر سپک کار دی. ما باید فکر کړی وای چې هغه به دا کور ولوټي خو زه د ګناهګارو څیرو په لیدلو عادي وم، لکه د وولف شیم څیره

- په لاره کې خو څه ستونزه نه وه پیښه شوې؟ شیبه وروسته یې وپوښتل.

- هو...هغه زړه نا زړه کیده.

- څوک خو پکې مړ شوی نه و ؟

- هو...

- ما همدا فکر کاوه، ما ډیزي ته ویلي و. ما همدا فکر کاوه. او دا ښه وي چې ټکان یو دمي راشي. هغه داسې لګیا و لکه یواځې چې د ډیزي خبرې فرق کوي.

- زه غربي جزیري ته په بل سرک تللی وم او خپل موټر مې ګراج کې پریښود. زه فکر نه کوم که مونږ چا لیدلي یو. خو زه ډاډمن یم چې مونږ چا نه یو لیدلي.

په دې وخت کې مې ترې زړه ډېر بد شو او ډېره غوسه مې هم ورته راغله، د ډېرې غوسې نه ورته غلی ولاړ وم.

- هغه ښځه څوک وه؟ هغه وپوښتل.

- د هغې نوم مارټل ویلسن و ، خاوند یې هملته ګراج درلود ، دا شیطاني پیښه څنګه رامنځته شوه؟

- ما غوښتل چې هغې نه اشترنګ... ما غوښتل اشترنګ تاو کړم.خبره یې منځ کې پرې شوه او ما ته حقیقت راڅرګند شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- موټر ډېزي چلوه...؟

- هممم.. هو. یوه شیبه وروسته یې وویل؛ خو زه به وایم چې موټر ما چلاوه، ته خو خبر یې چې مونږ نیویارک نه راتلو نو هغه ډېره هیجاني وه او هغې فکر کاوه چې موټر چلولو سره به یې ماغزه لږ په ارامه شي، خو هغه ښځه یو ناڅاپه زمونږ مخې ته راغله، دا هرڅه یوه شیبه کې رامنځته شول، ماته داسې ښکاریده لکه هغې چې مونږ ته اشاره کوله او هغې مونږ سره خبرې کول غوښتل. لومړی ډېزي موټر د ښځې نه بچ او د مخامخ راروان موټر په لور تاو کړ او بیا یې د وارخطای نه بیرته د هغې په لور اشترنګ ووهه. تر څو چې زما لاس اشترنګ ته رسیده نو ښځه مې په هوا ولیده، زما په فکر هماغه شیبه کې وژل شوې وه.

- هغه په مینځ دوه شوې وه.

- ماته یې مه یادوه، زوړ یاره ! هغه ټکان وخوړ؛ ما غوښتل د ټکر مخه ونیسم، نو لاسې بریک مې راکش کړ، خو ګټه یې نه وه، له هغې وروسته زه خپله موټر ته کیناستم، هغه به سبا پورې ښه شي، بس زه همدلته انتظار کوم او ګورم که چیرې ورته ټام د نن ماسپښین بحث باره کې څه کم عقلي کوي نو زه به یې مخه ونیسم. هغې خپل ځان کوټه کې بند کړی دی. که چیری ټام څه حماقت کوي نو ما هغې ته ویلي چې څراغ روښانه او بیا مړ کړه.

- هغه به ورته هیڅ هم ونه وایي. ما ورته وویل.

- زه په هغې باور نه لرم، زوړ یاره !

- ته به تر کومه انتظار کوې؟

- ټوله شپه که ضرورت وي، تر هغه مهال به هغوی ویده شوي هم وي.

یوه نوي خبره مې ذهن ته راغله، که چیرې ټام خبر شي چې موټر ډېزي

چلوه، هغه به فکر کوي چې دواړه خبرې څه تړاو لري، هغه د هرڅه باره کې فکر کولای شي. ما د ډېزي کور ته ور وکتل، یوائې دوه خونو کې څراغونه بل ول.

- ته صبر وکه زه ګورم چې څه خو شته نه... ما د کړکیو نه غلي وکتل، برنډه کې هماغسې څراغونه لګیدلي وو لکه درې میاشتې وړاندې چې زه ډوډۍ لپاره رابلل شوی وم.. اشپز خانه کې ډېزي او ټام یو بل ته مخامخ ناست وو، تر منځ میز باندې یخ سورکړی چرګ او دوه بوتله شراب ایښي وو. یو ځل به ورته ډېزي بره وکتل، ټام ورته خبرې کولې او هغې ورته سر خوځاوه.

هغوی خوشاله نه ښکاریدل، هغوی د چرګ او یا د شرابو نه هیڅ نه و خوړلي او دواړه خفه هم نه ښکاریدل. کله چې برنډې نه راښکته شوم، بهر نه مې د ټکسي غږ واوریده او ګیټسبي همدلته ولاړ انتظار کاوه.

- هر څه خو سم دي؟هغه بې کراره وپوښتل.

- هو... هر څه سم دي. ما زړه نا زړه وویل؛ ښه ده چې لاړ شې او لږ خوب وکړې.

هغه سر خوځاوه.

-زه همدلته انتظار کوم تر څو ډېزي په ارامه خوب وکړي... ښه شپه زوړ یاره !

هغې خپل لاسونه کورتۍ جیب کې ننباسل او یو ځل بیا د بوټو ترمنځ پټ ودرید او په ځیر ځیر یې کوټې ته کتل. زه مجبوره شوم، هغه مې همدلته د سپوږمۍ په سپینه رڼا کې پریښود، هغه د څه انتظار کاوه او څه شي ته یې کتل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتم څپرکی

ما ټوله شپه خوب ونه شو کړای. زه لږ ناروغ هم وم، که سترګه به مې پټه شوه نو وحشي او ویرونکي خوبونه به مې لیدل. سهار سپیده داغ مهال د موټر غږ اورېدو سره له ځایه پورته شوم، کالي مې بدل کړل او د ګیټس بي کور ته روان شوم، زه پوه شوم چې همغه دی. ما غوښتل د سهار کیدو نه وړاندې ورسره وګورم او د یو څه باره کې خبرداری ورکړم ځکه د سهار رارسیدو پورې به ډېر ناوخته شي.

د هغه کور ته ورننوتم، باندینۍ دروازه خلاصه وه. دننه لاړم، دهلیز کې الماری ته ډډه وهلی ځوړند ولاړ و، لکه ټوله شپه چې یې خوب نه وي کړی.

- هیڅ ونه شول. هغه په مړاوي غږ وویل.... زه تر څلورو بجو هملته ولاړ وم، بیا هغه کړکۍ ته راغله، یوه شیبه ولاړه وه او بیا یې څراغ مړ کړ.

د هغې کور ما ته هیڅکله دومره ستر نه وښکاره شوی، په هماغه

سهار چې مونږ سګرټ څکولو لپاره یوې کوټې ته لاړو. خو اوس هر ځای ګردونه پراته ول او کوټه ګردجنه وه لکه د څو ورځو راهیسې چې صفایي نه وي شوې.

- ته باید دا ځای پرېږدې. ما ورته وویل.... دا ښکاره خبره ده چې هغوي به ستا موټر تعقیب کړی وي.

- اوس دا ځای پرېږدم؟ زوړ یاره !

- یوې اونۍ لپاره اټلانټیک یا مونټیریل ته لاړ شه.

هغه زما خبرې باره کې هیڅ فکر ونه کړ، هغه ډېزي نه شوه پرېښودی، تر څو هغه پوه شي چې ډېزي به څه پریکړه وکړي. هغه یوه اخیري هیله راټینګه کړې وه او ما هغه یواځې نه شو پرېښودی. دا هغه سهار و چې هغه ماته د خپلې ځوانۍ او د ډان کوډي سره د یوځای کیدو کیسه کړې وه.دا کیسه یې راته ځکه کوله چې هغه د ټام پر وړاندې دښمنۍ کې ماتې خوړلې وه. زما په فکر هغه اوس په هر څه اعتراف کړی و، پرته د څه پټ ساتلو خو هغه ډېزي سره خبرې کول غوښتل.

ډېزي د هغه په ژوند کې لومړنۍ ښایسته جینۍ وه، په مختلفو ناڅرګندو استعدادونو درلودلو سره هغه د هر چا سره اړیکې نه درلودې. د هغه د زړه یواځینۍ غوښتونکې انجلۍ وه. هغه د ډېزي کورته په لومړي ځل د څه نورو افسرانو سره د ټایلر کیمپ نه تللی و او بیا وروسته به یواځې ورتلو. هغه ډېر خوښ بریښېده، هغه لا تر اوسه په داسې کور کې نه و پاتې شوی. هلته یو پوخ راز پروت و، یو څو کوټې بره د اوسیدو لپاره ښایسته او یخې وې او یو څه په زړه پورې کړنې به د همغې کوټو مخې دهلیزونو کې تر سره کیدې، کله چې به ډېزۍ او ګیټس بي کور کې یواځې پاتې شول، هغې ته یې هم ډېر خوند ورکاوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډېرو نورو سړیو هم ډیزي خوښیده، نو ځکه د همدې افسر په زړه کې د ډیزي لپاره ارزښت نور هم زیات شوی و.

خو هغه پوهیده چې د ډیزي په کور کې د هغه شتون تصادفي و، خو بیا هم جی ګیټس بې لپاره د آینده زمانت چا ورکاوه، هغه دا مهال یو تش لاسی ځوان و چې د هغه په دریشي لګیدلې ستوري او نښې هر مهال ترې اخیستل کیدای شوې. ګیټس بې د هماغه مهال نه دوخت نه ګټه اخستل پیل کړي ول، هغه څه یې چې کولای شول تر لاسه یې کړه. په بې مسلکۍ او په نه تجربې...

هغه ځانته په ټیټه سترګه ونه کتل. اګر چې د هغه شاته یې د کورنۍ یو غړی هم نه و ولاړ، هغه پوهیده چې ډیزي ډېره فوق العاده جینۍ ده خو هغه په دې نه پوهېده چې یوه فوق العاه جینۍ څه ته وایي؟ ډیزي خپله شتمنه کور کې ورکه وه. ګیټس بې یې هېر کړی و، خو ګیټس بې ورسره په خپلو خیالونو کې واده هم کړی و.

کله چې دوه ورځې وړاندې هغوی یو بل سره وکتل، ګیټس بې بې ساه و، لکه دا جفا چې همغې کړې وي.

-زه تاته هیڅ نشم ښوولای چې زه څومره حیران وم کله چې زه په ځان پوه شوم چې ورسره مینه لرم. ما به کله کله دا فکر کاوه چې شاید هغه مې پرېږدي خو هغې هغه مهال داسې ونکړل، ځکه هغې ما سره مینه لرله. هغې دا فکر کاوه چې زه به په ډېر څه پوهیږم خو خبره یوائځې دلته وه چې زه په مختلفو شیانو پوهیدم...نو بیا... خبره تر دې راورسیده، حرص مې کم شو او د هغې په مینه کې شیبه په شیبه وردننه کیدم او بیا مې د هیڅ شي پروا نه درلوده. د لویو کارونو کولو څه ګټه وه؟ که ما هغه وخت کې هغې ته د راتلونکې باره کې خبرو کولو نه خوند اخسته.

په اخري ماسپښین یې چې کله ډیزي نه خدای پاماني اخسته، هغې سره خواکې ناست و، لاسونه یې پرې اچولي و، د منې یخه ورځ وه. په کوټه کې اور بل و، د هغې اننګي سره شوي ول. ډېره شیبه وروسته هغه لږه وخوځیده او د ګیټس بې مړوند دمه ولیده او بیا توره تیاره کې خوله په خوله شول. هغه ماسپښین دواړه خوبوړي شول، هغوی په میاشت کې هم دومره سره نه و یوځای شوي او نه یې هم یو د بل سره دومره خبرې کړې وې. او بیا یې د هغې په اوږه سر ایښی و او د هغې نرمو ګوتو سره یې لوبې کولې او بیا هغه ویده شوی و.

***

هغه په جګړه کې ډېر په میړانه وجنګید، د اور بند نه وروسته یې غوښتل چې کورته لاړ شي خو د څه غلط فهمۍ له وجې هغه اکسفورډ ته ولیږل شو. هغه خفه و، ځکه د ډیزي د خطونو نه د نا امیدۍ او مایوسۍ بوی راتلو. ډیزي به ترې پوښتل چې ولې نه شي کولای کور ته راشي، ډیزي باندې هم بهرني فشارونه پراته ول. هغې ورسره لیدل غوښتل او د ګیټس بې شتون ته یې اړتیا درلوده.

داسې وخت هم شو چې ډیزي به ډېرو سړیو سره کتل ځکه د هغې د یوائځې والي ترخې شیبې اخري حد ته رسیدلې وې، چې هماغه پسرلي کې ټام بکنن راورسیده. ټام د یو ښاغلي په څېر و. ګیټس بې ته خط هملته په اکسفورډ کې ورسید.

ما ورنه وپوښتل، چې هغه خط کې څه ول چې ډیزي ته د واده په شپه رسیدلی و.

-د جګړې ختمیدو نه وروسته نشم کولای درشم، ما ته لږ صبر وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ځان نه څه جوړ کړم.

رڼا لږه خپره شوې وه، مونږ لاندینۍ کړکۍ هم پرانستې وې، مرغیو ونو کې چغې شروع کړې وې. نرې شمال سهار وختې لږ یخ غوندې و او د ګرمۍ د ختمیدو زیری یې راکاوه.

- زه فکر نه کوم چې هغې به ټام سره مینه کړې وي.

ګیټس بي د کړکۍ نه سر راوګرځاوه او ما ته یې داسې راکتل لکه چیلینج راکوي چې ته ترې هم انکار نه شې کولای.

- تا ته یاد شي زوړیاره ! پرون ما سپښین ډېره وارخطا وه، هغې ځکه داسې خبرې وکړې چې ټام ویرولې وه. او بیا هغه هیڅ نه پوهیده چې څه وایي.

هغه غمجن کیناست.

- هغې کیدای شي هماغه دقیقه ورسره مینه کړې وي چې کله یې واده و او هغې نه ډېره مینه ما سره لرې، ته خو پوهیږې؟

سهار نهه نیمې بجې وې، مونږ چای څښلې وې، بهر برنډه کې ناست وو. تېره شپه لکه موسم بدلیدونکې شپه وه او نن سهار یې ښښې ښکاریدې، باغوان چې د ګیټس بي پخوانیو کارکونکو نه و، رانږدې شو.

- ښاغلې ګیټس بي ! نن به حوض اوبو نه ډک کړم، پاڼې نور په رژیدو دي او بیا پیپونه بندیږي.

- لږ وروسته یې ډک کړه.

ګیټس بي ما ته مخ راواړوه: ته پوهیږې زوړیاره ! ما په دې حوض کې ټول اوړی نه دي لمبلي.

ما خپل لاسي ساعت ته وکتل او په نه زړه پاڅیدو کې شوم.

- زما ریل ته دولس دقیقې پاتې دي... ما نه غوښتل چې ښار ته لاړشم او نه مې هم کار ته زړه کیده. یو څه چې زما زړه یې غوښتل چې ګیټس بي یواځې پرینږدم. ما نه ریل پاتې شو او بیا ورپسې بل هم، ترڅو مې ځان تلو ته برابروه.

- زه درته بیا زنګ وهم. ما ورته وویل.

- سمه ده، زوړ یاره !

- غرمه شاوخوا دې احوال اخلم. هغه هم ما سره په زینو کې راښکته شو.

- زه فکر کوم ډیزي به هم ترغرمې راته زنګ ووهي. هغه ما ته د اندیښنې نه په ډک نظر وکتل لکه چې زه یې خبره تایید کړم.

- زه هم ګمان کوم...

- ښه، خدای پامان.

مونږ سره لاسونه ورکړل او زه ترې روان شوم. لږ وړاندې لاړم، یو څه مې رایاد شول.

- هغوی ټول بې کاره پرزې دي، هیڅوک پکې ستا ارزښت نه لري. ما د لرې نه په چغه ورته وویل.

زه تل ډېر خوشالیږم چې ما ورته داسې ویلي و، ځکه دا زما هغه سره یواځینۍ خواخوږي وه، د اول نه تر اخره پورې مې د هغه هره خبره رد کړې او یا مې پکې خو راویستې ده. لومړی یې په درنښت سر وخوځاوه او بیا د هغه په مخ کې ځلانده او پوهیدونکې موسکا خپره شوه لکه دا ټول وخت چې مونږ دواړه په یوه ستره ماجرا کې ښکیل وو، هغه اوس هم هماغسې ښایسته لباس پر تن و، لکه ما چې نن نه درې میاشتې وړاندې د همدې کور په محفل کې لیدلی و، زینو کې ولاړ او خلکو ته یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای پامانی لپاره لاسونه رپول.

ما د هغځ میلمه پالنې نه مننه وکړه، مونږ ټولو باید د هغې میلمه پالنې نه مننه کړې وای، هغه هملته ولاړ و.

- خدای پامان. ماورچغه کړه،... سهار چای ډېر خوند وکړ، ګیټس بي !

***

کار ځای ته تللی وم، کار ته مې زړه هم نه کیده، په همدې کې پریشانی وړی وم. غرمې نه لږ مخکې د ټیلیفون غږ سره راپورته شوم، تندي نه مې خوله وچه کړه. جورډن بیکر ټیلیفون کړی و. هغې به زیاتره وخت ماته په دې مهال زنګ وهه. په هره حال د هغې غږ اوریدو سره به لږ تازه شوم، لکه په ګرمه ګرمی کې خدایي یخ شمال د کړکی خلاصولو سره راننوځي، خو دا ځل د هغې غږ وچ او زیږ معلومیده.

- ما د ډیزي کور پریښود ، زه هیمپ سټیډ کې یم او نن ماسپښین سوت المپټن ته روان یم. دا خو اصولي خبره وه چې هغې د ډیزي کور پرېښی و خو دې خبرې زه وځورولم او ورپسې خبرې لا پسې غمجن کړم.

- تېره شپه دې راسره سلوک سم نه و.

- دا نو بیا څه فرق کوي؟

- په هر حال غواړم وګورم درسره...

- زه هم غواړم درسره وګورم.

- فرض که زه نن سوت المپټن ته لاړه نه شم او نن ماسپښین ښار ته درشم.

- نا ، زه فکر نه کوم چې نن ماسپښین به سم وي.

- ښه، نو...

- نن ماسپښین امکان نه لري..“مونږ یوه شیبه په همدې خبرې وکړې او بیا زمونږ خبرې ختمې شوې، زه پوه نشوم چې مونږ دواړو کې چا غوږی مخکې کیښود. خو زه یې کیسه کې نه وم.

څو دقیقې وروسته مې د ګیټس بي کور ته زنګ ووهه، خو ټیلیفون بوخت راته. ما درې څلور ځله هڅه وکړه. خپل مهال ویش مې وکوت او درې نیمو بجو ریل کې مې د تلو اراده وکړه. بیا په خپله سپرنګي څوکی اوږد وغزیدم، ما غوښتل فکر وکړم، دا مهال غرمه وه.

***

جورج ویلسن خو ټوله شپه د ښځې د بیلتون په ویر تېره کړې وه.ملګري تر سهار درې بجو پورې ورسره وو، تر هغه مهال لږ غلی شوی و او د زیړ موټر باره کې یې خبرې کولې. هغه همدا پوښتل چې زیړ موټر د چا و؟. هغه د خبرو په منځ کې بیا په ژړا شو: اوه... زما خدایه...او زما خدایه... مایکل یې د فکر بدلولو لپاره ورته وویل:

- څومره وخت مو د واده کیده؟راشه دلته، یوه شیبه کینه ! زما پوښتنې ته ځواب راکه، د واده دې څومره وخت کیده؟

- دولس کاله...

- ماشومان دې درلودل؟ جورج ! سم کینه، ما درنه پوښتنه کړې ده، بچي دې شته که نا ؟

خو هغه یې په خبرو سر نه خلاصوه. جسد لا تر اوسه هملته پروت و. مایکل مجبوره شو ، خواته ورغی، ورسره کیناست.

- تر اوسه کومې کلیسا ته تللی یې؟ جورج ! یا ډېر وخت کیږي نه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللی؟ که کومې کليسا ته زنګ ووهم او تا لپاره يو پادري راوغواړم تر څو تا ته لږې خبرې وکړي، سمه ده؟

په دې کې د هيڅچا کار نشته؟

- ته بايد کليسا ته لاړ شې جورج ! او بيا دا سې وختونو کې تلل اړين وي، ولې تا کليسا کې واده نه وکړی؟ جورج، زما خبرې ته غوږ شه، تا کليسا کې واده نه وکړی؟

- هغه ډېر پخوا و...

د هغه خبرو پرې کوم مثبت اثر نه کاوه. بيا يې سر راجيګ کړ، سربداله غوندې ښکاريده.

- هغه روک وګوره. ويلسن وويل او ميز ته يې اشاره وکړه،

- کوم روک؟ مايکل ځنې وپوښتل.

- هغه برنی، هغه يو. مايکل روک خلاص کړ. روک کې دننه يو شی ټوټه کې تاو و.

- دا شی؟ مايکل هغه شی لاس کې نيولی و، هغه ته يې اشاره وکړه، ويلسن ورته د سر په خوځولو هو وويل.

- ما پرون ماسپښين پيدا کړه، زما ښځې سره وه. هغې ما ته ددې باره کې ويل خو ما يې خبرې ته غوږ ونه نيو.

- ستا ښځې راوړی و؟

- هغې خپله الماري کې ايښی و. مايکل پرته د څه ويلو هغه شی ويلسن ته ورکړ، د مايکل په وينا هغه شی دروند غوندې ښکاريده. ويلسن ځان سره لګيا و: يارانه يې ورسره وه او بيا همدې ووژله...

- چا ووژله؟

- ما ته پته ولګيده.

- ته ناروغ شوی يې، جورج ! ته د فشار لاندې يې او ته نه پوهيږې چې څه وايې. ته سهار پورې صبر وکړه...

- هغې ووژله...

- دا خو يو ټکر وو کنه.

ويلسن د نا په ويلو سر خوځاوه، هغه سترګې بندې کړې او خوله يې خلاصه وه: هممم...

- زه پوهيږم چې هيڅاته بد نه رسوم، خو چې کله زه پوه شم بيا پوهيږم چې څه بايد وکړم. په موټر کې هماغه سړی و، زما ښځې ورسره خبرې غوښتې او هغه ونه دريد، زما د ښځې يار او قاتل...

- ستا ښځه څنګه دا سې کولای شي؟

- هغه ډېره ژوره وه... ويلس وويل.

***

سهار شپږو پورې مايکل هم خپل کور ته تللی و. ويلسن هغه وخت کې غلی و، خو کله چې مايکل څلور ساعته وروسته راپاڅيده او د ويلسن ګراج ته راغی نو جورج ويلسن تللی و.

درې ساعتونه کيدل چې ويلسن نا درکه و. پوليسو چې د مايکل له خولې يې اوريدلي و، چې ويلسن ويلي و کس به پيدا کوم. هغه وتلی و او د زيړ موټر باره کې يې پوښتنې کولې، بيا ماسپښين دوه نيمو بجو پورې غربي جزيرې پورې رسيدلی و او هلته يې د چا نه د ګيټس بي د کور پوښتنه کړې وه. او بيا له هغې وروسته يې د ګيټس بي نوم وپيژنده.

***

ماسپښين دوه بجې وې، ګيټس بي خپل د لمبلو لباس پر تن کړ او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړي ځل لپاره يې غوښتل چې حوض کې ولامبي. د کارکونکو مشر ته يې ويلي و که چا ټيليفون وکړ نو حوض ته دې يې راوړي. لږه شيبه يې حوض ته کتل او بيا يې پکې ځان ور وغورځاوه، د کارکونکو مشر ورته ويل تر څو ورسره کومک شي ځکه د هغه طبيعت سم نه ښکاريده، خو هغه د نا په ويلو سر وخوځاوه. نن ورځ ټيليفون ته ځواب ويل او ګيتس بې ته خبر ورکول د کارکونکو د مشر لومړيتوب و.

زما په خيال ګيتس بې خپله هم باوري نه و چې ډيزي به ورته ټيليفون وکړي او کيداى شي نور يې کيسه کې هم نه وي. که چيرته دا صحي وي نو هغې بايد دا احساس کړی وی چې د ژوند خوږې شيبې يې له لاسه ورکړې او د ستر قيمت په بدله کې يې د يو نيمګړي خوب پوره کولو باندې برباد کړې.

د کارکونکو مشر د ډز غږ واوريد، هغه وروسته ويل چې د داسې پيښې مخنيوي لپاره يې څه چمتو والی نه درلود او يا دا يې فکر کی هم نه راتلل چې داسې څه به پيښيږي. زه د ښار نه نيغ د ګيتس بې کور ته لاړم. خو هغوی پوه شوي ول او زه هم باوري وم، مونږ څلور واړه، زه، موټروان، د کارکونکو مشر او زوړ باغوان حوض سره ولاړ وو.

هلته هر څه پرکاله وو، يواځې د اوبو خوځښت و چې د يوې خوا تازه اوبه حوض ته ننوځي او بل سوري کې ترې ووځي، هلته اوبو کې بې سکه پروت و، د هغې سيوری د اوبو په تل کې ښکاريده، د حوض اوبو خپل رنګ بدل کړی و، که څه هم تازه اوبو د زړو اوبو ځای نيوه خو لا پکې سور رنګ له ورايه ښکاريده، د حوض بل سره ته په شنو وښو کې د ويلسن جسد هم پروت و او پيښه په هماغه شيبه کې سر ته رسيدلې وه.

هماغه شيبه مې ورته دفتر نه ټيليفون کړی و، هماغه شيبه ويلسن

تمانچه په لاس ګيتس بې ته د حوض سر ته ولاړ و، هماغه شيبه ګيتس بې د حوض نه د راوتو په حال کې و تر څو د هغه په خيال د ډيزي ټيليفون ته ځواب ووايي، هماغه شيبه ويلسن هغه د شا له لوري په چپه اوږه وويشت او هماغه شيبه ويلسن تمانچه په خپل سر ږدي او ځان وژني.

ما ټيليفون کې د دوه ډزو غږ هم واوريد، خو بيا ټيليفون ته څوک رانغی، د کارکونکو مشر وړاندې تر دې چې ويلسن ته ځان ورسوي، هغه خپل کار ويستی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه. اوله کې زه حیران او کشمکش کې وم، خو کله چې مې هغه خپل کور کې بې ساه او بې سده پروت ولید، نو شیبه په شیبه به مې ځان مسول ګڼه، ځکه نور هیڅ پکې دلچسپي نه اخسته...

د هغه د مرګ نه یو ساعت وروسته مې ښه په ډاډه زړه ډیزي ته زنګ ووهه، خو هغې او ټام په هماغه ماسپښین خپل سامان سره د کوره وتي وو او یا کیدای شي د ګیټس بې مرګ نه هم خبر شوي او بیا تللي وي.

- هیڅ کومه پته یې نه ده پرېښې؟
- نا...
- څه یې ویلي کله به بیرته راستنیږي؟
- نا...
- څه معلومات درته شته چیرته به وي؟ څنګه هغوی سره اړیکه نیولی شم؟
- زه نه یم خبر، نشم ویلای.

د ډیزي له لوري ناهیلې شوم. ما غوښتل ګیټس بې لپاره څوک نزدې راپیدا کړم. ما غوښتل چې د هغه کوټې ته لاړ شم چیرته چې هغه پروت دی او هغه ته ډاډ ورکړم: یو څوک درته پیدا کوم، ګیټس بې! ته غم مه کوه، بس په ما باور ولره زه به درته څوک پیدا کړم...

د ښاغلي وولف شیم نوم کتابچه کې نه و. د کارکونکو مشر د هغې دفتر شمیره راکړې وه خو کله مې چې دفتر ته زنګ ووهه، پنځه بجو نه تیرې وې، ټیلیفون ځوابولو لپاره یو څوک پیدا شو،

- ته بیا ټیلیفون کوې؟
- ما درې ځله وړاندې هم زنګ وهلی، ډېره ضروري ده...
- وبښئ اوس هیڅوک نشته.

نهم څپرکی

دوه کاله وروسته مې هماغه ورځ او هاغه شپه بلکې ورپسې څو ورځې مې ډېرې ښې یادې دي. پولیس، عکاسان او اخبارونو والا سړي د ګیټس بې کور مخې ته ډله ولاړ وو. د ډېرو رسنیو راپورونه اکثره د پیښو پورې اړوند او ناسم وي. کله چې مایکل شاهدي ورکوله هغې ویلي و چې ویلسن خپله میرمنه باندې شکمن شوی و، خو کیټیرین چې د ویلسن خینه وه، د هغې په وینا چې خپله خور یې هیڅکله ګیټس بې سره نه وه لیدلې. هغې خپلې اوښکې د سمال باندې وچولې. د همدې څیړنو پر بنسټ دا ثابته شوې وه چې ویلسن د ډېر خفګان له کبله مغزي توازن له لاسه ورکړی و او د سم او غلط توپیر یې نه شو کولای ځکه داسې یوه کړنه یې ترسره کړه.

ما خپل ځان د ګیټس بې په خوا کې ډېر یواځې وموند، ما سره نور هیڅوک نه و ولاړ. کله چې ما غربي جزیرې کې رسنیو ته د ګیټس بې د مرګ باره کې خبر ورکړ، نو د ګیټس بې په اړوند هره پوښتنه ما ته راجع

زه بیا لاړم کوټې ته، د یوې شیبې لپاره مې فکر کاوه چې بل څوک به داسې پیدا کړم، ګیټس بي یواځې پروت دی او خبرې یې زما مغزو کې تاویږي،

- ما ته وګوره، زوړیاره ! یو څوک خو راته پیدا کړه، ته خپله پوره هڅه وکړه، زه یواځې دا هرڅه نشم زغملای.

یو څو کسانو ما نه پوښتنې کولې، خو زه په مات زړه بره لاړم، ګیټس بي ماته د خپل مور او پلار باره کې هم نه و ویلي چې ژوندي به وي که څنګه؟ خو هلته د هغه په کور کې هیڅوک نه وو، پرته د ډان کوډي د انځور نه.

راتلونکی سهار مې د ګیټس بي ناظر ته یو خط ورکړ او نیویارک ته مې ولیږه تر څو وولف شیم ته خبر ورکړي، هغه نه مې وغوښتل تر څو د هغه کورنیو غړو باره کې راته ووایې او پرته د ځنډ نه راشي. زه ډاډه وم چې هغه به اخبار کې د خبر لیدو سره راشي، هغسې ډاډه چې ډیزي به غرمې نه وړاندې زنګ ووهي، خو نه هم زنګ راغی او نه هم وولف شیم رامعلوم شو.

...ښاغلې کیرووي، دا زما د ژوند تر ټولو غټه غمیزه او غټ ټکان و او په حقیقت کې پرې باور هم نشم کولای. داسې احمقانه کار چې هغه سړي کړی دی باید مونږ ټول ورته په فکر کې شو. زه اوس نشم راتلای، ځکه دلته ډېر ضروري کارونه لرم او ځان ترې خلاصولې نشم. که زما په اړوند هر څه خدمت وي بیا وروسته ویلی شې. زه نه پوهیږم چیرته یم خو چې کله داسې خبر واورم بیا ډېر خفه کیږم.

په درنښت

مئیر وولف شیم

کله چې ما سپښین زنګ راغی، سړي وویل چې شیکاګو نه څوک خبرې کوي. ما بیا هم فکر کاوه چې ډیزي به وي، خو په غوږي کې مې د یو سړي اواز واوریده.

- سلیګل خبرې کوم...

- ښه..."غړنا اشنا ښکاریده.

- عجیبه خبر و کنه؟ زما زنګ درغلی و؟

- کوم زنګ نه دی راغلی.

- ځوان پارکز ستونزه کې دی، هغه زر زر لګیا و، هغوی هغه د خرڅلاو میز خوا کې نیولی و. هغوی ته چا د نیویارک نه خبر ورکړی و، ته ترې څه احوال لرې...

- هیلو... ما یې خبره ورپرې کړه: غوږ ونیسه، زه ښاغلی ګیټس بي نه یم، ښاغلی ګیټس بي مړ شوی دی.

یوې شیبې لپاره هغه چپ و، بیا یې لکه چې ټیلیفون بند کړی و.

***

زما په خیال نن دریمه ورځ وه. د مینیسوټا نه د هینري ګیټز په نوم یو تیلي ګرام راورسید، هغې کې یواځې دومره لیکل شوي و چې همدا اوس درروان شوم او جنازه یې تر راتګ وځنډول شي.

هغه د ګیټس بي پلار و، یو جدي زوړ سړی و، هغه ډېر بې وسه او تشویش کې ښکاریده، د سپټمبر په معتدله موسم کې یې غټه چپنه اغوستې وه. ما د هغې نه بیګ او چترۍ واخستل، هغه ډېر ستړی ښکاریده. ما د موسیقۍ خونه کې کیناوه او ترې ووتم تر څو ورته خوراک لپاره څه راوړم. خو هغه هیڅ ونه خوړل، خو یو ګیلاس شودې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په رپیدلي لاس واخستې.

- ما د شیکاګو اخبار کې ولیدل. هغه وویل: د شیکاګو هر اخبار سر خط همدا و ، ما چې وکتل بس راروان شوم.

- زه نه پوهیدم چې تاسو سره څنګه اړیکه ونیسم.د هغه سترګې لکه هیڅ چې نه ګوري او په پرله پسې توګه یې کوټې ته کتل.

- هغه سړی لیونی؟ هغه سم لیونی و... هغه وویل.

- قهوه درته راوړم؟ ما وړاندیز ورته وکړ.

- هیڅ شی نه غواړم، زه بیخي ښه یم، ښاغلی...

- کیرو وي.

- ښه ښاغلی کیرووي زه ښه یم، زه غواړم خپل جیمي سره وګورم...هغه به ورته د مینې نه جیمي ویل، هغه مې کوټې ته ورننویست، زه ترې راووتم. شیبه وروسته ښاغلی ګیټز کوټې نه راووت. دهغه سترګو کې اوښکې ځلیدې. او کله یې چې لوی دهلیز او لویو کوټو ته کتل نو د خفګان سره سره یې یو ویاړ هم سترګو کې ښکاریده. ما تر خوب خونې پورې بوته، هغه خپله چپنه وویسته، ما هغې ته دا هم وویل چې ستاسو راتګ ته مو هر څه ځنډولي.

- زه نه پوهیږم چې تاسو څرنګه غواړئ؟ ښاغلې ګیټس بي

- ښاغلې ګیټز، زما نوم دی.

- ښاغلې ګیټز، ما فکر کاوه چې تاسو به جسد غربي خواته وړئ؟ هغه خپل سر خوځاوه.

- د جیمي همدا ختیځ سیمه خوښه وه. هغه په خپل زړه همدلته اوسیدلی دی، ته زما د ځوی ملګری وې، ښاغلی...

- هو ، زما کلک ملګری و.

- هغه به ډېر غټ راتلونکی درلودلای، ته خو پوهیږې. هغه خو لا ځوان و ، خو د ډېر غښتلي مغز څښتن و. هغه خپلو سترګو کې ګوتې و وهلې.

-که هغه ژوندي پاتې و ، نو یو ستر شخصیت به ترې جوړ شوی و. هغه د وطن جوړولو کې مهم رول لوبولای شو.

- بالکل همدا سې ده.ما ورته وویل. هغه خامکین روجایي باندې سترې پریوت.

په دې شپه یو بل سړي ټیلیفون وکړ، لومړی یې رانه د نوم پوښتنه وکړه.

- زه کیرووي یم.

- اوه... هغه لږ په ارام شو.. زه کلپ سپرنګر یم

زه هم لږ په کراره شوم، ما ویل چې د ګیټس بي یو بل ملګری خو هم پیدا شو ، ما نه غوښتل چې دهغه د جنازې مراسم رسنیو سره شریک کړم او بیرو بار رامنځته کړم، خو یو څو کسانو ته مې خپله زنګ وواهه.

- جنازه سبا درې بجې ده، همدلته په کور کې، هغه چاته وو ایه چې د راتلو علاقه لري... ما کلپ سپرنګر ته وویل.

- اوه... سمه ده، زه خو دومره څوک نه پیژنم خو بیا هم. هغه زړه نا زړه کیده، د هغه خبرې زه یو دوه کې حیران کړم.

- که نور څوک نه وي ته خو هرومرو راشه.

- ښه، زه به خپل کوشش وکړم. ما چې د کوم شي باره کې زنګ وهلی و...

- یوه دقیقه... ماپې خبره ورپرې کړه: تا څه وویل ته راتلای شې که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خبره داسې ده، اصل کې ریښتیا داسې دي چې زه دلته ګرینویچ کې خلکو ته پاتې کیږم او هغوی غواړي زه ورسره سبا ته اووسم. اصل کې که چیرته هغوی د مېلې هوډ درلود، نو بیا به زه خپله هڅه وکړم چې درشم. ما په زوره آه... وکړل او د هغه خبرې مې ورنیمایي کړې.

- ما چې د څه لپاره زنګ وهلی و، هلته زما یوه جوړه بوټان پاتې شوي او که یو چا ته یې ورکړې او ما ته یې راولیږې، ته خو پوهیږې هغه د ټینس لوبې بوټان دي او زه د هغې پرته ګوزاره نه شم کولای، زما د کور پته ده، بي ایف...

ما یې نوره خبره وانه وریده او ټیلیفون مې پرې بند کړ.

زه ګیټس بې لپاره ډېر شرمنده وم، یو کس ته خو چې مې زنګ وو هه، نو هغه ویل چې همداسې ورسره کول پکار و. او دا هم ما خپله سهوه ګڼله چې داسې خلکو سره مې باید اړیکه نه وی نیولی، ځکه کیدای شي د ګیټس بې ښو ملګرو نه نه ول او ما باید پېژندلي وای.

د جنازې په سهار وختي نیویارک ته لاړم تر څو وولف شیم پیدا کړم، خو هغه مې ونه موند. دروازه مې خلاصه کړه خو هیڅوک دننه نه ول، بیا مې په تیز غږ وویل چې څوک شته؟

- هیڅوک هم نشته، ښاغلي وولف شیم شیکاګو ته تللی. ښځې وویل، د ښځې لومړۍ خبره خو ځکه ناسمه وه چې دننه د بل سړي غږ هم اوریدل کیده.

- مهرباني وکړئ ورته ووایې، چې ښاغلي کیرووې راغلی، ورسره لیدل غواړي.

- زه یې شیکاګو نه نه شم راغوښتلی. په دې وخت کې په غلطۍ سره د وولف شیم غږ: ستیلا!!!" د هغه بلې دروازې نه واوریدل شو.

- خپل نوم دې ولیکه او په میز یې کیږده. ښځې زر وویل: کله چې راغی زه به یې ورکړم

- زه پوهیږم چې هغه دننه دی. هغه زما مخې ته رانږدې شوه، خپل لاسونه یې په کوناټو تېرول،

- غوږ ونیسه ځوانه! ته فکر کوې دلته په زور راغلی یې، مونږ نور سترې شوي یو، چې درته مې وویل چې شیکاګو ته تللی نو بیا شیکاګو ته تللی.

ما د ګیټس بې نوم واخست.

- اوه...هغې یو ځل بیا ماته وکتل: لږ صبر وکړه، ستا نوم څه دی؟

هغه لاړه، یوه شیبه وروسته ښاغلی مایر وولف شیم په جدي ډول دروازه کې راښکاره شو. خپل دفتر ته یې بوتلم، هغه خپله خواخوږي څرګنده کړه، ما ته یې د سیګار څښلو وړاندیز وکړ.

- زما ذهن هماغه وختونو ته ځي چې کله مې په لومړي ځل ولید، یو ځوان جګړن چې د جګړې په موده کې یې څو مډالونه هم ترلاسه کړي وو، هغه به تل یونیفورم کې ګرځیده ځکه هغه د عام لباس اخستلو لپاره کالي نه درلودل. په لومړي ځل مې واین برینر کې ولید چې دندې تر لاسه کولو لپاره راغلی و. هغه د څو ورځو راهیسې هیڅ نه وو خوړلي. ما ورته د ډوډۍ وړاندیز وکړ. هغه تر نیم ساعت پورې لګیا و، د څلورو ډالرو نه یې هم ډېر خوراک وکړ

- تاسره تجارت کې شریک شوی و؟

- تجارت کې شریک شوم؟ هغه ما جوړ کړی.

- ښه.

- هغه ما د نشت نه راوچت کړی، د ویالې نه مې راپورته کړی. ما هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولید چې یو ښه ځوان دی او کله یې چې وویل اکسفورډ کې یې درس ویلی نو ما فکر وکړ چې ښه ځای یې استعمالولی شم. هغه مې امیریکن لیجن کې ورننباسه، او بیا یې الباني کې زما یو ګاک لپاره کار کاوه... خو اوس هغه مړ دی. هغه یوه شیبه چپ و.

- ته د هغه ډېر نږدې ملګری وې نو زه پوهیږم نن ماسپښین به د هغه جنازې ته راځې.

- زه غواړم چې درشم.

- ښه، نو بیا راشه

د هغه د پوزې ویښتان د غشو غوندې بهر راوتلي وو، هغه خپل سر خوځاوه. سترګې یې ډکې شوې،

- زه نشم کولای، زه په دې کې ځان نشم ورګډولای. هغه وویل.

- هیڅ شي کې ځان مه ورګډوه، هر څه ختم شول.

- کله چې یو څوک ووژل شي، زه ترې ځان لرې ساتم. کله چې ځوان وم، هغه مهال داسې نه وو. که زما کوم ملګرې به مړ شو، که هر څنګه به وو زه به ورسره تر اخره ولاړ وم.

زه پوه شوم چې هغه د خپلو شخصي وجوهاتو له کبله نشي کولای چې جنازه کې ګډون وکړي، نو پاڅېدم.

- تا کالج لوستلی؟

د یوې شیبې لپاره مې فکر کوه چې څه وړاندیز کوي خو بیا یې سر وخوځاوه او ماته یې لاس راکړ

- پریږده چې مونږ دا زده کړو تر څو چې یو کس ژوندی وي د هغه لپاره خپل ملګرتوب وښایو، نه د هغه د مړینې وروسته... هغه وویل: او لدې وروسته زما قانون داسې وي چې هر څه همداسې پریږده.

کله چې د هغه دفتر نه راستون شوم، آسمان تورو وریځو نیولی و، غربي جزیرې ته راسیدو سره نری نری باران وریده، د کالو بدلولو وروسته د ګیتس بي کور ته ورغلم، ښاغلی ګیتز د هلیز کې هاخوا دیخوا هیجاني ګرځیده. هغه خپل ځوی کې یو ویاړ لیده او د هغه د ځوی لاسته راوړنې پرله پسې توګه زیاتیدې. هغه غوښتل ماته څه وښایي.

- جیمي ماته دا انځور رالیږلی و. هغه په لړزیدا لاسونو خپلې بټوې نه تصویر راوباسه.

- راشه وګوره.

دا د کور یو انځور و، انځور په کونجونو کې درزونه او په لاسونو ښه خیرن شوی و. هغه ماته انځور ډېر په لیوالتیا تشریح کاوه: دلته وګوره او بیا به مې هماغه ځای ته کتل، هغه ته دا انځور د حقیقي کور نه هم ډېر حقیقي ښکاریده.

- جیمي ماته رالیږلی و، زما په خیال ډېر ښایسته انځور دی، ډېر ښه ښکاري.

- ډېر ښه ښکاري، ډېر وخت کیږي نه دې وو لیدلی؟

- هغه دوه کاله مخکې زما خوا ته راغلی و او ماته یې یو کور اخستی و، زه پکې اوس هم اوسیږم. د کله نه چې د کوره تښتیدلی و نو مونږ سره بیل شوي وو خو اوس مې ولیدل چې د هغه تر شا یو دلیل پروت و. هغه پوهیده چې یو روښانه راتلونکی لري. هغه ماته ډېر سخي و.

هغه د څو نورو شیبو لپاره هم تصویر زما مخې ته نیولی و او بیا یې د بټوې په زوړ ځای کې کیښود، وروسته یې یوه زړه کتابچه راوویسته.

- دا وګوره، دا یې د ماشومتوب کتابچه وه. د کتابچې په مخ پاڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې *مهال ویش* لیکل شوی و، لاندې ترې نیټه، د سپتمبر ۱۲، ۱۹۰۲ کال. او لاندې،

خوب نه پاڅیدل... ۶ بجې

ورزش... ۶:۱۵-۶:۳۰

برق درس او نور... ۷:۱۵-۸:۱۵

کار... ۸:۳۰-۴:۳۰ (مازیگر)

بیس بال او لوبې... ۴:۳۰-۵:۰۰

د بلاغت او انډول تمرین او څنگه ترلاسه کول... ۵:۰۰-۶:۰۰

درسي اختراع... ۷:۰۰-۹:۰۰

عمومي تحلیل او ځان سمونه

- *وخت نه ضایع کول*
- *سگرټ څکول بند*
- *هره بله ورځ لامبل*
- *اونۍ کې یو کتاب یا مجله لوستل*
- *اونۍ کې درې ډالره سپما کول*
- *پلار او مور سره ښه چلند کول*

- دا کتابچه مې هسې گوتو ته راغله. دا مونږ ته هرڅه ښایي کنه؟
- بالکل هرڅه ښایي.

هغه د جیمي باره کې لگیا و او د کتابچې بندول یې زړه نه غوښتل او همداسې ی اړوله رااړوله، د کتابچې هره جمله به یې په زوره ویله او ما ته به یې په لیواله نظر راکتل. زما په فکر هغه دا توقع درلوده چې زه د خپلې گټې لپاره ترې یو څه ولیکم.

درې بجو نه مخکې لیتران وزیر هم رارسیدلی و او ما ورته د کړکۍ

نه په نه زړه کتل. شیبه وروسته یو څو کارکونکي او نور خلک د هلیز کې ودریدل. وزیر څو ځله خپل لاسي ساعت ته وکتل، هغه د باران باره کې وارخطا و، بیا مې یوې غاړې ته بوت او د نیم ساعت نور انتظار مې ورته وویل. خو هیڅ گټه یې نه درلوده، هیڅوک رانغلل.

تقریبا مازیگر پنځه بجې تیز نری نری باران وریده. درې موټرې پرله پسې د کور دروازې نه د هدیرې په لور روان شوو. اول تور غټ موټر کې تابوت، ورپسې موټر کې د گیټس بي پلار او ورپسې لیمو موټر کې زه او وزیر ناست وو. وروسته څلور پنځه مزدوران او د غربي جزیرې پوسته رسان چې باران ښه لامده کړي وو، راڅرگند شووو. هدیرې ته رسیدو سره بل موټر هم راغی، ومې لیدل چې هماغه د گیټس بي د کتابخانې گونگي په څېر سترگو والا سړی و، چې درې میاشتې مې د گیټس بي د کور په کتابخانه کې لیدلی و. د هغې نه وروسته مې دا سړی نه و لیدلی. نه پوهیږم چې څنگه جنازې نه خبر شو، باران د هغه پلنې عینکې لمدې کړې وې، عینکې یې له سترگو لرې کړې په یوه ټوټه یې پاکې کړې تر څو د گیټس بي قبر سم وگوري.

ما هڅه کوله د یوې شیبې لپاره د گیټس بي باره کې فکر وکړم، خو هغه ډېر لرې تللی و او ما صرف یادولی شو، پرته د خفگان نه چې ډېزي یو پیغام او نه هم یو گل راولیږه.

ما واوریدل چې یو سړي لگیا و، "هغه سړی خوشبخته وي چې د ښخولو په مهال یې باران وي. او بیا د گونگي په څېر سترگو والا په زوره آمین وویل. د باران له کبله مونږ بیرته موټرو کې کیناستو. گونگي سترگو والا راته دروازه کې وویل،

- زه کور ته نشم ننوتلای. هغه وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هیڅوک نشي کولای ننوځي.
- ولې خدایه ! هغه خو باید سلګونو سره هلته تللی وای. هغه خپلې عینکې له سترګو ښکته کړې او بیا یې په خپل جیبي دسمال وچې کړې.

***

د ګیټس بي مرګ نه وروسته راته شرق ویرونکی ښکاره شو. کله چې د ونو نه پاڼې غورځیدل پیل شول او نري شمال هم د شپې له خوا پرخه غورځوله، نو ما پریکړه وکړه چې کورته لاړ شم.

یو شی اړین و چې باید د دې ځای تلو نه دمخه مې کړی وای، یو بې خونده او خواشینونکی کار و. خو ما غوښتل چې هرڅه یو ترتیب کې پریږدم. ما جورډن بیکر هم ولیده. مونږ ډېرې خبرې سره وکړې. چې ما ته څه راپیښ شوي وو او د ګیټس باره کې مې هر څه ورته وویل. هغه څوکۍ کې ناسته او زما خبرو ته یې غوږ نیولی و.

هغې د ګولف لوبې لباس پر تن و، زما یاد دي چې هغه مې د یو ښه انځور په شکل ذهن کې ساتلې ده. د هغې زنه یو څه راپورته شوې وه، د هغې ویښته د خزان د ونو پاڼو په څېر ول.

کله چې ما خپلې خبرې پای ته ورسولې، نو هغې پکې پرته د څه ویلو وویل چې هغې یو بل سړي سره کوژدن کړې ده. خو زه شکي وم، ځکه د سر په خوځولو هغې د هرچا سره چې زړه وغواړي واده کولای شول، یوی شیبې لپاره مې همدا فکر کاوه چې شاید زه سهوه شوی یم، خو وروسته پوه شوم، د خپل ځایه راپاڅیدم تر څو خدای پاماني ترې واخلم

- سره له دې تا زه پرېښې وم. جورډن زر وویل: تا ماسره په ټیلیفون ښنګه خبرې کړې وې، زه اوس ستا په کیسه کې نه یم، خو دا زما لپاره

یوه نوې تجربه شوه او ما یو څه ګنګس کوي هم.
- اوه... تا ته یاد دي؟ هغې ورزیاته کړه: مونږ چې موټر کې ناست وو د موټر چلولو باره کې مو بحث کړی و.
- ولې، فکر نه کوم...
- تا ویلي ول چې یو موټر چلونکی هغه وخت خراب وي چې یو بل خراب موټر چلونکي سره مخ شي ! ښه، نو ما یو بل خراب موټرچلونکي سره ولیدل، همداسې نده؟ ما فکر کړی چې ته یو ایمانداره او ساده سړی یې او زه فکر کوم دا ستا یو پټ ویاړ دی.
- زه دیرش کلن یم، ما وویل: زه دروغو ویلو نه پنځه کاله مشر یم. هغې ځواب رانکړ. غوسه مې هم راتله او لږ پرې مئین هم وم. زه ترې لاړم.

***

د اکتوبر میاشت اخري ورځې وې، یو ماسپښین مې ټام ولید. هغه د پنځمې جادې په لور په قهرجنه توګه، خپل لاسونه چاک نیولي لکه چا سره جنګ کولو لپاره روان وي، هغه یوې بلې خوا کتل. زه لږ په ورو شوم چې هغه تېر شي، هغه د سرو زرو دوکان مخې شیشې ته ودرید، تندی یې تریو نیولی و، چې زه یې شیشه کې ولیدم او بیرته په شا راغی، لاس یې راته ونیو.
- څه خبرې دي نیک ! ولې لاس ورکولو باندې هم اعتراض لرې؟
- هو... ته پوهیږې زه ستا باره کې څه فکر کوم.
- ته لیونی شوی یې نیک ! ته بیخي لیونی یې. زه نه پوهیږم چې په تاڅه شوي؟ هغه زر وویل او لاسونه یې کورتۍ کی ننباسل.
- ټام ! هغه ماسپښین تا ویلسن ته څه ویلي و ؟ ما په ترخه لهجه ترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وپوښتل. هغه ماته همداسې کتل، او زه پوهیدم چې زما فکر د هغه وخت باره کې سم دی، زه ترې بیرته روانیدم خو هغه راوړاندې شو او زه یې مټ نه ونیولم

- ماهغه ته ریښتیا ویلي و، مونږ هماغه مهال کور پریښودو او سامانونه مې ترلي وو چې هغه راننوت. ما څوک ورولیږه چې ورته ووایې چې ټام کور کې نشته، خو هغه بره راوخوت. هغه به زه هم ویشتلی وم که ما ورته نه وو ویلي چې هغه زیړ موټر د چا و. هغه جیب کی د تمانچې په ماشه ګوته ایښې وه. هغه بې پروا لګیا و، لږ تم شو. نو څه وشو که ما ورته ویلي؟ ګیټسبي ستا او د ډیزي په سترګو کې خاورې شیندلې وې، خو هغه یو کلک سړی و، هغه په مارټل موټر داسې وروخیژوه لکه یو سپی او بیا یې موټر هم ونه دراوه.

ما سره د ویلو لپاره هیڅ نه و، پرته د یو نا مکمل حقیقته چې هغه ریښتیا و.

ما هغه یا د هغې په څېر هیڅوک نه شو ښښلی یا د ښښلو وړ وو. ټام او ډیزي بې پروا خلک وو، دوی شیان او ژوندي راټولوي او بیا وروسته خپلو پیسو او بې پروایۍ ته په شا تګ کوي یا کوم څه چې هغوی دواړه سره یوځای ساتي او د نورو خلکو په واسطه خپله ګندګي صفا کړي...

ما هغه ته لاس ورکړ، ډېره بده راته ښکاریده، دا ځل مې ورته ځکه لاس ورکړی و چې زما دې خبرې ته پام شوی و چې زه یو ماشوم سره خبرې کوم. بیا هغه د سرو زرو دوکان ته ننوت ترڅو د ملغلرو یوه غاړه کۍ واخلي یا کیدای شي بل څه اخلي خو زما یې پرې څه...

***

کله چې زه راوتم، د ګیټسبي کور هماغسې تش و، د هغې وابښه هم زما د کور په څېر ببر شوي وو. د همغې کلي یو ټکسي چلونکی چې کله هم د ګیټسبي کور سره تیریږي نو یو ځل هرو مرو د کور مخکینۍ دروازې سره په ورو کیږي او دننه لور ته اشاره کوي، کیدای شي دا هغه ټیکسي والا وي چې د ټکر په شپه یې ګیټسبي او ډیزي له دې ځای نه شرقي جزیرې پورې رسولي وي او یا کیدای شي دا کیسه یې ځان نه جوړه کړې وي. ما نه غوښتل چې نوره دا کیسه واورم، نوځکه ما منع کړ او ریل نه ښکته شوم.

د شنبې شپه مې نیویارک کې تېره کړه، ځکه د هغه د رڼا نه ډک او بریښیدونکي محفلونه ما سره ملګري وو چې په اسانۍ سره مې د هغه د کورنه د سندرو، خنداګانو، پرکالتوب چې د هغه د بڼ نه اوریدل کیده او خلک موټرو کې تګ راتګ اوس هم زما ذهن کې هماغسې تازه دی.

په اخرنۍ شپه چې ډاله مې د سامان نه ډکه کړې وه، زه لاړم او یو ځل بیا مې د هغه ستر ناکامه شوي کور ته وکتل. سپینو زینو کې یو کرغیړن څه لغت لیکل شوی و، لکه یو ماشوم چې په خښته لیکلی وي. د سپوږمۍ په رڼا کې صفا ښکاریده، هغه لیکل مې وران کړل. بیا لاړم ساحل خواته او په شګو کې یوه شېبه کیناستم.

زه هلته ناست او ددې زړې او نا اشنا دنیا باره کې مې چرت وهه، ما د ګیټسبي خیالاتو باره کې فکر کاوه چې په لومړي ځل به یې د ډیزي کور مخې ته شین رنګه څراغ لیدلی وي، هغه د ډېر لرې ځای نه دلته راغلی و او د هغه خوبونه ریښتیا هم دومره نږدې شوي و خو هغه ډېر په مشکله په دې ونه توانید چې هغه راخپل او یا درک کړي.

ګیټسبي په شین څراغ باور درلود، یو ژوندی راتلونکی چې کال په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کال زمونږ د مخې نه په شا روان دی. بیا هغه مونږ تېر باسي خو بیا ځکه فرق نه کوي چې سبا ته مونږ په تیزۍ منډه وهو، زمونږ لاسونه لا پسې پراخوي...او بیا به یو روڼ سهار...

خو مونږ روان یو، د اوبو په مخالف جهت لامبو وهو، او مونږ پرله پسې توګه په شا تمبوي.

پای

د جولای ۱۱، ۲۰۱۵ کال
کابل، افغانستان

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library